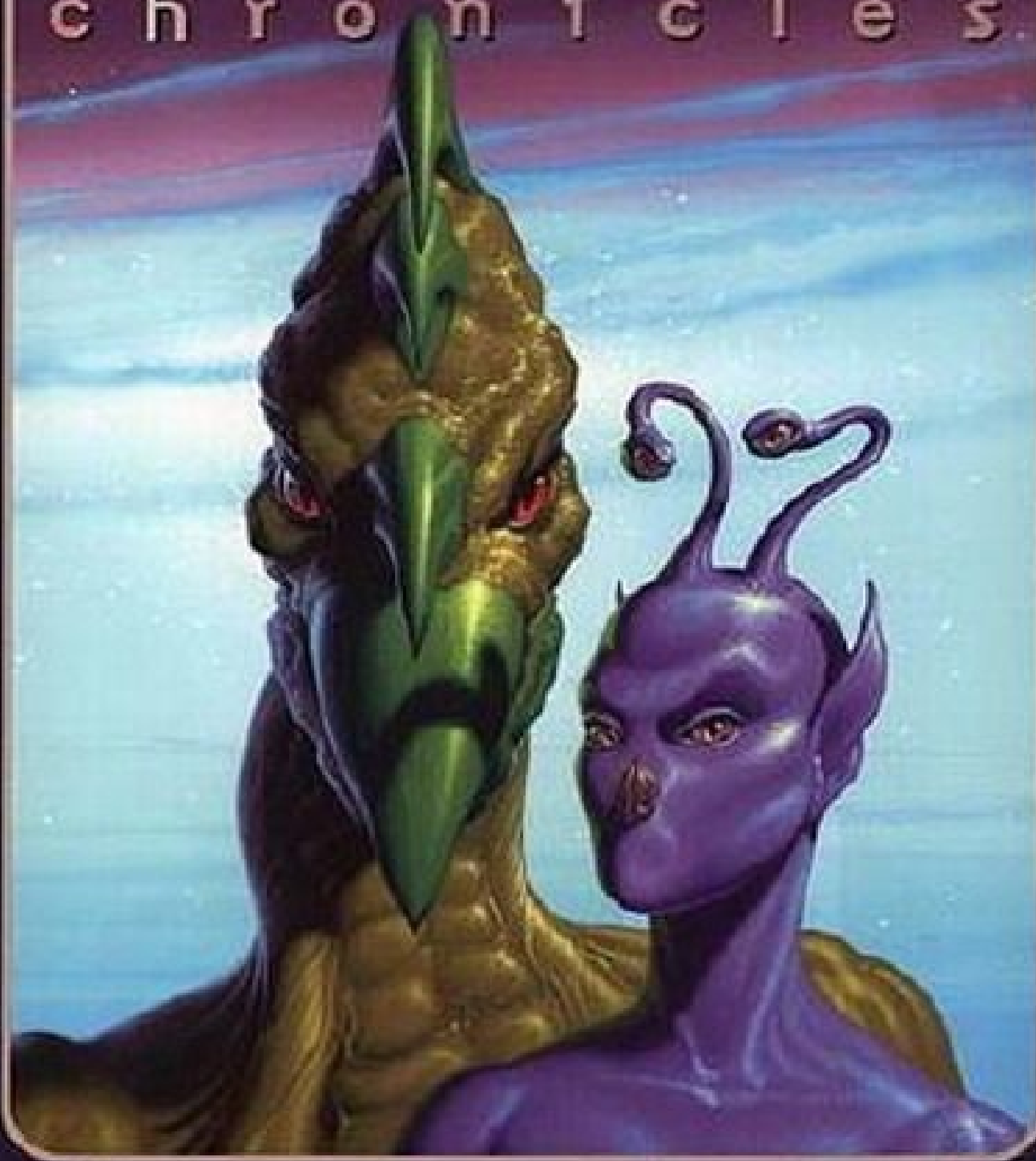

BIÊN NIÊN SỬ NGƯỜI HORK-BAJIR

ANIMORPHS®

the HORK-BAJIR chronicles

K.A. Applegate

Biên Niên Sử Người Hork-Bajir

Series Animorphs

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP TRƯỚC

Lời giới thiệu

HÀNH TINH HOA MẶT TRỜI

MỞ ĐẦU

1.

ALDREA

2.

3.

DAK HAMEE

4.

5.

ESPLIN-946-KÉP

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16.

17.

18.

DÒNG DỐI NHỮNG CHIẾN BINH

19.

20.

21.

22.

[23.](#)

[24.](#)

[25.](#)

[26.](#)

[27.](#)

[28.](#)

[29.](#)

[30.](#)

[31.](#)

[32.](#)

[33.](#)

[34.](#)

[35.](#)

[LỜI KẾT](#)

[\[1\]](#)

BIÊN NIÊN SỬ NGƯỜI ANDALITE

1. Người kể chuyện:

Elfangor

2. Nội dung:

Tập truyện ghi lại những sự kiện xảy ra trong vòng 21 năm kể từ khi Elfangor mới chỉ là một chú *lính nhỏ* trên tàu *Sao Lưỡi Kiếm* cho tới ngày ông đáp con tàu Mái Vòm xuống Trái Đất, tại công trường bỏ hoang, khởi đầu cho bộ truyện Animorphs.

Elfangor, Arbron dưới quyền chỉ huy của hoàng tử Chinh chiến Alloran được lệnh thám thính tàu của người Skirt-Na. Họ cứu được 2 con người - Loren và Chapman - trên một con tàu Skirt-Na, và được lệnh phải đưa 2 con người này về lại Trái Đất trên con tàu *Jahar*. Tuy nhiên, họ cũng phát hiện trên con tàu Skirt-Na thứ hai đang cất giữ một vũ khí giết người bậc nhất - *Vòng xoáy thời gian*. Đuổi theo chiếc tàu Skirt-Na thứ hai, tàu *Jahar* đã hạ cánh tại thế giới của người Taxxon, thế giới đã bị bọn Yeerk xâm chiếm hoàn toàn. Một cuộc chiến không cân sức đã diễn ra. Arbron đã bị kẹt vĩnh viễn trong lối hình biến Taxxon. Hoàng tử Alloran đã trở thành vật chủ Andalite duy nhất cho một tên Yeerk (Esplin kép 9466), lúc đó đang giữ chức vụ Phó Visser 7, chính là tên quái vật Visser Ba sau này. Elfangor, Loren, Phó Visser 7 - lúc này đã được thăng chức là Visser 32 cùng sử dụng *Vòng xoáy thời gian* và tạo nên một thế giới giả bao gồm cảnh quan của ba hành tinh quê nhà ba giống loài (Andalite, Trái Đất và Yeerk). Cuộc chiến đấu giữa hai phe Elfangor và Loren với Visser 32 vẫn tiếp diễn. Cuối cùng, chỉ mình Loren điều khiển *Vòng xoáy thời gian* để về đến Trái Đất an toàn cùng với Elfangor. Elfangor đem giấu vũ khí nguy hiểm này trong một khu rừng - hai mươi năm sau, đó chính là khu công trường bỏ hoang. Elfangor biến thành người và sống chung với Loren trong khoảng thời gian 3 năm. Người Ellimist xuất hiện đúng ngày Loren phát hiện mình có thai, ông ta yêu cầu Elfangor trở lại quê nhà Andalite, tiếp tục cuộc đời của một người Andalite. Ông ta cho Elfangor nhìn thấy được những lần thời gian của anh và những người có liên quan đến anh, trong đó có con trai anh - Tobias, em trai anh - Aximili và bốn bạn trẻ Trái Đất khác nữa.

3. Nhân vật quan trọng:

Elfangor

Alloran

Arbron

Loren

Chapman

Esplin kép 9446 - Visser Ba

Lời giới thiệu

Trong những cuộc cận chiến giữa Yeerk và các Animorphs, những tên Mượn xác Hork-Bajir to lớn dềnh dàng, gươm đao mọc đầy mình luôn là nỗi e ngại cho các Animorphs bé nhỏ...

Thế nhưng, những Hork-Bajir đào tẩu khỏi vũng Yeerk được Tobias cứu thoát lại tỏ ra là những người hoà hiếu lạ thường...

Nguyên do vì đâu mà cả dân tộc Hork-Bajir đã bị bọn Yeerk thu phục và sử dụng như những cỗ vũ khí di động chống lại các sinh vật nhạy cảm trên các hành tinh khác?

Thang bậc Visser trong đế chế Yeerk đã được hình thành như thế nào?

Mời các bạn đọc *Bộ Biên Niên Sử Người Hork-Bajir*.

HÀNH TINH HOA MẶT TRỜI

MỞ ĐẦU

Tôi là Tobias-người-chim-kỳ-dị.

Tôi cảm thấy bồn chồn. Đừng hỏi tôi lý do, chỉ đơn giản là tôi thấy không yên, thế thôi. Cho nên tôi bay.

Hội Animorphs hồng có phi vụ nào cả. Đương nhiên, mấy đứa kia cũng chẳng có đứa nào cần tôi cả.

Lúc này, mặt trời đã xế bóng và tôi thì vẫn cứ đang bay.

Tôi bay tới những dãy núi, về hướng thung lũng bí mật của người Ellimist đã chỉ cho tôi.

Thậm chí lúc này đây, tôi cũng gặp không ít khó khăn khi tìm ra được cái thung lũng đó, cho

dù tôi biết chính xác nó nằm ở đâu, cho dù, thị lực của con điều hâu-tôi tốt gấp nhiều lần so với bất cứ một con người nào.

Người Ellimist đã che giấu thung lũng này khỏi cặp mắt soi mói của loài người. Bằng cách nào ư? Ai mà biết được? Người Ellimist có thể giấu cả Trái Đất này đi, nếu ổng muốn.

Nhưng dù biết thung lũng nằm đâu, tôi cũng phải gắng hết sức mới tìm thấy nó. Kia kìa, cái khe nứt nằm giữa hai đỉnh núi cứ chuệch choạng đi như thể nó chịu ảnh hưởng của một vùng từ trường vậy, nhưng nó không thể đánh lừa được cặp mắt điều hâu tinh tường của tôi đâu...

Mặt trời đã khuất dạng. Bầu không khí lạnh dần, rì rào cánh rộng của tôi xuống. Phải ráng quạt cánh thật mạnh tôi mới giữ được độ cao. Thiệt khủng quá đi, tôi sẽ phải qua đêm trong thung lũng này mất thôi.

Tôi bỗng mừng quỳnh khi thấy bóng dáng một sinh vật lạ lẫm mà không một loài nào trên Trái Đất có thể để ra. Nó cao chừng một thước hai; khắp cổ tay, cùi chỏ, đầu gối của sinh vật lạ đó tua tủa những lưỡi dao nhọn. Hai chiếc sừng dài bổ ra phía trước như bàn cào nhú lên từ cái đầu chằm bẹp như đầu rắn. Đuôi nó giống hệt như đuôi khủng long Stegosaurus.

Một em bé Hork-Bajir.

Một Hork-Bajir tự do.

Em bé Hork-Bajir đang lanh chanh chuyển từ cảnh này sang cảnh khác, lanh lẹ không kém gì khỉ hay sóc. Những bước chạy của nó dĩnh đạc, vui sướng chứ không rụt rè, sợ sệt chút nào...

Cái lãnh địa Hork-Bajir tự do này của người Ellimist có phần đóng góp nho nhỏ của tôi nữa đó. Không phải là người Ellimist can thiệp vào cuộc sống của những giống loài khác đâu. Ông chỉ đưa ra yêu sách thôi. Đúng là như vậy đấy.

Nhưng dù sao đi nữa, thì tôi và các bạn Animorphs của tôi đã giúp hai vợ chồng Hork-Bajir nọ đào tẩu khỏi vũng Yeerk và dẫn họ đến chốn này. Tên họ là Jara Hamee và Ket Halpak. Giống như tất cả người Hork-Bajir khác, họ đã từng bị bọn Yeerk chui vào đầu, họ đã từng là nô lệ của bọn Yeerk.

Không hiểu sao, họ đã trốn thoát được. Đừng hỏi tôi họ trốn thoát bằng cách nào. Hãy đi mà hỏi cái kẻ mà hồng bao giờ can thiệp vào cuộc sống của những loài khác kia kìa.

Và họ vừa mới sinh con. Đó là một bé trai... hoặc gái... đang nhảy cẫng lên ở phía dưới. Tôi vẫn chịu không tài nào phân biệt được sự khác nhau giữa hai giới của loài Hork-Bajir. Người Hork-Bajir sống không thọ bằng loài người, do đó, họ cũng phát triển rất nhanh.

Tôi bay vèo tới chỗ của em bé Hork-Bajir đang nhảy loì chơi trong cái thung lũng bên dưới tôi kia. Một mạng lưới chằng chịt bảy tám hàng động sin sít nhau hiện ra. Có lẽ vợ chồng Jara Hamee và Ket Halpak sống ở đó.

Nhưng thật ngạc nhiên làm sao, tôi thấy trong hang trống trơn. Những người Hork-Bajir trưởng thành đang ở cả trên cây. Nhưng ngoài Jara Hamee và Ket Halpak ra còn có thêm chừng hơn chục Hork-Bajir nữa. Tất cả đều tự do. Nhiều cặp đã bắt đầu gây dựng những gia đình nho nhỏ.

Tôi chợt nhận ra không phải vô tình mà mình đã bay về hướng thung lũng Hork-Bajir bí mật này. Hình như từ trong tiềm thức tôi đã dự trù đường hoàng - tự nhiên tôi cảm thấy mình phải sà xuống. Giờ đây, khi nhìn thấy cộng đồng Hork-Bajir mong manh này, trong lòng tôi thấy rộn

ràng. Không vui sao được khi chúng kiến cảnh tự do thế chỗ cho kiếp nô lệ?

Những người Hork-Bajir đã từng là đội quân gieo rắc kinh hoàng của bọn Yeerk. Giờ họ đang thành lập gia đình, đang cẩn thận tước vỏ cây làm lương thực, và đang nhen một đồng lửa gần lối vào hang.

Tôi lòn qua những cành du cổ thụ. Jara Hamee đang ở tít trên một cành cao.

<Chào Jara,> tôi đánh tiếng.

Anh ấy vẫy tay rồi rít và mím một nụ cười kiểu Hork-Bajir. Nghĩa là ngoác cái miệng sừng thật to và cử chỉ thân thiện đó có thể khiến một người yếu bóng vía muốn co giò chạy và la bài hãi lên ngay...

Ngày làm việc của người Hork-Bajir sắp kết thúc. Những người Hork-Bajir mời tôi đến bên đồng lửa khi màn đêm ập xuống thung lũng và những vì sao xuất hiện trên bầu trời.

Như bất cứ loài chim hoang dại nào, tôi rất dị ứng với lửa. May thay, tôi kiếm được một chỗ đậu thoải mái trên một khúc gỗ - đủ gần để thưởng thức ánh sáng và đủ xa để không bị hơi nóng tấp vào người.

Tôi được đón tiếp còn hơn cả một người bạn. Người Hork-Bajir cho rằng tôi là người giải phóng cho họ khỏi ách nô lệ của bọn Yeerk.

Hork-Bajir là sinh vật ngờ nghệch. Không thuộc những giống loài thông minh trong dải ngân hà, tôi đoán thế. Nói chuyện với Jara Hamee giống như nói chuyện với một đứa trẻ lên bốn. Nhưng họ rất dễ thương, tử tế và hầu như lúc nào cũng bền lên rụt rè cho dù diện mạo nom cực kỳ hãi hùng.

“Ăn vỏ cây nhé? Vỏ cây ngon lắm,” Jara Hamee mời tôi một miếng gỗ mỏng.

<Thôi, xin cảm ơn,> tôi từ chối. <Tôi không muốn bắt tất cả mọi người phải thức nếu các bạn đã chuẩn bị đi ngủ.>

“Ngủ à?” Ket Haplak nói. “Không ngủ đâu, mà kể chuyện.”

Giờ thì tôi ghét cả việc phải nghĩ xem một câu chuyện kể của người Hork-Bajir sẽ là gì. Phải nói thẳng ra, dù lịch sự hay không, thì người Hork-Bajir không phải là kiểu người có khiếu ăn nói.

<Các bạn định kể cho tôi nghe chuyện gì?> Tôi hỏi mà rúm cả người lại, cảm thấy như mình đang vùi bà cổ kể chuyện thời son trẻ của bà. E rằng kết cục tôi sẽ lạc vào bữa tiệc của tụi trẻ lên năm mất thôi!

“Chuyện về Cha Vực và Mẹ Bầu Trời,” Ket Halpak đề nghị.

“Chuyện về quái vật *Jubba-Jubba*,” một người Hork-Bajir khác tiếp.

Jara Hamee dịu dàng nhìn tôi. “Chuyện về Yeerk và Andalite,” anh nói. “Chuyện chiến tranh.”

Những lời đó khiến tôi chú ý.

Tất cả những người Hork-Bajir khác đều gật đầu.

“Cha-Cha tôi là một Nhà tiên tri,” Jara Hamee khề khà. “Ông rất khác. Không giống như mọi người Hork-Bajir. Không như Jara Hamee hay Ket Halpak. Mà như... như... Tobias. Có thể thấy được rất xa và hiểu biết rất nhiều. Cha-Cha biết những chuyện về Andalite, những chuyện về Yeerk. Cha-Cha đã kể lại cho Cha Jara Hamee nghe. Và Cha Jara Hamee kể lại cho Jara Hamee nghe...”

<Tôi muốn nghe chuyện về cuộc chiến giữa người Hork-Bajir và bọn Yeerk,> tôi gợi ý, dù thật sự cũng không biết mình đang mong chờ điều gì. Tôi đoán Jara sẽ kể đại loại: “Tụi Yeerk tràn tới. Kinh khủng. Đánh nhau. Yeerk thắng, chúng tôi thua...” Đại loại vậy đó...

Nhưng cặp mắt của Jara Hamee đã bắt đầu lim dim và anh chậm chậm đu đưa người tới lui. Một hình thù kì dị, màu cam in bóng trên ánh lửa.

Anh lắc lư rất lâu, trong khi mọi người kiên nhẫn chờ.

Rồi anh bắt đầu nhả nha kể. Ngôn ngữ của người Hork-Bajir rất hạn chế và cứng nhắc. Jara phải kết hợp cả tiếng Hork-Bajir, tiếng Anh với những tiếng gì đó mà tôi phải cố đoán để hiểu. Mới đầu rất khó nghe, nhưng sau vài phút tôi cam đoan là những từ ngữ của câu chuyện cứ thế tuôn chảy vào óc tôi. Tôi nghe như chính Cha-Cha của Jara Hamee đang nói với mình. Và những nhân vật trong câu chuyện lần lượt cất tiếng.

Một cô gái Andalite tên là Aldrea.

Một Yeerk mang tên Esplin.

Một Nhà tiên tri Hork-Bajir, Dak Hamee.

Có thể tại ngọn lửa bập bùng hay cũng có thể tại Jara Hamee cứ bập bênh thân mình như bị thôi miên mà tôi quên mất mình đang ở đâu. Tôi cảm thấy mình như đang ở một nơi rất xa.

Xa títt mù tắp.

Đậu thu lu trên khúc cây, tôi cụp đôi cánh lại hầu chống chọi với cái lạnh và bắt đầu chăm chú lắng nghe.

1.

ALDREA

Andalite lịch : năm 8561 - 2
Yeerk lịch : thế hệ 685 - chu kỳ giữa
Hork-Bajir lịch : đầu mùa ẩm
Trái Đất lịch : năm 1966

Tôi là Aldrea-Islillion-Falan và tôi là một cô gái Andalite.

Lúc đó, ấy là tất cả những gì có thể nói về tôi trở về trước. Nhưng về sau, nói về tôi trở nên nhiều hơn thế rất nhiều. Tên tôi đã trở thành một lời đùa khiếm nhã mà nhân dân tôi thường đem ra chọc ghẹo nhau và sau này nữa nó đã trở thành một lời nguyền.

Nhưng khi câu chuyện này bắt đầu, tôi vẫn chỉ là một thiếu nữ. Chỉ là Aldrea thôi - *chưa phải* là cô nàng Aldrea lừng lẫy.

Hồi đó tôi không hiểu gì sâu xa khi thấy xung quanh mình tràn ngập những tiếng la ó, nguyên rủa được truyền ra bằng ý nghĩ. Tôi chỉ hiểu lơ mơ rằng vừa mới xảy ra một biến cố gì đó rất khủng khiếp.

Tôi biết rằng người chiến binh Andalite trẻ tuổi đang quất tháo vị hoàng tử của mình kia rất giận dữ. Còn hơn cả giận dữ nữa - anh ta đang nổi cơn lôi đình.

Tên anh ta là Alloran-Semitar-Corrass. Anh ta sẽ đóng vai trò quan trọng trong cuộc đời tôi, cũng như trong cuộc sống của dải thiên hà. Tuy nhiên, hồi đó tất cả những gì tôi biết là anh ta đang nổi xung thiên.

<Tin tức đã được xác nhận. Đúng thế, thừa Hoàng tử Seerow, nó đã xảy ra. Y chang những gì tôi đã *cảnh báo* ông.>

Người chiến binh Andalite hùng hổ đi lên đi xuống, vung vẩy cái đuôi một cách bực dọc, tức giận và chua chát.

<Không thể thế được,> một người Andalite khác nói vẻ nhũn nhặn. <Họ đã hứa với tôi. Họ đã long trọng thề với tôi. Họ...>

<Tôi có những chứng cứ hắc hoi,> Alloran ngắt lời, đoạn xoè bàn tay ra để lộ một ống hình trụ nhỏ giống giống xy-lanh: một máy ghi hình ba chiều. Anh ta hô: <Chạy.>

Trước mắt chúng tôi hiện ra một màn hình không gian ba chiều. Tuy chất lượng hình ảnh xấu và tối nhưng chúng tôi vẫn có thể thấy những người Gedd đang lập chập bước đi. Trong tay họ lăm le đủ loại vũ khí: nòng dao, nòng dùi cui, và cả những vũ khí thô sơ khác. Nhưng trong số đó có một người Gedd cầm một món rất nguy hiểm: khẩu máy Cắt của người Andalite.

Cách đám người Gedd một quãng là bốn chiến binh Andalite đang cười đùa, xả hơi một chút để giết thời gian. Những quân nhân đang cố gắng làm tròn bổn phận của mình trước một nhiệm vụ tẻ nhạt, chán phèo.

Một người Andalite chỉ vào tên Gedd đi đầu.

<Nhanh lên,> anh ta quát.

Dòng người Gedd vẫn tiếp tục chuyển động. Gã Gedd có máy Cắt len lén giấu vũ khí sau lưng.

<Nhanh lên, Yeerk. Bọn mi không được phép lại gần những con tàu.>

Tôi nhìn sát vào màn hình lay động. Vâng, tôi thấy một chiến đấu cơ Andalite đang đậu. Còn những chiến binh và những phi thuyền khác không hiện lên trên màn ảnh.

<Ta đã bảo nhanh lên mà!> Người chiến binh Andalite nọ đã bắt đầu nổi cáu.

<Những mệnh lệnh nhằm phòng ngừa bạo loạn,> một giọng Andalite khác nói. <Bộ anh không biết rằng lũ ký sinh này là anh em của chúng ta sao?> giọng này toát lên vẻ mỉa mai.

Những người Gedd trở tới gần hơn.

<Dù mệnh lệnh hay là gì thì những con sên bắn thủ này cũng không được chạm vào tàu của chúng ta.>

Sau đó, như một thước phim chiếu chậm, tôi thấy tên Gedd rút máy Cắt từ sau lưng ra. Và....

Xxẹtt!

Xẹẹtttt!

Ngay cả trên màn hình không gian ba chiều mà ánh sáng cũng mờ đi. Hai chiến binh Andalite lập tức tan biến.

Hai chiến binh khác vội rút vũ khí ra và cong đuôi lên, nhưng đã quá trễ. Làn sóng người Gedd tràn lướt qua họ, vũ khí giương cao...

Màn hình tắt.

Hoàng tử Seerow khuyu xuống, thân trên của ông chồm ra trước, bốn chân ông chột yếu hẳn đi khi ông đón nhận sự thật phũ phàng.

Hoàng tử Seerow, người mà sau này tên tuổi trở thành một lời nguyện và lời nói kháy trên xứ Andalite, chính là cha tôi.

<Chúng đã thề thốt với ông hả?!> Alloran rú lên the thé. <*Lời thề* nào? Chúng là đồ tầm gỏi. Thế ông mong đợi điều gì ở cái bọn Yeerk chuyên đánh cắp cơ thể của các loài khác ấy?>

<Họ không có lịch sử xâm hại đến cách thức sống của những loài thông minh. Người Gedd gần như không ý thức được trạng thái tự nhiên của mình,> Hoàng tử Seerow lập luận. <Không phải bọn Yeerk đánh cắp cơ thể của các loài nhạy cảm mà là họ sống cộng sinh với người Gedd. Họ có ...>

Alloran sấn sổ lại gần cha tôi. <Xin hãy lắng nghe, Hoàng tử của tôi.> Từ “hoàng tử” được ông ta phát ra cùng với một cái hỉ mũi. <Đêm qua, gần bốn trăm tên Gedd đã bất ngờ tấn công căn cứ mặt đất của chúng ta. Chúng khổng chế hơn hai chục chiến binh Andalite đang thi hành phân sự ở đó. Hơn hai chục chiến binh Andalite, những người được mệnh lệnh nghiêm ngặt là *không được* bắn vào người Gedd.>

<Trước đây họ chưa bao giờ là mối đe dọa,> cha tôi vẫn chưa tỉnh mộng. <Bọn Yeerk, kể cả những tên Yeerk trong các Vật chủ Gedd đều vô hại. Tôi không muốn các chiến binh của chúng ta vô tình...>

<Bốn trăm người Gedd vô hại - cái tui Yeerk đó đó, tôi dám chắc tất cả bọn chúng đều là dân Mượn xác-Gedd - đã tàn sát những chiến binh của chúng ta,> Alloran cao giọng.

Cha tôi quay mặt đi. Ông thu hết cả mắt chính và mắt cuống lại, tránh không nhìn thẳng vào Alloran.

<*Tàn sát*, Hoàng tử Seerow à,> Alloran nhấn mạnh. <Ông có muốn tôi chiếu cho ông xem kết cục của cuộc đột kích không? Liệu ông có muốn xem chúng đã làm gì thân thể các chiến binh của chúng ta không?>

Đến đây thì giọng nói của Alloran không chỉ hàm chứa sự tức giận không thôi mà còn đựng cả nỗi xót xa, và cả tội lỗi nữa... tội lỗi vì đã sống sót trong khi bạn bè mình bị giết chết.

Tôi không biết làm sao mình lại hiểu được Alloran cặn kỹ đến thế. Lúc ấy tôi còn rất, rất trẻ. Trẻ đến nỗi không người lớn nào thêm lưu ý tới một vụ nghe trộm của tôi. Tuy còn trẻ lắm, nhưng trí tưởng tượng của tôi lại rất phong phú. Có lẽ vì thế mà tôi có thể lường tượng ra cảnh Alloran bước qua những cái xác...

Bỗng dưng tôi rùng mình. Cảnh tượng đó thật khủng khiếp. Nhưng tôi rùng mình còn vì một lẽ khác: tôi biết rằng cha mình bị buộc tội đã gây ra cố sự này.

<Bốn trăm tên Yeerk đã làm cỏ các chiến binh của tôi,> Alloran lại cao giọng, bắt đầu đợt giận dữ mới. <Cùng lúc đó, chúng cướp bốn chiến đấu cơ và hai tàu vận tải trên mặt đất.>

<Chúng không bị ngăn cản trên quỹ đạo sao?> Cha tôi hỏi.

<Không. Ông thấy đấy, không hề có lời cấp báo. Những chiến binh của tôi đã chết trước khi kịp kêu cứu hay phát tín hiệu cảnh báo.>

<Sao... bốn chiến đấu cơ và hai tàu vận tải... lực lượng của chúng ta đáng ra đã ngăn chặn chúng dễ dàng rồi chứ?>

<Bắt làm sao được mà bắt? Chúng đã tháo chạy vào vùng không gian Zero rồi.> Alloran hàm hàm. <Bốn trăm tên Yeerk sống trong đầu người Gedd với chiến đấu cơ được trang bị máy Cắt hẳn hoi.>

Hai chiến binh Andalite trẻ chạy xộc vào.

Chúng tôi đang ở trong một khu trú ẩn bắt buộc trên hành tinh này. Tuy có những cửa sổ lớn, nhưng nó vẫn là vùng không gian khép kín. Và giống như bao người Andalite khác, tôi cảm thấy một bầu không khí kinh hoàng đang bao trùm nơi đây. Một trong hai chiến binh trẻ có một vết chém sâu hoắm ở bên sườn. Dấu đã được đắp thuốc nhưng vẫn có thể thấy rõ vết thương hầy còn rất mới.

<Thưa Hoàng tử Seerow,> chiến binh bị thương báo cáo. <Bộ cảm biến quỹ đạo tầm xa cho thấy hai tàu vận tải không chạy ngay vào vùng không gian Zero mà đáp xuống đằng kia của hành tinh.>

Alloran lập tức nhoai người về phía anh chiến binh trẻ. <Chúng vẫn còn ở trên mặt đất sao?>

<Không, thưa ngài. Bộ cảm biến cho thấy chúng chỉ ở trên mặt đất độ một giờ. Sau đó chúng quay lại quỹ đạo và nhảy vào vùng không gian Zero.>

<Thưa Hoàng tử Seerow,> anh chiến binh kia nói. <Chúng đáp xuống cạnh những vũng Yeerk chính. Chắc chắn chúng đã tải lên tàu một số lượng Yeerk rất lớn trước khi tẩu thoát.>

<Một số lượng lớn? Ước tính là bao nhiêu?> Cha tôi thần thờ hỏi lại.

<Máy tính tính toán rằng với kế hoạch hoàn hảo và sự phối hợp ăn khớp như thế, chúng đã mang đi được khoảng một phần tư triệu dân Yeerk.>

<Một phần tư triệu,> Cha tôi thốt lên trong hơi thở gấp gáp. <Nhưng... những nhà lãnh đạo Yeerk... Họ là bạn bè của ta. Họ chắc không biết điều này! Hội đồng Thập Tam Trụ chắc chắn cũng không biết! Đây có lẽ là một toán nổi loạn. Một số phần tử chống đối.>

<Khùng,> Alloran buông giọng nặng nề.

Đầu cha tôi ngổng lên như thế vừa bị Alloran quất cho một đuôi vẩy. Không thể tin được. Một chiến binh cấp dưới mà lại dám bảo một hoàng tử là “khùng”!

<Ông là đồ khùng,> Alloran lập lại. <Ông đã chăm lo cho chúng, dạy dỗ chúng. Ông đã chỉ cho chúng thấy vũ trụ, bảo cho chúng tất cả những thứ chúng không thể biết, không thể có. Ông đã đến sống trên hành tinh này của chúng. Thậm chí ông còn xây cho chúng những nguồn Kandrona di động để giải phóng chúng.>

<Yeerk là một loài nhạy cảm, thông minh. Họ có quyền gia nhập vào những giống loài bậc cao khác. Họ có quyền...>

<Một phần tư triệu con sên Yeerk sống tầm gỏi bầm sinh đã được phóng thích vào dải thiên hà,> Alloran ơ hờ nói. <Ông có biết chúng thông minh, nhẫn tâm, và thủ đoạn như thế nào không? Đương nhiên chúng có sáu chiếc tàu Andalite. Vây, bao lâu nữa chúng sẽ có thể đóng tàu riêng cho mình? Bao lâu nữa chúng sẽ lan tràn thành một đại dịch? Bao lâu nữa chúng sẽ tìm ra những loài khác tiến hoá cao hơn Gedd - một loài nào đó để chúng chui vào khổng chế và biến họ thành một đội quân đi gieo rắc tội ác? Chỉ tính riêng múi dải thiên hà này thôi đã có hàng ngàn hành tinh có dân cư rồi...>

Alloran quay cả bốn con mắt nhìn chăm chăm vào cha tôi. <Hoàng tử Seerow, ông bị truất quyền.>

<Người không thể truất quyền ta được!> Cha tôi gầm lên.

<Khi một chỉ huy mất khả năng do bị thương nặng hay do sự khiếm khuyết tinh thần, thì những cấp dưới có thể truất quyền ông ta,> Alloran đọc vanh vách lời pháp lệnh.

<Khiếm khuyết tinh thần nào?> Cha tôi chất vấn.

<Ngu ngốc,> Alloran nói khàn khàn. <Đặt lòng nhân từ sai chỗ, ông đã làm từ thiện cho những kẻ thù tiềm tàng, Seerow à. Ông là một người uỷ mị. Bây giờ lính tráng của tôi đã chết cả mà bọn Yeerk thì đã xông vào dải thiên hà. Còn bao nhiêu người nữa phải chết trước khi chúng ta dập tắt và kiểm soát được đại họa này? Bao nhiêu người nữa sẽ phải chết vì lòng nhân từ của Seerow?>

Lòng nhân từ của Seerow.

Kể từ giây phút đó trở đi, tôi biết ngay trên bia mộ của cha mình sẽ được khắc những gì.

Không đành lòng chứng kiến thêm nữa, tôi ù té chạy ra ngoài. Tôi chạy về phía ánh hoàng hôn Yeerk. Bầu trời man dại với những vân vện màu vàng và xanh lá cây đan chéo vào nhau đang trở tối.

Không khí lạnh buốt chụp lấy cổ họng tôi. Trời sắp có mưa đêm - mưa axit - nên tôi phải trở về lòng máng ngay.

Tôi biết, rồi chẳng mấy chốc, chúng tôi sẽ phải rời khỏi hành tinh này thôi. Bởi tôi thấy những chiến binh còn sống đã dàn thành một vòng tròn bao vây xung quanh doanh trại nhỏ của chúng tôi.

Trung tâm Hợp tác và Hoà bình Andalite - Yeerk. Đó là tên gọi mỹ miều của khuôn viên này.

Giờ đây, nó chỉ còn rặt những khẩu máy Cắt chĩa thẳng lên trời.

Tôi quay mắt cuống về phía vũng Yeerk sền sệt như chì lỏng. Người Yeerk gọi nó là vũng Sulp Niar.

Tôi đã theo cha mẹ tới hành tinh Yeerk, theo một trong những dự án nhằm chứng minh cho người Yeerk thấy rằng chúng tôi thực tâm muốn có hoà bình và tình hữu nghị trong dải thiên hà.

Nhưng tôi chưa bao giờ yêu thích hành tinh này, cũng như chưa bao giờ thích những người Yeerk. Và bây giờ, chúng đã huỷ hoại giấc mơ của cha tôi.

Lòng nhân từ của Seerow.

Tình yêu hoà bình của cha tôi đã tạo tiền đề cho một cuộc chiến tranh quỷ quái nổ ra trên dải thiên hà...

2.

ALDREA

Andalite lịch : năm 8563 - 5
Yeerk lịch : thế hệ 686 - chu kỳ đầu.
Hork-Bajir lịch : cuối mùa lạnh
Trái Đất lịch : năm 1968.

Tôi là Aldrea, con gái của Hoàng tử Seerow. Thỉnh thoảng bạn bè vẫn chọc ghẹo gọi tôi là “Sự bất nhân của Seerow”.

Không giống như các cô gái Andalite khác, tôi không bằng lòng chỉ quanh quẩn trong những ngành khoa học hay nghệ thuật - những nghề nghiệp truyền thống dành riêng cho phái nữ. Tôi cũng không muốn làm chuyên gia về vùng không gian Zero, nhà thiết kế đồng cỏ hay một nghệ sĩ về mây.

Tôi muốn là một chiến binh để chiến đấu chống bọn Yeerk.

Tôi biết mọi người sẽ cho rằng con gái sinh ra không phải để làm chiến binh. Lưỡi dao đuôi của phái nữ nhỏ hơn, chỉ lài lài như con dao mổ chứ không cong vút như lưỡi liềm giống như của em trai tôi.

Nhưng đánh nhau bằng đuôi không phải là tất cả. Không phải như trong chiến tranh hiện đại, chỉ chiến đấu với máy Cắt và bom-phát-tán từ những chiến thuyền tối tân hiện đại nhất của chúng tôi, chiến tranh chống Yeerk không chỉ có thuật đuôi chiến.

Mặt khác, với kỹ thuật biến hình mới được phát minh gần đây, chúng tôi có thể dùng bất cứ cơ thể nào của các loài khác để chiến đấu. Nhiều nghiên cứu đã chứng minh rằng về phương

diện biến hình, phái nữ thật sự khéo léo và tài giỏi hơn phái nam mà...

Nhưng không ai thềm lắng nghe tôi hết. Kể cả cha và mẹ tôi.

Dĩ nhiên, cha tôi chẳng còn ham thích lắng nghe điều gì một cách căn kẽ nữa. Ông sẽ chấp nhận làm bất cứ nhiệm vụ nào được giao phó, dù công việc đó có vớ vẩn và thấp kém đến đâu đi nữa...

Chính vì vậy mà hiện giờ cả gia đình tôi đang phải rong ruổi trên quỹ đạo của một hành tinh vô danh, không ai thềm để ý tới. Nói nôm na, đây là một kiểu lưu đày biệt xứ ấy mà...

<Trong suốt,> tôi ra lệnh cho máy tính.

Vách ngăn bên ngoài buồng tôi chuyển từ màu xám sang trong suốt, lộ ra mảng không gian đen ngòm lăm chắm những vì sao. Nhưng choán hết nửa tầm nhìn của tôi chính là hành tinh ấy - ngôi nhà mới của chúng tôi.

Nhìn tổng thể, nó trông giống như một mặt trăng chết hơn là một hành tinh sống. Phần lớn bề mặt của nó phủ kín những tảng đá khô cằn, trơ trụi. Ngay tức khắc, tôi hiểu rằng nó chỉ có một bầu khí quyển mỏng dính. Giá lạnh căm căm phả ra. Lạnh kinh hồn.

Nhưng cảnh tượng quanh đường xích đạo của hành tinh này mới thật là lạ lùng. Những khe nứt toác hoác, sâu hoắm, đan chằng chịt vào nhau. Trông cứ như ai đó đập thẳng cánh lên hành tinh này một cú, mạnh đến mức khiến cho bề mặt bên kia bực tung ra - giống như ta ấn trái dừa *ooka* chín rục cho nó nứt ra vậy.

Hàng triệu năm trước, một thiên thạch khổng lồ đã đụng trúng cực Bắc của hành tinh này. Cú va chạm đã đập cho lớp vỏ bọc hành tinh nứt toác hoác, nham nhở, đặc biệt là vùng xích đạo, tạo ra những thung lũng ăn sâu vào lòng đất.

Những thung lũng dốc đứng, với những cái vách sần sùi. Những thung lũng sâu, tẻ cũng phải đến năm mươi dặm, nằm lưng chừng giữa bầu không khí đậm đặc nitơ và oxy. Tứ bề thung lũng rất một màu xanh lá cây, nhưng dưới đáy của nó lại trải ra một tấm thảm màu xanh dương kỳ dị, đầy vẻ nguy hại. Bộ cảm biến của tàu chúng tôi không sao xuyên thấu được màn sương màu xanh dương ấy.

Khi lách qua lằn ranh ngày-đêm và đi vào vùng tối, tôi nhận ra cái lớp màu xanh dương kia ánh lên, sáng loá chói.

Tôi ngẩn người ra nhìn chằm chằm vào cái hành tinh lạ lẫm này. Có lẽ tôi đã nhìn lâu lắm, lâu mãi cho đến khi cậu em trai Barafin của tôi tới gọi. Tiếng gõ lọc cọc lên cánh cửa buồng lôi tôi bừng tỉnh khỏi cơn mê...

<Ừm. vào đi,> tôi bảo và quay qua máy tính ra lệnh. <Mờ đục.> Tức thì vách ngăn khép trở lại thành một màu xám láng.

Barafin ló đầu vô phòng tôi. <Chị đang làm gì thế? Đi thôi! Chị không nghe tiếng loa gọi sao? Tàu mặt đất đang đợi. Chúng ta phải rời khỏi đây thôi! Đi nào chị!>

<Chị đi ngay đây, Barafin! Chị ra ngay đây!> Tôi nói nặng nề.

<Chị ngắm hành tinh này đó hả?> Barafin hỏi. <Thấy ghê quá ha chị?!>

<Đúng là một nơi khác thường,> tôi đồng ý. <Nhưng chị nghĩ mọi chuyện sẽ êm đẹp thôi.

Cha và mẹ sẽ coi sóc chị em mình. Sẽ không đến nỗi tệ đâu.>

<Tất cả bạn bè của em ở cách đây tới hai trăm năm ánh sáng lận,> Barafin phụng phịu nói. <Chúng ta sẽ là những người Andalite duy nhất trên hành tinh này.>

<Rồi sẽ ổn thôi mà,> tôi vỗ về cậu em.

<Vâng, em nghĩ nếu hành tinh này mà nguy hiểm thì họ sẽ chẳng bao giờ gửi Cha tới cả.>

Lẽ ra tôi phải bảo với nó phải ngưng cái lối nói như thế lại, nhưng tôi không nói. Nó nghĩ đúng. Barafin vừa mới thổ lộ với Cha tôi. Nó đã phải chịu đựng rất nhiều lời chòng ghẹo của đám bạn cùng trường. Tôi cũng thế, nhưng tôi cho rằng điều đó làm tổn thương Barafin nhiều hơn tôi.

Tôi búi ngủi chào từ biệt căn buồng đã là nhà của mình suốt hai tháng qua, hai tháng rờn rã trôi nổi từ quê hương Andalite tới hành tinh khỉ ho cò gáy này. Tất cả đồ đạc cá nhân của tôi đã được gói ghém xong từ lâu. Chẳng nhiều nhặn gì: bức ảnh ba chiều chụp lòng máng của gia đình tôi ở quê nhà, con búp bê Pakka mẹ tặng tôi khi tôi còn nhỏ xíu và bông hoa ước tôi còn giữ lại từ hồi chúng tôi mong chờ Barafin ra đời.

Một phi công mặt mày sừng sĩa đưa chúng tôi xuống bề mặt của hành tinh. Chúng tôi xuyên qua mí trên của bầu khí quyển mỏng dính, nhảy chồm chồm trên mặt đất nứt nẻ đầy đá tảng, rồi chui thỏm vào một trong những thung lũng rộng thênh thang...

Khung cảnh ngoài cửa sổ phi thuyền thật kỳ ảo. Mới giây trước, chúng tôi còn đang nảy tung tung trên bề mặt của một thiên thạch khổng lồ, thì ngay giây sau, chúng tôi đã đi giữa màu xanh bát ngát - một rừng cây bạt ngàn bao bọc lấy chúng tôi.

Kích thước của thung lũng chẳng tuân theo một chuẩn mực nào cả. Chẳng có chút gì na ná với thế giới quê nhà của tôi hay hành tinh Yeerk. Phía đỉnh thung lũng, nơi không khí mỏng nhất, cây cối lún phún, xơ xác bao nhiêu thì ở phía dưới chúng lại xanh tốt và xum xuê bấy nhiêu. Hết dặm này tiếp dặm khác, càng xuống thấp chúng tôi càng thấy cây cối cao vút và rậm rạp hơn. Tuy nhiên, khi dí mũi vào ô cửa sổ nhìn thẳng xuống dưới, gần đáy thung lũng màu xanh nhức mắt, tôi lại thấy vẻ xanh tươi nhường chỗ cho các loài thân thảo màu sắc dị thường.

Dưới đó, mọi thứ bỗng trở nên rời rạc và mập mờ do không khí dày đặc, dày đến nỗi tạo thành một màn sương đục đục.

Phi thuyền chuẩn bị đáp xuống một khoảng trống giữa rừng cây. Có lẽ chúng tôi đang ở dưới miệng thung lũng khoảng ba mươi dặm và ở trên mảng xanh dương độc địa kia chừng mười mấy dặm hay hai mươi dặm hổng chừng...

Tôi nghĩ chúng tôi sắp sửa đến nơi rồi, nhưng sau đó chợt nhận ra toàn bộ cảnh vật đó chỉ là ảo giác, tất cả đều méo mó, quái lạ. Những thân cây ngỗ chừng chỉ cao bình thường thôi, té ra lại là những cây đại khổng lồ. Cây nhỏ nhất cũng cao đến *sáu mươi* mét. Cây lớn nhất phải cao gấp mười lần - *sáu trăm mét*! Đường kính của chúng trung bình khoảng ba mươi mét là ít.

Vách thung lũng gần như dốc đứng. Mặt đất trống nhô lên giữa những thân cây này với cây kia chỉ rộng cỡ vài chục mét. Cành lá của những cây bên dưới xoè rộng, chạm tới tận rìa của sườn dốc. Nhưng ở những hướng khác, chĩa ra khắp thung lũng, những cành cây tha hồ lan xa ngút tầm mắt.

<Ái chà, cây thế mới là cây chứ,> Barafin bình phẩm.

<Cây gì mà lớn quá đi,> mẹ tôi trầm trồ, ánh mắt sáng rỡ. Phải thôi, bà là một nhà sinh vật học kỳ cựu mà. Với bà, điều này thật diệu kỳ: cả một hành tinh nguyên khôi, đầy những sinh vật và động vật chưa được xếp loại mà...

Phi thuyền của chúng tôi đậu xuống một khoảng rừng trống trải, có lơ thơ cỏ mọc, rộng khoảng một ngàn mét, trong đó có vài khúc cỏ sần sần bằng nhau.

Bốn thành viên của phi hành đoàn bắt đầu bốc dỡ hành lý và các dụng cụ xuống. Tôi bước ra, đặt bước chân đầu tiên lên hành tinh. Nó được gọi đơn giản là Vùng 5, ĐR-21578 - 4.

ĐR có nghĩa là đỏ rực, tức là màu mặt trời ở trung tâm của thái dương hệ này. Con số bốn có gạch nối đằng trước hàm ý nó là hành tinh thứ tư trong hệ, đếm từ mặt trời trở đi...

<Con cứ tưởng phải có một loài nhạy cảm sống trên hành tinh này chứ,> tôi nói khi bước ngập ngừng trên đám cỏ vô vị.

<Lúc chúng ta hạ độ cao, con chẳng phát hiện ra dấu hiệu gì của họ cả.>

<Họ không phải là loài xây dựng thành phố hay làm đường,> cha tôi giảng giải, cố tỏ ra phần chần. <Theo những dữ liệu robot cung cấp thì họ là loài sơ khai. Về ngoài của họ vô cùng dữ tợn, nhưng thực chất họ là loài ăn cỏ hiền hòa, vô hại. Cha e rằng họ không có được sáng dạ cho lắm.> Ông nói thêm. <Theo như cha biết thì họ không có nền văn hoá, không chữ viết, không âm nhạc. Họ chẳng xây dựng gì nhiều, nếu không nói là tuyệt nhiên không. Về kỹ thuật, họ nguyên thủy tương đương với nền văn minh thuở hồng hoang.>

<Vậy thì việc gì chúng ta phải ở đây?> Barafin càu nhàu, đảo đôi mắt cuống lên trên bầu trời bao quát độ lớn của một cái cây gần nhất.

<Chúng ta đến đây để bắt liên lạc với những cư dân địa phương, để đảm bảo bọn Yeerk không đến xâm lăng họ,> cha tôi ôn tồn nói.

Barafin cười lớn. <Mắc gì tụi Yeerk quan tâm tới cái hành tinh khỉ khọt này nhỉ?>

Một thành viên trong phi hành đoàn đứng gần đó lên tiếng. <Chúng sẽ không tới đâu. Ai mà thèm chú ý tới hành tinh này.> Đoạn anh ta đưa mắt xắc xược nhìn cha như ngầm bảo: <Chính vì thế mà Hoàng tử Seerow mới được bổ nhiệm tới đây; bởi vì một hành tinh vô nghĩa lý là nơi một tên ngốc không thể làm hại tới ai được cả.>

Cha tôi phớt lờ anh ta. Nhưng tôi cảm thấy thông điệp lảng mạn đó đã đụng chạm tới ông. Những cánh mũi ông phồng ra, mắt chính của ông mở lớn. Trong một khoảnh khắc, tôi nghĩ ông sẽ nổi cơn tam bành, nhưng sau đó, cũng như bao lần trước, ông chỉ xụ người xuống, quay đi và chấp nhận sự sỉ nhục.

<Ít ra thì cỏ cũng tạm tạm,> Barafin nhận xét khi sục móng guốc vào thảm cỏ xanh dương chen lẫn xanh lá cây.

Tôi nhìn quanh. Liệu những cái cây cao quá cỡ kia có đè mình xuống không nhỉ? Tôi cảm thấy rõ mặt đất dốc nghiêng dốc ngã dưới móng guốc của mình. Có cảm giác rằng tôi sẽ bị ngã lăn cù nhây và sẽ lăn mãi, lăn mãi không sao gượng đứng lên được.

Nhưng dù sao đi nữa, tôi vẫn cảm thấy đây là một nơi kinh hoàng, bất chấp vẻ đẹp hùng vĩ, man dại của nó. <Chúng ta phải gọi nơi này bằng cái tên khác thôi.> Tôi đề xuất. <Tên gì bây giờ nhỉ? Chúng ta không thể gọi nó theo số hiệu là Vùng năm. ĐR hai một năm bảy tám - bốn được.>

<Hãy đặt tên theo cách thông thường ấy. Theo tên của loài nhạ cảm ở đây chẳng hạn...> mẹ tôi gợi ý.

<À, con quên bém mất. Vậy loài ban sơ ấy tên là gì?>

<Họ được gọi là Hork-Bajir,> cha tôi đáp. <Đây là thế giới quê nhà của người Hork-Bajir. Chẳng lâu nữa đâu chúng ta sẽ có cơ hội gặp họ.>

Tôi trông thấy một khối gì đó đang đi vòng qua một gốc cây tổ chẳng.

<Sẽ nhanh thôi, con nghĩ vậy.> Tôi nói.

3.

DAK HAMEE

Tên tôi là Dak Hamee.

Tôi là người Hork-Bajir. Nhưng tôi rất khác với những người Hork-Bajir khác. Tôi biết mình lạ lùng vì thân hình tôi quá nhỏ bé, đến nỗi chỉ có thể tước được những vỏ cây mỏng mảnh nhất thôi.

Mẹ đã từng bảo tôi: “Dak Hamee, con rất khác lạ.”

Bà dắt tôi đến gặp những người già cả trong Cây Bộ Lạc. Họ nhìn tôi từ đầu tới chân rồi mỗi người thốt lên một lời.

“Thằng nhỏ khác lạ đây,” Già Mab Kahet nói.

“Ừ, nó rất là khác,” Già Ponto Fallan đồng ý.

“Nó sẽ là ‘Nhà tiên tri’,” Già Mab Kalet phán, giọng không vui mừng cũng không buồn bã, mà... bối rối.

“‘Nhà tiên tri’ có nghĩa là gì ạ?” Mẹ tôi hỏi.

Già Nhất, già Tila Fashat, há cái miệng không răng ra và bảo: “Nhà tiên tri là người được sinh ra để chỉ dẫn một con đường mới. Rất, rất nhiều mùa trôi qua rồi cha chúng ta, Cha Vực và mẹ chúng ta, Mẹ Bầu Trời nói: ‘Hãy phái một nhà tiên tri tới cho dân. Dân đang cần.’ Và thế là khi ra đời nhà tiên tri đã rất khác...”

"Con trai tôi rất khác lạ," mẹ tôi nói giọng nặng trĩu.

"Phải," Già Nhất nói. "Nó rất khác lạ."

Tên tôi là Dak Hamee. Tôi rất khác mọi người Hork-Bajir khác. Tôi chính là Nhà tiên tri. Tôi sẽ chỉ cho đồng bào mình biết một con đường mới.

Nhưng tôi chẳng biết con đường hay cách thức mới đó là gì. Già Nhất bảo tôi sẽ biết khi Cha Vực và Mẹ Bầu Trời chỉ dạy cho tôi biết. Họ sẽ bảo cho tôi biết phải làm gì.

Cho tới lúc đó thì tôi phải đợi. Thỉnh thoảng, tôi hay suy nghĩ mông lung về những điều mà không một người Hork-Bajir nào nghĩ tới: trong Vực thật sự có những gì? Bầu Trời cao như thế nào?

Đôi khi tôi nhặt một cành cây bị ngọn lửa đốt cháy đen và đem gạch thành những đường nét lên mặt gỗ mịn vừa mới được bóc vỏ xong. Có khi tôi làm cho các nét gạch trông như những tảng đá hay cây cối. Có khi tôi quét thành những dấu hiệu nhìn hết như quái vật *Jubba - Jubba* sống trong lòng Vực. Có lần tôi vẽ lên những dấu hiệu trông rất giống bạn tôi, Jagil Hullan.

“Đây là bạn đấy, Jagil,” tôi nói.

“Đó không phải là tôi,” Jagil không chịu.

“Đúng mà. Nhìn những lưỡi dao cổ tay sắc bén như dao cổ tay của bạn nè. Nhìn những cái đuôi giống như đuôi của bạn nè. Nhìn cái sừng ngắn ngắn giống như sừng của bạn nè...”

“Đó không phải là tôi,” Jagil lắc đầu.

“Tôi là tôi. Tôi đang ở đây. Tôi không ở đó. Tôi không phải là mảnh vụn từ một cành cây bị cháy xém.”

Tôi cố gắng giải thích, nhưng Jagil vẫn không hiểu là không hiểu.

Có lẽ bạn ấy đúng. Có lẽ tôi lại khác nữa rồi...

Một ngày nọ tôi đang làm việc trên những cành cao chót vót của một cây *Siff* già. Tôi đang dùng cựa ở cẳng chân để lột vỏ cây và tay tôi vịn vào cành. Bỗng tôi ngược nhìn lên Mẹ Bầu Trời và lại tự hỏi không biết bà cao bao nhiêu.

Ngay lúc đó, chợt có một cái gì rất khác lạ ở trên Bầu Trời. Đấy không phải là mặt trời. Đấy không phải là mặt trăng. Nó nhỏ hơn và sáng bóng loáng. Hình thù của nó giống quả trứng, nhưng lại có nhánh xoè ra.

Nó đang từ Bầu Trời đi xuống.

Tôi biết đó là Mẹ Bầu Trời đang nói chuyện với tôi. Tôi biết cái vật khác lạ này được gửi đến cho tôi. Nó rất khác, mà tôi cũng rất khác.

Tôi tụt nhanh khỏi cành cây xuống đất. Tôi bước đến chỗ tôi thấy vật-từ-Bầu-Trời hướng tới.

Nó đậu trên mặt đất. Có cả những sinh vật trong đó nữa.

Không giống bất cứ quái vật nào từ dưới Vực, cũng không phải là thần lẩn hay rắn từ Bên Ngoài. Một, hai, ba, bốn - những sinh vật kia có bốn chân. Họ có cả đuôi, nhưng đuôi vểnh cao lên chứ không quét xuống đất. Họ có hai cánh tay. Không thấy lưỡi gươm nào, ngoại trừ một lưỡi gươm nhỏ ở chót đuôi. Họ có sừng nhưng nhỏ ỏi là nhỏ. Ô, sừng có thể chuyển động được, và bên trong sừng có mắt!

Đó không phải là sừng ròi. Vì sừng làm gì có mắt.

Họ không có miệng và họ nhìn tôi bằng bốn con mắt.

Tôi bước lại gần. Họ không hề nhúc nhích mà chỉ giương mắt ra nhìn.

“Tôi là Dak Hamee,” tôi giới thiệu.

Họ không trả lời mà cứ dòm tôi trân trân.

“Tôi là Dak Hamee,” tôi lặp lại.

<Tôi là Hoàng tử Seerow.>

Tiếng nói vang lên trong đầu tôi! Chẳng có âm thanh nào được phát ra nhưng tôi lại nghe thấy rất rõ. Thật kỳ lạ! Từ ngữ không phải là từ ngữ của Hork-Bajir, nhưng tôi vẫn có thể hiểu được.

“Tên tôi là Dak Hamee,” tôi lặp lại lần nữa.

<Đó là một thiếu niên,> một trong những sinh vật lạ lên tiếng. <Chắc là trạc tuổi Aldrea hay Barafin. Aldrea? Barafin? Có lẽ các con nên nói chuyện với anh ta một chút.>

<Không phải con!> Một giọng nói mới cất lên. <Mình thấy nó toàn là gươm đao không hà...>

Nhưng một sinh vật trong đoàn đã bước về phía tôi. <Tên tôi là Aldrea,> sinh vật đó nói. <Chúng tôi là người Andalite. Chúng tôi muốn làm bạn với anh.>

Đột nhiên tôi biết điều mình chờ đợi đã đến. Đây là con đường mới tôi được sinh ra để lĩnh hội. Tôi cần phải tìm hiểu điều này để còn hướng dẫn lại cho bộ lạc của mình.

Đây chính là lý do tại sao Cha Vực và Mẹ Bầu Trời chỉ định tôi làm Nhà tiên tri.

4.

DAK HAMEE

Không thể ở lại lâu với những sinh vật lạ bốn chân nọ, tôi quay đầu cắm cổ chạy về nhà gặp mẹ. Mẹ tôi đưa tôi đến chỗ những người già.

Già Nhất bảo, “Đây chính là lý do khiến Dak Hamee được sinh ra. Đây chính là lý do khiến Cha Vực và Mẹ Bầu Trời gọi đến cho chúng ta một Nhà tiên tri. Dak Hamee phải ra xem và nói chuyện với họ, sau đó, cậu phải về chỉ cách cho chúng ta.”

Thế nên, tôi quay lại gặp những người lạ kia...

Bây giờ chỉ còn lại bốn người. Vật hình quả trứng biết bay đã đi khỏi. Bốn người lặn vào vách thung lũng một hồ không sâu lắm. Nhưng sao họ lại bao phủ cái hốc khum khum ấy bằng một tấm che treo trong không trung nhỉ?

Khi mưa đổ hay Mẹ Bầu Trời làm ra chớp, họ ở trong hốc này. Còn những lúc khác họ ra ngoài đứng hay chạy trên thảm cỏ. Họ còn có những đồ vật khác nữa. Có thứ tôi không biết tên nhưng lại có thể lóe sáng giống như Cha Vực. Có thứ tạo nên âm thanh trong đầu tôi. Cũng có thứ chẳng để làm gì cả.

Tôi đến chỗ họ cùng với Jagil Hullan. Jagil rất sợ.

“Chúng ta không nên tới đó,” nó cản.

“Chúng ta phải tới,” tôi nói. “Tôi phải nhìn và lắng nghe.”

“Chúng ta có thể trèo lên cây và xem xét.”

“Không. Những sinh vật này không biết leo trèo. Họ bước đi trên đất, vì vậy chúng ta cũng phải đi trên đất.”

Jagil sợ lắm nhưng rồi nó cũng đi với tôi. Chúng tôi đi đến cái khoảng trống nọ. Những người lạ nhìn chúng tôi.

<Xin chào,> một người nói, âm thanh lại vang lên trong đầu tôi.

“Tôi là Dak Hamee,” tôi nói.

“Tôi là Jagil Hullan.”

<Không đủ cho chíp phiên dịch hoàn vũ,> một người lạ than phiền. <Chúng ta cần nhập thêm nhiều từ nữa nó mới có thể dịch được.>

Một người lạ có thân hình mảnh mai và cái đuôi nhỏ nhắc chỉ vào mình và nói. <Tên tôi là Aldrea. Tôi là người Andalite. Lần trước tôi đã nói chuyện với bạn. Bạn có nhớ không?>

<Em nói chị nghe nè,> người lạ nhỏ khác chen ngang. <Chị không muốn phải đánh nhau với những người Hork-Bajir đó chứ. Nhìn cái rừng gươm kia mới khiếp chưa kìa...>

<Họ rất hoà hiếu, không hung bạo đâu.>

Tôi không biết phải nói gì nữa. Thật là một tình thế khó xử. “Chào mừng Aldrea,” tôi buột miệng. “Chào mừng những người Andalite.”

<Không giống nói chuyện (theo kiểu của chúng ta) cho lắm, chị nhỉ?>

Người tên Aldrea tiến lên trước. Bạn ấy giơ tay chỉ vào cái cây gần nhất. <Cây,> bạn ấy nói.

Tôi hiểu bạn ấy. Lời nói của bạn ấy đi vào đầu tôi, nhưng với những từ ngữ rất lạ. Tuy không biết những từ này, nhưng tôi vẫn hiểu được...

“Cây. Đó là cây *Stoola*,” tôi nói bằng ngôn ngữ của mình. Lạ chưa, người tên Aldrea gật đầu. Bạn ấy muốn tìm hiểu về cây.

Gì chứ cây thì tôi biết rất rõ. “Lớp vỏ bên dưới cành thấp nhất già ọi là già, rất khó ăn, lại không ngon đâu. Vỏ ở cành thấp nhất gần *mislit* ngon lắm. À, *mislit* là chỗ giữa cây. Nhưng nếu tước ở *mislit* thì rất có hại. Như thế cây *Stoola* sẽ không sinh ra được cây *Stoola* mới. Chỉ được bóc chỗ vỏ phía trên *mislit* thôi. Đây là Sự Thật mà Già Nhất truyền dạy cho chúng tôi.”

<Được rồi,> một người lạ reo lên. <Phiên dịch hữu hiệu - khoảng sáu mươi bốn phần trăm. Ta nổi mạng trực tuyến đi. Trở lại chuyện trò nào.>

<Giờ thì chúng tôi có thể hiểu bạn rồi,> Aldrea thở phào.

“Tôi hiểu bạn.”

<Đúng, đó là bởi vì phương thức truyền thông tin bằng ý nghĩ có thể xử lý được cả những ký hiệu vũ trụ lẫn những lời nói cụ thể,> một người lạ lớn tuổi nói, nghe có vẻ rối rắm làm sao.

Tôi nhìn bà ấy và cảm thấy lúng túng.

<Mình ọi, tôi nghĩ trong trường hợp này có lẽ chúng ta nên để những người trẻ tuổi giao tiếp với nhau đi. Xem ra Aldrea bắt liên lạc với cậu Dak Hamee trẻ trung tốt hơn là mình với tôi đây. Anh bạn Hork-Bajir này không phải là quan chức hay người đại diện gì. Tôi cho là đây chỉ là một cuộc đón tiếp không chính thức thôi.>

<Cẩn thận đấy, Aldrea. Cả con nữa, Barafin. Đừng đi xa quá lòng máng nhé.>

Aldrea đến đứng gần tôi hơn, cả Barafin cũng vậy. Jagil khớp quá, cậu ta muốn bỏ chạy. Nhưng nếu tôi không chạy thì Jagil cũng sẽ không chạy.

“Cây Bộ Lạc của bạn ở đâu?” tôi hỏi Aldrea.

<Không phải ở đây,> bạn ấy trả lời. <Mà ở trên một hành tinh khác.>

Tôi gật đầu. “À, ừ. Không phải ở đây. Thế hành tinh khác ấy là gì?”

<Bạn có thấy những ngôi sao vào ban đêm không?> Aldrea hỏi tôi.

“Khi Mẹ Bầu Trời tối lại. Bà nở ra cho chúng tôi thấy những bông hoa của mình.”

<Ồ, mỗi bông hoa là một ngôi sao đấy. Giống như mặt trời của các bạn. Chỉ có điều nó ở rất xa đây.>

Jagil nói to. “Không đúng.”

Nhưng tôi bảo. “Mặt trời là mặt trời. Hoa của Mẹ Bầu Trời là hoa.”

<Nhìn chúng giống như những bông hoa phát sáng. Nhưng chúng là những mặt trời. Hàng trăm mặt trời... hàng ngàn. Hàng tri...ệ...u. Tôi muốn nói là có nhiều mặt trời hơn cả cây cối. Bạn trông thấy chúng nhỏ là vì chúng ở rất xa.>

Tôi chăm chú nghe những lời Aldrea nói. Chúng làm tôi suy nghĩ quá chùng. Nhưng rồi thì...

“Đúng,” tôi đột nhiên oà lên, kinh ngạc. “Đúng! Những vật cách xa đây nhìn sẽ rất nhỏ. Đúng rồi.”

“Xa là xa,” Jagil nói, vẻ vô cùng cảnh giác.

<Những ngôi sao ở xa rất xa,> Aldrea hồ hởi. <Và xung quanh một số ngôi sao có những hành tinh khác, có những loại cây và sinh vật khác sinh sống...>

Tôi cảm thấy... thấy... tôi không đủ từ ngữ để diễn tả xem mình cảm thấy như thế nào. Những vật ở cách xa đây nhìn cứ tưởng chúng rất nhỏ nhưng thật ra chúng lại rất to lớn. Ý tưởng này như một hạt giống đang nảy mầm trong đầu tôi.

Những vật ở xa trông có vẻ nhỏ. Nếu hoa của Mẹ Bầu Trời ở cách đây rất xa, có nghĩa là chúng rất lớn. Có lẽ chúng là... mặt trời.

Đôi chân tôi bỗng bủn rủn, buộc tôi phải tựa toàn thân vào đuôi. Tôi không thể thốt nên lời nào nữa.

“Cậu ốm à?” Jagil hỏi tôi.

<Chúng tôi đến từ một trong những ngôi sao ấy đấy,> Aldrea nói.

“Làm... làm thế nào mà bạn đi được xa như thế?”

<Chúng tôi bay,> Aldrea đáp.

Hoa của Mẹ Bầu Trời là mặt trời. Những người lạ này đến từ một trong những mặt trời ấy. Những điều trước kia tôi nghĩ là Sự Thật thì nay không còn là Sự Thật nữa.

Tôi cảm thấy... thấy... muốn biết nhiều hơn nữa. Cảm giác này không mới - tôi luôn muốn biết nhiều điều mà. Nhưng bây giờ tôi cảm thấy sinh vật lạ mảnh mai này có thể giúp tôi. Tôi có thể sẽ biết rất nhiều điều! Rất, rất nhiều điều...

Vào đúng ngày hôm đó, cậu bé Dak Hamee khù khờ ngày xưa không còn nữa. Đúng ngày hôm ấy, tôi thật sự trở thành Dak Hamee, Nhà tiên tri.

5.

ESPLIN-946-KÉP

Tên ta là Esplin-946-kép.

Ta không sinh ra từ vũng Yeerk thông thường ở hành tinh quê nhà. Ta chào đời cùng với vài trăm anh chị em khác trên một phi thuyền không gian, từ cơ thể héo tàn gồm ba Yeerk nhập lại của cha mẹ ta. Ta là một Yeerk sinh đôi - ký hiệu “kép” trong tên ta mặc nhiên ám chỉ điều đó.

Ta chưa bao giờ sống ở thế giới Yeerk quê nhà. Ta được sinh ra trong một chiếc bồn bằng hợp kim titan vô trùng, dưới sức nóng của nguồn Kandrona xách tay.

Đó là tất cả những gì ta biết.

Những Yeerk lớn tuổi thường hay kể về những vùng tự nhiên rộng mênh mông nơi xứ sở quê nhà. Tụi ta được nghe về mùi vị, nhiệt độ và kích thước của chúng, về truyền thống trải dài hàng trăm thế hệ về trước.

Còn cái vùng của ta thật tầm thường và thô thiển. Nó là thành quả xây dựng của những vật chủ-Gedd. Dầu Gedd là loại Vật chủ không hoàn hảo, nhưng ta vẫn ước sao tụi ta có thêm nhiều người Gedd nữa.

Vì trên phi thuyền không có sẵn vật chủ nên phần lớn tụi ta phải sống trong vùng. Đối với Yeerk thì điều đó thật bình thường và ta cũng lấy thế làm vui lòng.

Nhưng rồi đến một ngày kia, cái ngày tới lượt ta phải tham gia khoá “huấn luyện”.

Một số người Gedd, đa số là già cả và què quặt, được tụi ta sử dụng làm vật chủ cho các học viên tập luyện. Mỗi Yeerk tụi ta sẽ có mười lăm phút chui vào vật chủ để thực hành việc bám trụ và kiểm soát nó. Hết giờ quy định - khoá học kết thúc - tụi ta sẽ buông vật chủ ra và trở lại vùng.

Mười lăm phút. Đó là tất cả khung thời gian cho phép, bởi vì có quá nhiều Yeerk cần được huấn luyện trong khi chỉ có lèo tèo một nhóm vật chủ.

Tụi ta xếp hàng trong vùng thành từng cụm, mỗi cụm gồm sáu Yeerk. Ta là Yeerk thứ tư ở trong hàng. Ta háo hức chờ đợi, cả sờ sờ nữa. Đúng, thú thật là ta thấy sờ sờ. Bọn học trước hay tíu tít kể lại cho tụi ta nghe đủ thứ về chuyện này. Tụi nó xuýt xoa về sự thâm nạp cảm giác hư ảo, về sự phấn khích kỳ lạ khi có một trí óc khác nằm dưới sự kiểm soát của mình, về sự mê mẩn khi kéo căng cơ thể mình ra khắp cả những chân tay xa lạ...

Nhưng không ai biết được chính xác kinh nghiệm đó như thế nào nếu chưa đích thân trải qua.

Khi đến lượt ta, đầu người Gedd bị nhấn xuống mấp mé bề mặt của vùng. Dĩ nhiên, râu định vị của ta dễ dàng tìm thấy cái đầu hần. Ta đã được dạy cách trải rộng sợi râu ra để định hướng cái lỗ nơi đầu vật chủ.

Đó là một lối vào khít րit. Ta phải ép dẹp mình xuống, cố luồn lách, len lỏi qua đường tai trong của vật chủ. Bắt đầu từ đây trở đi, tất cả đều tùy thuộc vào cảm giác. Râu tua - tức radar của ta - không còn tác dụng nữa. Mùi hương ta ngửi thấy quá xa lạ, chẳng giúp gì được cho ta.

Nhưng sau đó, sau một khoảng thời gian cũng khá lâu, bộ râu của ta đụng trúng một tảng gì đó sống động như có tích điện.

Đây là bộ não! Ta có thể cảm thấy những sợi nơ-ron nhanh nhạy, nổ lép bép và khối siêu điện áp hình vòng cung giữa các khớp thần kinh. Suốt dọc đường, ta luôn phải ép mình dẹp lép. Hai sợi râu của ta ráo riết lần mò tìm những khe, rãnh, nếp gấp, lỗ hở quanh não. Ôi chà, ta thấy chúng rồi. Không chần chừ, ta ấn thân mình trám ngay vào những khe nứt trong não - y như ta đã được chỉ dạy.

Mới đầu hơi chậm, sau đó nhanh dần nhanh dần. Ta bắt đầu nối liên lạc! Ta cảm thấy những sợi nơ-ron quàng vào ta.

Chỉ những ai trải qua chuyện này mới hiểu được. Thật là... là ngoài sức diễn tả. Bỗng dưng ta không còn là ta nữa. Ta là một cái gì đó lớn lao lắm. Ở nơi cơ thể ta kết thúc cũng là chỗ cơ thể thứ hai bắt đầu - ngay lập tức ta quên bống cơ thể của chính mình.

Giờ ta có những cánh tay dài gấp nhiều lần thân ta. Đầu mút của chúng là những bàn tay ba ngón có thể cầm nắm đồ vật. Nâng chúng lên, hạ chúng xuống. Co duỗi đủ mọi cách. Ta có chân để nâng đỡ toàn bộ cơ thể mình. Đã nhất là ta có thể đi lại khời khời giữa trời!

Ô! Làm sao ta có thể diễn tả được cảm giác này kia chứ! Sinh lực tràn trề! Niềm sung sướng! Cảm giác thấy mình bỗng lớn phổng lên, mạnh mẽ, vĩ đại.

Chẳng Yeerk nào kể lại cho ta nghe nó lại tuyệt vời đến thế này.

Rồi ta cảm thấy bên trong bộ não - một nơi ta chưa từng ở bao giờ. Ta mở phần não ấy ra. Làm vậy tức là ta đã mở mắt người Gedd.

Trong một khoảnh khắc, ta tê cứng lại, vẫn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao. Ta không biết trí não mình đang thu nhận cái gì.

Làm sao mà ta, làm sao mà bất cứ một Yeerk nào lại có thể sống mà không có vật chủ cơ chứ?

Ta nhìn thấy!

Quang cảnh - không phải cảm thấy, ngửi thấy, hay sờ thấy bằng râu - mà là *trông thấy*. Ô, còn hơn thế nữa cơ! Hơn rất nhiều! Bao dữ kiện ồ ạt rót vào trí não ta, khiến ta loạn choạng và choáng ngợp. Ta không thể hiểu nổi nữa...

Ta nhìn bằng đôi mắt của tên Gedd đó. Ta dùng bộ não của chính tên Gedd đó để sàng lọc và diễn giải các thứ điên khùng và kỳ quái đang nạp vào. Và rồi, dần dần ta hiểu hết.

Ta nhìn qua những người Gedd khác.

Ta đưa mắt nhìn khắp lòng phi thuyền, rồi đảo mắt nhìn xuống chính cái vũng của ta...

Trời đất, sao mà nó tối tăm quá, chật hẹp quá... Sao mà nó quá... quá sức tầm thường đến vậy.

Có vật gì đó ngo ngoe, động đậy trong vũng. Nhìn kỹ hơn, ta thấy chúng ướt nhoen nhoét và xám xịt xỉn.

Trước giờ ta chưa bao giờ nhìn thấy đồng loại của mình. Ta chợt cảm thấy mình “siêu” gì đâu. Ta không phải là Yeerk nữa - ta là một loài bậc cao. Ta có thể nhìn thấy! Rất chóng vánh, ta biết rằng giác quan này có giá trị hơn tất cả các giác quan khác cộng lại. Xem này, thị giác cộng với tay chân mạnh mẽ! Thật không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng rồi thời gian của ta đã hết.

Ta đành phải rời Vật chủ - Gedd và trở lại vũng.

Sau đó, khi tiếp xúc với bạn bè và anh chị em mình, ta ngạc nhiên hay rằng đa số họ nghĩ chuyện đó thật đáng sợ. Họ thấy muốn bệnh và kinh khủng.

Nhưng ta thì không hề thấy thế. Từ giây phút đó trở đi, ta sẽ làm bất cứ điều gì, sẵn sàng trả bất cứ giá nào để có lại con mắt.

Có hơn một phần tư triệu dân Yeerk sống trên hai phi thuyền vận tải, vậy mà chỉ có một

nhóm người Gedd.

Chỉ có những Yeerk xuất sắc nhất, có ích lợi nhất mới được phân phát vật chủ. Ta nhất định sẽ là kẻ đẹp để ưu tú nhất.

Phi thuyền của tụi ta đang ở là chiến lợi phẩm tụi ta đánh cướp được từ bọn Andalite cách đây vài năm. Hiện tụi ta đang lái nó chu du khắp dải thiên hà để săn lùng vật chủ thích hợp.

Đa số Yeerk không lưu tâm đến phi thuyền cũng chẳng màng tới bộ phận liên kết tụi ta mới chế tạo ra để tiếp cận mạng máy tính trung tâm của phi thuyền. Mỗi máy tính là một thiết bị vô cùng tinh xảo, có thể lưu chứa được cả kho thông tin, tựa như một ký ức không tì vết vậy.

Những Yeerk quan tâm tới máy tính thường là những nhà khoa học và thợ máy. Họ vui đầu vào học hỏi tất cả những gì có thể học được từ nền khoa học Andalite.

Coi bộ ta sẽ không bao giờ là nhà khoa học được. Trí óc ta không thuộc loại đó. Nhưng ta có thể mày mò, nghiên cứu những khía cạnh khác của máy tính Andalite. Biết đâu có những khía cạnh có thể biến ta thành “kẻ thích hợp được nhận vật chủ”.

Ta liền ráo riết sục sạo ngân hàng dữ liệu. Và một ngày kia, ta chợt khám phá ra một câu châm ngôn thật sự cho mình.

Đó là khi ta mò ra được một câu tục ngữ cổ của người Andalite lưu trong một file nọ và thú thật là ta rất tâm đắc với nó. Câu đó viết rằng. <Biết bạn bè một, nhưng phải hiểu kẻ thù mười!>

Người Andalite bây giờ là kẻ thù của tụi ta.

Đúng. Ta cần phải hiểu kỹ lưỡng kẻ thù.

Đó là tiếng gọi thôi thúc ta. Đó cũng là chiêu thức để ta chiếm cứ được vật chủ. Ta lục tung ruột gan của máy tính lên, hầu hiểu tất cả ngọn ngành về một sinh vật hùng mạnh, tinh khôn được gọi là Andalite.

Một ngày nào đó, tụi ta sẽ đối mặt trực tiếp với bọn Andalite trên chiến trường. Khi đó, lực lượng Yeerk bắt buộc phải cần đến ta...

6.

ALDREA

<Con làm quen với anh bạn trẻ đó ra sao rồi?> Cha tôi ân cần hỏi khi cùng tôi dạo trên thảm cỏ.

<Đak í hả cha? Tốt lắm cha à.>

<Cha nhận thấy con không nhập liệu thường nhật nữa. Ba tháng đầu con còn nhớ thực hiện đều đặn, nhưng sau đó con lại thôi luôn.>

Tôi rùn vai. <Con... con đánh mất thói quen ấy rồi, cha ạ.>

<Hừ, cha hiểu Dak thân thiết với con như bạn bè. Nhưng ở đây chúng ta còn có nhiều nhiệm vụ nữa. Chúng ta có bốn phận phải tìm hiểu về người Hork-Bajir.>

Đương nhiên rồi, cha à, tôi ngẫm nghĩ. Chúng ta được phân công việc canh chừng không cho bất kỳ tên Yeerk nào nhóm ngổ hành tinh này. Nghĩ thầm vậy thôi chứ tôi không nói ra. Để thanh thản tâm can, cha tôi chọn cách giả bộ đây là một công việc nghiên cứu khoa học. Thậm chí đến giờ mà ông vẫn chưa chịu thừa nhận rằng bọn Yeerk đang âm mưu làm mưa làm gió khắp dải thiên hà. Ông vẫn cố chấp nghĩ rằng: chỉ tội Yeerk đánh cắp tàu Andalite mới có tội. Ông một mực tin toàn thể nhân dân Yeerk rất muốn hoà bình với người Andalite...

Trên hành tinh này, chúng tôi vẫn thường xuyên nhận được tin tức từ quê nhà. Phần lớn là tin buồn. Qua đó, chúng tôi biết quân Yeerk đã tấn công một mặt trăng vốn là thuộc địa của người Skrit Na và lấy đi nhiều tàu thuyền và vũ khí.

Tội Yeerk cũng đột kích và cướp được một con tàu Hawjabran đang phiêu bạt trong không gian. Chúng cố công khuất phục người Hawjabran nhưng không được bởi vì não bộ của họ không tập trung thành một khối mà dàn trải trong những hạch khắp cơ thể. Không đạt được mục đích, chúng bỏ mặc cho người Hawjabran chết dần chết mòn. Nguồn sống trên tàu của họ đã bị phá tan hoang trong cuộc hỗn chiến. Một đặc phái viên Andalite đi ngang và bắt gặp con tàu đang trôi lênh bênh, với tám ngàn người Hawjabran bị đông cứng trong vùng chân không của không gian.

Lại thêm tin về một nhóm dân du mục Ongachic bị bắt giữ và bị đầu độc. May thay, đại bộ phận cư dân Ognachic đã bỏ hành tinh của mình mà đi từ lâu. Họ là giống loài sống lang bạt trong không gian. Muốn thu tóm được họ, bọn Yeerk cần phải săn lùng hàng triệu tàu Ognachic neo đậu rải rác mọi xó xỉnh trong dải thiên hà. Chắc hẳn dân Ongachic sẽ thoát được thôi.

Nhưng cha tôi cứ nhất mực cho rằng: sau cuộc tấn công tai vạ đã bôi nhọ thanh danh của ông, dân Yeerk ở trên hành tinh quê nhà của họ vẫn chủ hòa.

Tôi không tranh luận với cha tôi rằng sở dĩ quân Yeerk ở hành tinh Yeerk tử tế, chịu lép vế thế là vì một quân đoàn Andalite đã đóng đô trên quỹ đạo của họ, sẵn sàng tiêu diệt bất cứ cái gì cố đến hay đi khỏi hành tinh đó.

<Con đang tìm hiểu về người Hork-Bajir,> tôi tiếp. <Nhưng con cảm thấy có lỗi khi sao chép tất cả những điều mình biết về họ vào trong máy tính.>

Cha tôi quay một mắt cuống về phía tôi và mỉm cười dịu dàng. <Cha rất tự hào vì con muốn giữ niềm tin cậy của Dak Hamee,> ông nói. <Nhưng dù sao thì anh ta cũng là người Hork-Bajir chứ không phải là người Andalite. Cha không nghĩ họ hiểu được khái niệm về lòng tin, hay “do thám” như con nói đâu.>

<Dak hiểu biết nhiều hơn cha tưởng đó,> tôi nói. *Mỗi ngày bạn ấy mỗi hiểu nhiều thêm*, tôi nghĩ thầm trong dạ.

Chúng tôi quay về phía lòng máng. Nó nằm trên đỉnh đồi. Tôi chạy chậm chậm để cha tôi theo kịp.

<Bọn Yeerk bị hạn chế về thể xác nhưng lại quá tinh ma trong khi những người Hork-Bajir to lớn dềnh dàng nhưng trí óc thì... thật bé nhỏ,> cha tôi ưu tư.

<Con nghĩ Dak rất khác,> tôi nói. <Bây giờ bạn ấy đã học đọc học viết được rồi, và đã làm được những phép tính thông thường. Con nghĩ bạn ấy sẽ học tiếp lên toán vì phân. Và có khả năng học hình học n-hướng.>

Cha tôi nhíu mày. <Mẹ con đã nghiên cứu về khả năng tiếp nhận tri thức của người Hork-Bajir rồi. Cha cam đoan với con rằng họ không có khả năng đọc hay nhận ra được hơn một hoặc hai từ đâu. Và tất nhiên là không thể học toán xa hơn những con số để đếm số lượng người trong gia đình...>

Tôi thở dài. Cả cha lẫn mẹ tôi đều cho rằng tôi phóng đại quá đáng. Barafin tin tôi, nhưng nó chẳng quan tâm mấy đến vụ này. Nó đã bị trầm uất vì hành tinh Hork-Bajir rồi. Chẳng có người Andalite nào để vui đùa với nó cả. Ở đây chỉ toàn cây là cây mà người Andalite thì chẳng biết leo cây tẹo nào. Vậy nên suốt ngày Barafin chỉ luẩn quẩn quanh lòng máng, chơi trò chiến trận với mấy tính thôi.

Cha tôi cũng chẳng vui vẻ gì hơn. Ông đã thôi không màng đến việc chuyện trò với người Hork-Bajir nữa. Đơn giản là họ chẳng có gì để nói, hòng khiến ông lưu tâm.

Chỉ có mẹ tôi là sung sướng vì bà được dịp nghiên cứu những loại cây và những loài động vật kỳ vĩ ở hành tinh này.

Với người cha ẩn dật, người mẹ bận rộn và cậu em buồn bã, hờ hững tôi bị bỏ chổng trơ một mình. Vì vậy phần lớn thời gian tôi ở bên Dak và chúng tôi cùng nhau đi thám hiểm thung lũng.

Tôi học cách bước đi trên triền dốc gập ghềnh, gồ ghề của thung lũng. Nhưng Dak, như hầu hết những người Hork-Bajir khác, thường tối ngày ở trên cây. Người Hork-Bajir có thể chạy phăng phăng trên cây, rồi đu mình phóng trong không trung từ cây này sang cây khác. Họ đi trên cây nhanh không kém đi dưới đất, có phần còn nhanh chóng và thoải mái hơn là đi trên mặt đất lồm chồm nữa đó...

Một ngày kia, khi chúng tôi đang đi với nhau, kẻ trên cây người dưới đất, cơ bắp tôi sung sướng lên vì phải đạp lên những mảng địa hình xù xì và Dak đang chuyển cảnh thoăn thoắt thì tôi trông thấy một sinh vật lạ.

<Dak, kia là con gì vậy?>

“Con có lông, nhỏ nhỏ đó hả? Nó được gọi là *Chadoo*.”

Con *Chadoo* dài cỡ sáu tấc, lông dày màu xanh da trời. Nó có bốn chân ngắn cùn cốn và hai cánh tay dài thon có móng vuốt. Nó di chuyển bằng cách bay dọc theo các cành cây rồi sà vào không trung, lanh lẹ hơn Dak rất nhiều.

“Bạn có muốn tôi mang nó đến cho bạn không, Aldrea?” Dak hỏi.

Tôi lừng khừng. Cha mẹ tôi mà biết được cái điều tôi sắp làm chắc họ sẽ nổi cơn thịnh nộ dữ lắm đây.

Nếu họ biết...

<Ừ, bạn có bắt được nó không?>

“Được chứ,” Dak nói và cười vang. Cậu ta dùng lưỡi dao ở cổ tay khua một phát vào vỏ cây. Một chất lỏng màu vàng xanh nhờ nhờ chảy ọc ra từ vết chém. Dak vệt một ít chất đó vào đầu móng vuốt và giơ nó ra cho *Chadoo*.

Sinh vật nhỏ màu xanh lá cây đó toan chạy, nhưng Dak đã tóm nó lại cẩn thận và nhảy xuống đất.

“Đây nè,” Dak nói và chìa nó ra cho tôi.

<Dak, bạn có hiểu ý nghĩa của từ “bí mật” không?>

“Tôi đã học được rất nhiều điều từ bạn, Aldrea à. Nhưng tôi chưa học về điều này.”

<Bí mật là điều mà bạn biết nhưng bạn không bao giờ nói cho bất cứ người nào khác. Vì thế, “bí mật” là khi tôi nói cho bạn biết điều gì đó thì chỉ có bạn và tôi biết thôi.>

Dak có vẻ hoang mang. “ Vì mục đích gì?”

Tôi thở dài. Dak đã tiến bộ thần tốc trong một thời gian ngắn. Khả năng nói của bạn ấy tiến bộ vượt bậc. Giờ bạn ấy đã hiểu rõ những khái niệm về hành tinh, ngôi sao, dải thiên hà. Nhưng dù sao bạn ấy vẫn là Hork-Bajir và tôi vẫn là Andalite.

<Hãy tin tôi,> tôi nói. <Và đừng bao giờ nói với bất cứ ai về những điều bạn sắp thấy nhé.>

Tôi đặt tay lên con *Chadoo* và bắt đầu hấp thụ ADN của nó.

7.

ALDREA

<**T**ôi sẽ thay đổi nhiều đấy,> tôi nói với Dak. <Thoạt trông có thể sẽ rất ghê, nhưng không có gì là ma quái đâu. Đó chỉ là một kỹ thuật mới chúng tôi vừa mới phát minh ra thôi.>

“Kỹ thuật. Khoa học. Phi thuyền và Máy tính,” Dak nói.

<Đúng, cũng giống như những thứ đó, nhưng cũng khác nữa. Cha mẹ tôi thậm chí cũng không ngờ là tôi biết kỹ thuật này. Họ không biết rằng tôi đã sử dụng *Thiết Bị Escafil*.>

“Đây là một bí mật,” Dak lẩm bẩm.

<Đúng. Dak... tôi sắp biến thành con *Chadoo*!>

Dak không hồi đáp lại lời tôi nói. Tôi không thấy ngạc nhiên. Thuật biến hình vẫn còn mới mẻ đến nỗi ngay cả một số người Andalite cũng còn nghi ngờ độ an toàn và hữu dụng của nó. May thay, hồi ở nhà tôi có một người bạn, mẹ cô ta là một trong những người tham gia nghiên cứu thuật biến hình, cô ấy chỉ cho tôi và tôi đã sử dụng nó.

<Đừng sợ nhé, Dak. Cứ tin tôi đi.>

Tôi bắt đầu biến thành con *Chadoo*. Đó là lần thứ hai tôi biến hình, vì vậy dù ngoài miệng tôi nói đi nói lại với Dak rằng đừng có sợ, nhưng thật ra chính là tôi đang tự nói với mình, tự lên gân cho mình đó thôi.

Người tôi bắt đầu teo lại. Chân tôi trở nên ngắn hơn, cụt lủn. Bụng tôi xệ xuống đụng đất. Cái đuôi của tôi như bị thui chột đi, như thể nó quá già rồi và chết khô queo với tốc độ siêu hạng vậy...

Dak nhảy giật lùi lại, mắt mở thao láo.

<Đừng sợ,> tôi lại nói. <Sẽ không lâu đâu.>

Đôi mắt cuống của tôi tối sầm lại và biến mất. Một cái lỗ toang hoác giống như một vết cắt được tạo hình ngay phía trước khuôn mặt tôi. Những chiếc răng đỏ, tí nị trồi lên. Lông tôi cứng nhổng lên và mọc dài ra. Hàng trăm những cọng lông riêng rẽ kết đôi lại với nhau tạo thành lông con *Chadoo*.

Tôi đang đứng trên mặt đất. Hai cẳng chân tôi mập bè, cụt lủn. Hai cánh tay dài ra, khỏe hơn, nối liền với phần còn lại của cơ thể của tôi. Lóp da thừa chảy dài xuống hai bên hông, giãn căng ra giữa chân trước và chân sau.

Tôi không còn là Andalite nữa. Tôi đã là một con *Chadoo*.

Tôi nhìn bằng đôi mắt *Chadoo*. Chỉ có hai con mắt thôi và mỗi con chỉ nhìn được một hướng, điều này khiến tôi thấy mình như bị mù. Nhưng dù sao thì cặp mắt *Chadoo* cũng khá tinh. Chúng thấy được những màu sáng chói, và thấy được cả những lần đường vân sọc và những hình thù. Đó là đôi mắt thích nghi với việc dò tìm ra mấu bám trong khi lướt trong không trung.

Tôi thấy điều quái dị nhất là cái miệng. Một cái lỗ tô hô ngay trước mặt tôi trông thật ngốc nghếch quá chừng, nhưng tôi cảm thấy nó giống như một vết thương hở miệng.

Não bộ và bản năng của con *Chadoo* khá hiền hòa. Thế giới này không phải là môi trường của thú ăn thịt. Loài *Chadoo* hầu như rất hiền lành, dễ bảo.

<Nó vẫn là tôi đó thôi,> tôi trấn an Dak.

“Bạn đã trở thành *Chadoo* rồi,” bạn ấy bảo.

<Đúng, nhưng tâm trí tôi vẫn như cũ. Tôi vẫn là người Andalite. Lát nữa tôi sẽ trở lại hình hài cũ. Nhưng trước tiên, tôi muốn biết thế giới của bạn ra sao khi nhìn từ trên cây đã...>

Tôi đã từng nhìn thung lũng này vài lần từ trên mặt đất dốc thiết là dốc. Nhưng giờ đây, tôi đã nhìn thấy thế giới thực sự của người Hork-Bajir.

Tôi phóng nhanh tới một thân cây gần nhất. Bốn cái chân lủn củn củn của tôi mỗi cái đều có vuốt sắc, giúp tôi leo bám cành cây với tốc độ thần kỳ. Tôi di chuyển thẳng đứng, đi lên và thấy một vùng rộng ngút ngàn ở phía trên đầu mình. Ngó qua hai bên, tôi thấy hình thù của nó dường như đã từng là mặt cong của một mặt trăng hay một thiên thạch nhỏ. Vách đứng của thung lũng cong vồng, hút tầm mắt. Xa tít tắp phía trên đầu tôi - nghĩa là phía bên trên í - tôi thấy thứ gì đó có vẻ như một loại cây mới tinh. Có một cành cây vuông góc với tôi, to lớn, rậm rạp, thò

ra từ mặt vỏ cây cong queo.

Dak Hamee vẫn đi nhịp nhàng đằng sau tôi. Khi tôi dừng và ngoái lại, tôi mới biết mình đã ở cao lắm, rất cao. Tôi đã treo ngược theo chiều thẳng đứng. Nếu tôi trượt chân, tôi sẽ rơi thẳng ngay trên đầu Dak.

“Có thật là bạn đó không, Aldrea?”

<Phải, Dak.>

“Thế thì đi tiếp đi. Tôi sẽ chỉ cho bạn thấy thế giới của tôi.”

Chúng tôi lao nhanh lên cây với Dak đi trước dẫn đường. Ba chục mét. Sáu chục mét. Chín chục mét. Vách thung lũng đã ở phía dưới hàng mấy chục thước rồi.

Chúng tôi lên cao nữa, cao nữa cho tới khi mặt đất không còn ở quá gần ngay bên dưới nữa, cứ như thể nó tách hẳn ra khỏi tụi tôi vậy. Tuy nhiên, nếu phóng mắt nhìn từ hướng khác, vách thung lũng chỉ toàn cây là cây mà thôi, xanh bạt ngàn.

“Theo tôi!” Dak hăng hái la lên. Bạn ấy dễ dàng quăng mình qua một cành cây mọc vươn về hướng trung tâm của thung lũng.

Những cái chân *Chadoo* của tôi sờ soạng theo sau Dak. Tôi chạy dọc theo cành cây. Bây giờ tôi đã ở rất xa mặt đất, bởi vì trong khi nó dốc lên đằng sau chúng tôi thì nó lại dốc xuống trước mặt tôi. Cứ khoảng vài chục bước chân dọc theo cành cây, tôi lại ở cao hơn thêm ba mét.

Tôi bắt đầu chạy qua những cái cây và nhìn thấy khoảng không trung. Nhưng đó chỉ là khởi đầu cuộc leo trèo điên cuồng của chúng tôi mà thôi.

Chúng tôi trèo lên tới đầu cành cây. Giờ thì nó chỉ còn mảnh đến nỗi tôi phải dùng hai cái chân cùn lùn của tôi ôm trọn lấy nó cả ở phía bên dưới cành cây đó.

“Có thấy ngọn cây kia không?” Dak chỉ trỏ. “Leo lên đó đi.”

<Bằng cách nào?>

“Bạn là *Chadoo* mà. Phải biết cách trèo lên đấy chứ.”

Nói xong, Dak nhún người xuống lấy đà, gập những cơ bắp chân mạnh khoẻ lại và lao mình vào không trung. Bạn ấy bật khỏi cành cây, rớt xuống ba mét lại lên ba mét, xuống sáu mét lại lên sáu mét, rồi chín mét xuống... lên tới đỉnh của khúc cong, bạn ấy nhảy!

Dak gào lên, cùng lúc với một cái tộp hoang dại bằng móng bên phải của mình! Ngọn cây oằn xuống vì sức nặng của Dak, nhưng nó không gãy.

Quả là một pha đứng tim. Vừa đu đưa vừa cười la khoái chí, những trái tim, à quên trái tim tôi - *Chadoo* chỉ có một trái tim thôi - như muốn ngưng đập trước niềm hân hoan vui sướng tột đỉnh của một Hork-Bajir trẻ, đang phóng mình thoải mái lên một trăm năm mươi mét trên triền dốc thẳng đứng.

Dak thả mình và rơi khỏi tầm mắt tôi!

Tôi chạy ào ra chót mút cành cây, tin vào những gì *Chadoo* có thể làm và tôi lao xuống. Tôi chạy, chỉ chạy thôi chứ không nhảy, không rướn người, rơi thẳng xuống cành cây, vọt thẳng

vào hư không.

Bốn chân tôi đẩy soãi ra. Tôi cảm thấy gió ở bên dưới mình, cảm thấy nó đập ầm ào vào lồng mình, lấp đầy làn da đang căng ra của tôi.

Tôi dâng lên! Tôi không chỉ rơi mà còn có thể xoay cái đầu cùn lệt của mình và đổi hướng cấp kỳ. Tôi lướt dọc theo lối cong cong về phía ngọn cây vẫn còn rung rung từ đằng sau.

Cánh tay gầy guộc nhưng mạnh mẽ của tôi chìa ra chop lấy ngọn cây. Khi tôi lộn một vòng, tôi nhìn xuống bên dưới và thấy Dak đang ở cách tôi một cành. Cậu ta đang nhìn lên cười toe toét - một nụ cười Hork-Bajir có thể khiến những người nhát hít lặn ùng ra ngắt xỉu.

Tôi thả mình và lướt xuống chỗ cậu ta.

Từ đó trở đi, chúng tôi bắt đầu chơi trò rượt đuổi. Dak chạy trước, tôi quày quả chạy theo sau. Tụi tôi luồn lách qua những khoảng trống, cào cấu cành cây từ những cú nhún nhảy vùng trên trời nhanh vùn vụt.

Hết cây này qua cây khác. Vỏ cây càng ngày càng dày hơn, những ngọn cây càng ngày càng cao hơn. Cuối cùng, chúng tôi tới một cái cây mà khiến cho tất cả những cây còn lại thảm hại như những bụi rậm.

Từ gốc cây ở sườn đồi cho đến ngọn cây là sáu trăm bốn mươi mét. Nó cao cả nửa dặm.

“Đây là Cây Bộ Lạc.” Dak nói. “Cây của dân tộc tôi. Đó là nơi những người già hội họp.”

Tôi liếc nhìn cái cây và thấy đây đó những cái bụi cao ba chục rồi ba trăm mét. Trên từng bụi có những người Hork-Bajir đi quần quanh. Càng nhìn tôi lại càng thấy thêm nhiều bụi và càng thấy chúng được tỉa tót trau chuốt. Càng lên cao, những cái bụi càng chẽ ra quanh thân Cây Bộ Lạc.

Có hàng trăm người Hork-Bajir đang ở trên cây. Họ không tước vỏ cây mà chất đồng vỏ cây được mang lên bởi một dòng thác Hork-Bajir khác.

“Đi nào,” Dak bảo. Chúng tôi hối hả chạy nhảy và chẳng mấy chốc tôi đã bám vào vỏ của Cây Bộ Lạc. Bám, vùi, níu, giữ để leo lên, leo lên.

<Đừng nói với những người dân Hork-Bajir của bạn rằng tôi là ai nha,> tôi dặn Dak.

“Nếu tôi có bảo họ cũng không hiểu đâu,” Dak nói tỉnh bơ.

Chúng tôi trèo mãi trèo mãi. Trèo cho đến khi tôi không thể tưởng tượng được trên đầu mình lại có cây nữa. Chúng tôi đi ngang qua những bụi thềm có những người Hork-Bajir chất giữ vỏ cây. Nơi họ cắt vỏ cây thành từng sợi. Nơi họ cột vỏ cây thành từng bó bằng dây leo.

Có những bụi chỉ có những người Hork-Bajir ngồi và kể chuyện, trông tựa tựa như những lớp học, tôi nghĩ vậy.

Chúng tôi cứ trèo mãi cho tới khi thấy miệng thung lũng ở đằng sau mình.

Sâu tút mút bên dưới, tôi trông thấy cái màu xanh da trời nhúc nhúc ở dưới đáy thung lũng. Cái mà người Hork-Bajir gọi là “Cha Vực”.

Có rất nhiều cái chòi nhỏ hẹp dựng lên ở chót vót ngọn Cây Bộ Lạc. Tôi nhắm hướng lên đó.

<Tôi đã biến hình khá lâu rồi. Tôi cần phải trở về hình dạng cũ một lát.> Tôi bảo Dak và bắt đầu hoàn hình Andalite.

Tôi quay cặp mắt cuống nhìn khắp xung quanh. Tôi thấy thành thung lũng dốc đứng ở đằng sau, những tảng cây cao mọc chỉ xòe ra bên trái, bên phải, cách xa bên kia thung lũng hàng nhiều dặm. Bầu trời không đỏ và vàng như nó vốn phải thế, mà trải rộng trên đầu chúng tôi, phủ trùm cả thung lũng. Và rất sâu bên dưới, sâu đến độ khiến tôi cảm thấy xây xẩm muốn buồn nôn và muốn rớt xuống, là mảng “Vực” kinh khủng.

Chẳng hiểu sao, Vực cứ hút hồn tôi phải nhìn xuống, hơn cả khung cảnh huy hoàng chấn động quanh tôi.

Gần rìa Vực, có những cây thân thảo màu sắc dị hợm, hình thù ngoằn ngoèo, xoắn xuýt lại với nhau.

<Dak. Vực có nghĩa là gì vậy?>

Dak nhìn tôi như thể tôi đang đọc được ý nghĩ của cậu ấy vậy.

"Tôi không biết," cậu ấy thừa nhận. "Tôi chỉ biết những gì người ta nói với tôi mà thôi."

<Thế người dân của bạn nói Vực là gì?>

“Kẻ gieo rắc kinh hoàng,” Dak nói, giọng đều đều.

8.

ESPLIN-946-KÉP

Không lâu sau đó, ta trở thành một chuyên gia gạo cội về Andalite. Không ai thèm để ý. Nhưng mà ta rất hứng khởi.

Ta chỉ “nhìn” được có vài khoảnh khắc qua đội mắt của người Gedd. Nhưng ta cố gắng tưởng tượng ra cuộc sống sẽ ra sao dưới bốn con mắt của người Andalite. Ta phải vận dụng hết trí tưởng tượng để hình dung ra cuộc sống diễn tiến ra sao, được sống suốt đời ngay dưới ánh mặt trời và ngôi sao với chỉ bầu khí quyển trong suốt bảo vệ ta là như thế nào.

Làm sao mà một Yeerk - vốn quen với không khí tù túng của vũng Yeerk - thật sự hiểu được việc có bốn chân, chạy được, thấy được, cảm thấy và khéo léo cầm đồ vật bằng đôi tay thành mảnh chính xác, và có cả một cái đuôi, tuyệt chiêu ra làm sao nhỉ.

Gần như không thể được, thật đấy. Nhưng ta hiểu ra nhiều hơn bất cứ người nào khác trong vũng. Ta dí sát râu tua của ta vào giao diện máy tính và đọc bằng đôi mắt ảo, cố để nhìn, tích lũy mọi hình ảnh dù tĩnh hay động.

Dần dần ta bắt đầu hiểu kẻ thù của mình, hiểu được sức mạnh siêu phàm cũng như điểm yếu của chúng...

Andalite có thể đã từng là giống loài bá chủ trong giải ngân hà này. Nhưng họ không phải là kẻ vô địch.

Nhiều tháng trôi qua, và từ từ cái ký ức về một vài giây phút tuyệt diệu trong vật chủ Gedd của ta phai nhạt dần. Những người khác được gọi đến phân vật chủ, còn ta thì không.

Rồi một ngày nọ, xúc giác tới xúc giác, cái lệnh đó được truyền đến cho ta. *Esplin-946-kép tới cầu nạp! Có một loài mới để thử nghiệm!* Sau thất bại với loài Hawjabran và một ít loài Ongachic, tụi ta đã nhóm thành một phi đội lang thang trong không gian và tìm ra một hành tinh mới, với những sinh vật mới.

Có ba sinh vật đã bị tóm trên hành tinh đó và mang về thế giới Yeerk. Một trong ba vật chủ đó là dành cho ta.

Ta không được giải thích hay được truyền mệnh lệnh hay chỉ thị gì. Cùng với hai Yeerk khác, đơn giản là ta chỉ làm lũ bơi tới cầu nạp và chờ đợi.

Ta chờ, háo hức dồn nén sự phấn khích. Một vật chủ! Vật chủ nào cũng được, miễn là ta có mắt!

Thình lình, ta cảm thấy một ánh chớp loáng qua khi cái đầu đó bị chìm xuống mặt vũng. Các giác quan của ta cảm nhận được nó và cái tai của nó mở ra. Ta gấp gáp chui vào, sợ mình bị hụt, sợ rằng cơ hội sẽ vượt khỏi ta.

Ngay lập tức, ta biết sinh vật này rất khác với người Gedd. Lối vào trơn tru hơn, đường rãnh tai rộng rãi và không có chướng ngại vật. Ta phóng chất độc ra để gây tê và làm giãn nở lỗ tai, nhưng có lẽ là không cần thiết lắm...

Ta bò và ép dẹp mình cho đến khi râu ta chạm vào bộ não. A! Rất khác não người Gedd. Não được chia thành những thùy, hai thùy lằng o và một thùy có nếp gấp sâu. Ta chìm mình vào một trong những nếp gấp, vào những cái khe giữa các thùy. Và rồi ta yên vị trong não.

Nó không phải là cú sốc gây choáng như lần đầu ta thâm nhập vật chủ Gedd, mà là một sự khám phá!

Thính giác thật tuyệt hảo. Khứu giác cũng gần tốt bằng khứu giác của ta. Ta mở mắt ra.

Aahhh! Ta cảm nín la lên. Ta cứ tưởng tượng thị giác của người Gedd là hết ý rồi chứ - thế nhưng đôi mắt của sinh vật này còn trên cả tuyệt vời nữa. Màu sắc linh động, những đường kẻ rõ mồn một. Ta có thể nhìn độ sâu với độ chính xác đáng kinh ngạc.

Ta đưa mắt nhìn quanh căn phòng. Một lần nữa, ta thấy vũng Yeerk chật chội đã từng là toàn thể vũ trụ của ta. Nhưng mắt ta không bị cuốn hút bởi con tàu quanh ta, mà tới chính cái cơ thể mới mẻ này.

Một điều rõ ràng: Đây không phải là người Gedd, cũng không phải là Hawjabran hay Ongachic. Cơ thể này nhắc nhở ta về cơ thể Andalite. Nó rất nhanh nhẹn. Nó rất mạnh mẽ. Nó rất...

Nguy hiểm.

Ta mở ký ức của sinh vật này ra, nhìn vào những bức tranh cuộc đời của nó. Ta khao khát muốn biết nó có thể làm được cái gì...

Ta cảm thấy có sự kháng cự. Một trí óc ở trong bộ não. Mạnh mẽ hơn người Gedd mệt mỏi và bị thương tích. Nó có ý định đánh lại ta.

Chỉ có một sự kháng cự khả dĩ.

Ta đã kiểm soát hoàn toàn vật chủ.

Cút đi! Cút đi! Sinh vật chủ la hét trong câm lặng.

<Cứ việc la hét hơi đi!> Ta cười khẩy. <Mi là vật sở hữu của ta rồi.>

Trí óc của sinh vật chủ bắt đầu tìm cách để ngăn chặn ta, nhưng dĩ nhiên đừng hòng có lối nào. Nó đe dọa. Nó khóc lóc, nó năn nỉ. Ta cảm thấy nỗi tuyệt vọng, sợ hãi và kinh khiếp của nó và ta cười khoái trá trước cổ họng tội nghiệp đòi tổng khứ tá đi của nó...

<Đe dọa ta ư?> Ta nói, nối kết trí óc của ta và nó lại với nhau. <Mi sẽ làm gì? Cơ thể của mi đã là của ta! Đôi mắt, tay chân mi cũng là của ta rồi!>

Ta lằng lằng trong một cảm giác ngây ngất quá chừng! Ta có thể bóp vụn trí óc này dễ như bỡn. Nó đang buồn thiếu não và ta dễ dàng khống chế nó. Nó thật ốm yếu so với ta, nó không có khả năng đuổi cổ ta đi cũng chẳng có cơ may giành lại được quyền kiểm soát.

Ta lại mở ký ức của sinh vật chủ ra và nhìn. Mới đầu những hình ảnh còn lộn xộn, mù mờ, chẳng thấy đâu, nhưng rồi bối cảnh từ từ rõ dần. Ta dùng chính cái ký ức của nó để hiểu nó kỹ lưỡng hơn.

Ta nhìn thế giới của sinh vật chủ qua đôi mắt của chính nó, nhìn thấy đồng loại của nó, bạn bè nó. Ta thấy cuộc sống của nó...

Nào tước vỏ cây để làm thức ăn, nhảy nhót giữa các rừng cây để tìm thức ăn, nhảy nhót giữa các rừng cây cao vút, ngồi tùm tùm lại trong đêm để kể những câu chuyện truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác.

“Ồ ồ, Esplin-chín-sáu-bốn-kép, mi nghĩ rừ thếế?”

Ta chững lại một khắc để hiểu rõ ý nghĩa của những âm thanh đó. Ta lắng nghe xem ta có thể tìm ra nguồn phát ra âm thanh hay không và bất giác, ta nghiệm ra: ta có thể sử dụng thị giác, ta có thể kết hợp thị giác và âm thanh để xác định vị trí nguồn phát ra âm thanh.

Ta nhìn, ta nhúc nhích đôi mắt và lại nhìn nữa...

Có hai người Gedd đứng gần đó. Ta biết một người là Janath-429, một Yeerk già và rất uyên bác. Và tên kia là Akdor-1154. Chính Akdor đã cầm đầu cuộc nổi dậy ngoạn mục chống lại tụi Andalite.

Chính Akdor là người đầu tiên nhận ra khái niệm dùng vật chủ để hành động như là thú săn mồi. Chính đích thân Akdor đã giết chết bốn người Andalite.

Akdor động đậy cái miệng Gedd của mình và nói, âm thanh cứ nhập nhằng, dính nhịt lại với nhau.

“Ta hỏi người rìi. Người nghiêng kiu Andalite. Vậy, cơ thể này có rùng để đánh Andalite được không?”

Đó là tiếng *Galard* - thứ ngôn ngữ mới tại ta vừa học được từ những vật chủ Ongachic. Đó là thứ ngôn ngữ thông dụng trong dải thiên hà. Ngôn ngữ Yeerk không thể dùng được với cái miệng người Gedd. Ngay cả tiếng *Galard* cũng méo mó, bị phát âm chệch đi.

Ta cup mắt xuống nhìn cơ thể ta đang làm chủ. Ta thấy khắp mình đầy nó toàn những lưỡi gươm. Những lưỡi gươm dùng để lột phần vỏ cây ăn được.

Tất cả đều mới mẻ. Quá mới đối với tại ta. Tại ta chưa hiểu chút gì về dải thiên hà cả.

Nhưng ta cố mừng tượng ra một tên Andalite. Ta nhìn sinh vật mới này và cố đặt chúng lại gần nhau trong trí tưởng tượng của ta. Nhưng thật khó, thật khó quá đi...

“Đúng,” ta nói bằng giọng ồ ồ khàn đục, phát ra từ yết hầu. “Sinh vật này sẽ là vũ khí của tại ta.”

Akdor và Janath dòm ta chăm chăm.

“Thế thì tại ta sẽ rùng sinh vật này” Akdor thông báo. “Tại ta sẽ biến chúng thành là của tại ta. Hành tinh này sẽ là nơi tại ta trụ lại. Trên hành tinh này tại ta sẽ xây dựng căn cứ của một Đế chế Yeerk thật sự!”

Có ai hiểu được giây phút đó có ý nghĩa trọng đại như thế nào không? Ta đã có mặt ở đó khi Akdor tuyên bố sự ra đời của Đế chế Yeerk.

“Thế sinh vật này được gọi là cái rìi?” Janath hỏi ta.

Ta ngạc nhiên gì đâu. Cả Akdor lẫn Janath, không tên nào biết được tên của loài mà chúng vừa định đoạt số phận.

Ta lần mò trong ký ức mới, mặc xác tiếng van nài than khóc đến từ bóng tối của chính sinh vật chủ.

“Họ tự gọi mình là Hork-Bajir, Akdor à, Hork-Bajir!”

9.

DAK HAMEE

<Âm thanh đó là gì vậy?> Aldrea hỏi. <Tôi đã nghe thấy nó trước đây rồi, luôn luôn vào giờ này ban đêm.>

“Đó là Cây Biết Nói,” tôi đáp.

Đã bảy tuần qua kể từ khi Aldrea biến thành *Chadoo* lần đầu tiên. Kể từ đó bạn ấy đã làm lại hơn một lần rồi. Nhưng đêm nay bạn ấy vẫn là Andalite.

Tôi thích nhất là khi Aldrea là Andalite. Tôi không ham thích bạn ấy là *Chadoo*. Tôi rất yêu mến Aldrea-người-Andalite. Bạn ấy đã chỉ cho tôi biết toàn bộ vũ trụ mà những người dân của tôi chưa từng biết đến.

Tôi vẫn còn khao khát kiến thức lắm, nhưng Aldrea vừa bảo rằng tôi đã biết tất cả những gì bạn ấy biết. Có thật không vậy? Nhưng điều đó không quan trọng. Tôi cần Aldrea như lá cần Mẹ Bầu Trời vậy. Về nhiều phương diện, tôi không còn là Hork-Bajir nữa. Nhưng khi chúng tôi ở bên nhau, tôi nhìn vào cơ thể mảnh khảnh của Aldrea và biết mình không phải là Andalite.

<Cây của bạn có khả năng giao tiếp, truyền tin, như cây Andalite không?> Aldrea hỏi.

“Không,” tôi mỉm cười. Aldrea kể rằng cây Andalite có thể nói. Đó là cây Hộ Mạng: *Garibah*. Nhưng cây của chúng tôi không nói. “Chúng tôi gọi nó là ngôn ngữ của cây, nhưng đó chỉ là cách thức người Hork-Bajir dùng như một phương tiện thông tin liên lạc thô sơ thôi. Vào ban đêm, những lời nói vĩ đại truyền qua thung lũng. Đó là cách chúng tôi nói chuyện với những người anh em, chị em ở hai bộ lạc khác trong thung lũng. Âm thanh được phát ra bởi những dây leo vươn dài, rộng. Dây leo thấm đẫm nước mưa. Nó sẽ vươn xa ra, chỉ chít, thẳng đứng giữa các cành cây trên và cành cây dưới.”

“Ba dây leo sẽ xoắn vào nhau như thế này, tất cả vào trong một cây được chọn. Cây đó phải là cây *Nawin* thật già. Bởi vì cây *Nawin* sẽ trở nên rỗng ruột khi về già. Một dây leo phải dài gấp mười lần chiều cao Hork-Bajir, dây thứ hai dài gấp bảy lần. Và dây nhỏ nhất dài gấp năm lần.”

“Hai Hork-Bajir trèo lên những cành cây và giữ một cây con dài, thẳng, kéo ngang qua dây leo và tạo ra âm thanh rất trầm.”

<Đó là sự cộng hưởng,> Aldrea nói. <Nó gần như một dạng âm nhạc vậy.>

“Đúng. Đêm nay là một điệu nhạc buồn,” tôi nói. “Đó là từ bộ lạc phía Bắc. Họ nói với chúng tôi rằng ba người của bộ lạc họ đã bị bắt tới Cha Vực.”

Tôi chăm chú lắng nghe những âm hưởng dài, buồn, trầm, vang vọng khắp thung lũng, dội vào những vách thành.

“Họ nói rằng Cha Vực đã tạo ra một quái vật mới. Chúng... nhỏ. Thật lạ quá! Những quái vật của Cha Vực luôn luôn lớn hơn chúng tôi mà. Tuy nhiên quái vật này nhỏ thôi. Chúng có hai chân... những cánh tay dài... mắt vàng.”

Đột ngột, Aldrea tóm lấy cánh tay tôi, phía trên cổ tay có dao. Đây không phải là lần đầu tiên bạn ấy chạm vào tôi. Thường thường tôi sẽ rất vui sướng vì bạn ấy tóm lấy tay tôi để giữ thăng bằng, hay vỗ vỗ tôi giả bộ giận hờn, hoặc cầm tay tôi khi chúng tôi cùng ngắm mặt trời chuyển sang màu đỏ. Nhưng lần này rất khác thường.

<Tôi có thể hỏi họ một câu được không?> Aldrea nói. Trong giọng truyền ý nghĩ của bạn ấy có gì đó rất căng thẳng.

“Được. Nhưng, bạn có thể thấy đấy, hệ thống truyền tin này rất thô sơ, không hề giống thứ mà người Andalite đã tạo ra được đâu nhà.”

<Dak, hãy hỏi họ xem có phải con quái vật đó di chuyển rất vụng về, không giữ được thăng bằng khi bước đi, phải không?> Aldrea nôn nóng giục.

Tôi dẫn đo một thoáng. Dù dân tộc tôi chấp nhận rằng tôi là Nhà tiên tri, nhưng tôi vẫn còn trẻ, tôi không có quyền yêu cầu Cây Biết Nói truyền thông điệp. Nhưng Aldrea có vẻ rất cương quyết. Lo lắng. Hay kiểu lo sợ mà một người Andalite có thể biểu hiện. Họ không phải là loại người quen bộc lộ cảm xúc.

Vì vậy tôi quay qua và hét thật to vào trong bóng tối, hét về hướng Cây Biết Nói. Một khoảnh khắc sau, âm thanh to hơn, gần hơn của Cây Biết Nói loang ra, một âm thanh buồn thảm thể lượng dội vang khắp thung lũng.

"Điều gì khiến bạn sợ hãi vậy, Aldrea?" Tôi hỏi bạn ấy.

<Tôi không biết chắc nữa,> Aldrea nói.

"Bạn chỉ không biết liệu rằng nỗi sợ hãi của bạn có thực hay không thôi, Aldrea à," tôi nói, "chứ bạn biết nỗi sợ hãi của bạn là gì mà."

Aldrea cười thành tiếng. <Bạn khiến mình ngạc nhiên liên tục đó, Dak à. Càng ngày bạn càng sắc sảo hơn, thông minh hơn. Bạn học sao mà nhanh quá đi mất! Cách sử dụng ngôn ngữ, những nhận thức của bạn... thật là không thể nào tin được. Ngay ngày mai, bạn có thể nhập học ở bất cứ học viện nào của người Andalite được rồi và ->

"Cám ơn bạn," tôi ngắt lời Aldrea. "Tôi đã học tập bạn đấy. Và tôi thậm chí cũng đã học được cách nhận thức được lúc nào là lúc ai kia đang cố gắng né tránh trả lời câu hỏi đó nha."

Aldrea cười theo kiểu người Andalite, rất lạ lùng, bằng mắt. <Tôi được quyền làm thế mà. Bởi vì bạn đã hỏi, tôi sẽ nói cho bạn biết. Điều tôi sợ là ->

Nhưng, ngay lúc đó, câu trả lời tới từ bộ lạc phía Nam.

"Họ nói những quái vật này bước đi theo cách rất lạ lùng. Như thể chân họ có kích thước khác nhau vậy," tôi dịch ra.

Nụ cười vụt tắt trong mắt Aldrea. <Là chúng đó,> bạn ấy nói. <Chân của họ có độ dài khác nhau. Chúng tôi đã tìm hiểu mãi mà không bao giờ biết tại sao họ lại tiến hoá theo cách ấy...>

"Họ là ai vậy?" tôi hỏi.

<Họ được gọi là người Gedd,> Aldrea nói.

"Có phải họ đến từ một hành tinh khác, giống như hành tinh Andalite không?"

<Đúng. Nhưng người Gedd không phải là vấn đề. Phiên nhất là cái mà những người Gedd đó đại diện.> Aldrea quay cả bốn mắt sang nhìn tôi nghiêm nghị. <Dak, bạn là Nhà tiên tri. Bạn đã được sinh ra, bởi vì dân tộc bạn cần đến bạn.>

"Đúng, tôi được sinh ra là Nhà tiên tri vì người Andalite các bạn đến đây. Chúng tôi cần có người nào đó có thể tiếp thu được kiến thức từ bạn."

<Tôi cũng đã tưởng thế,> giọng Aldrea chùng xuống. <Nhưng cả hai chúng ta đều lầm to rồi. Bạn được sinh ra không phải vì sự xuất hiện của người Andalite mà vì tụi Yeerk đã có mặt ở đây.>

ALDREA

“Yeerk là gì?” Dak hỏi tôi.

Tôi thở dài. <Chúng là một loài khác. Khác bạn và tôi, khác người Hork-Bajir hay người Andalite. Hork-Bajir và Andalite đều có thể tự bước đi tự do trên thế giới. Chúng ta ăn vỏ cây và ăn cỏ, nhưng Yeerk thì rất khác...>

“Chúng là thú ăn thịt sao?”

<Chúng không phải là thú ăn thịt, ít nhất thì là theo cách thông thường. Chúng là loài ký sinh. Bạn biết đấy, chúng...>

“Cái gì? Chúng gì nữa?” Dak nhắng lên.

Nhưng trí não tôi ngưng đọng, cứng ngắc. Rồi sau đó, đột nhiên tôi thất kinh cả hồn vía.

<Ôi, không! KHÔNG! Chúng đang ở trên quỹ đạo!> tôi hét thất thanh.

“Bọn Yeerk ấy hả?”

<Chúng đang ở trên quỹ đạo! Giờ này cha tôi phải chuyển tia báo cáo về thế giới quê nhà. Nếu chúng ở trên quỹ đạo, có thể chúng sẽ chặn được tín hiệu!>

Tôi vọt chạy. Cả người căng gồng lên, đuôi cụp xuống, cơ bắp tôi đau nhói vì tì xuống triền dốc luôn gập ghềnh.

Dak lúp xúp nhảy bước dài chạy theo nhưng trên mặt đất tôi nhanh hơn. Tôi bỏ bạn ấy lại phía sau. Với đôi mắt cuống oặt về sau, tôi thấy Dak nhảy lên cây. Di chuyển ở trên đó, đương nhiên bạn ấy sẽ nhanh nhẹn hơn.

Nhưng Dak không còn là mối bận tâm của tôi nữa. Tôi cần phải ngăn cha tôi phát tin tức đi! Tôi cần phải ngăn cuộc truyền tin này.

Tôi còn ở cách lòng máng hai dặm. Hai dặm phải chạy vòng vèo như hành tinh này bắt buộc: chạy ngoằn ngoèo lên vài mét, lại xuống vài mét. Lên đồi, xuống đồi, chạy vòng quanh những gốc cây bụi chẳng.

Lúc trông thấy ánh sáng hắt ra từ lòng máng, tôi cực kỳ bất hoại. Tận trong những trái tim tôi biết mình đã quá trễ. Cha tôi luôn là người rất đúng giờ. Đồng hồ trong người tôi biết rằng ông đã đánh tín hiệu đi từ trước đó mười lăm phút...

Nhưng tôi vẫn chạy. Tôi đã có thể nhìn thấy ánh đèn của lòng máng. Tôi thấy bóng cha, mẹ và em trai tôi in lên trước ngọn đèn. Có lẽ mẹ tôi đang lúi húi nạp bản phân tích ADN của một loài hoa mới lạ nào đó mà bà mới tìm ra vào máy tính. Em tôi đang chơi trò không gian ba

chiều, bắn tĩa những tàu kẻ thù tưởng tượng. Cha tôi... cha tôi đứng một mình lặng lẽ, suy nghĩ miên man, hồi tưởng, mơ giấc mơ tràn trề hi vọng của mình.

Đó là bức tranh tôi muốn giữ lại mãi mãi.

Chứ không phải những gì xảy ra sau đó.

11.

ESPLIN-946-KÉP

Ta choáng ngất thưởng thức hai ngày trong cơ thể Hork-Bajir mới. Nó vẫn là một kỳ quan đối với ta. Một điều kỳ diệu.

Điều duy nhất bức mình là tiếng la khóc ỉ ôi liên miên từ trí óc của tên Hork-Bajir. Không phải là nó chối từ không chịu chấp nhận thực tế, mà bởi vì nó quá ngu ngốc không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nó ngu quá chẳng hiểu gì cả.

Bây giờ ta đã có thể hiện ngang đi lại khắp con tàu. Tất nhiên nó được đóng ra cho tụi Andalite, cho nên hầu hết sàn tàu đều có thảm cỏ đủ màu xanh lục, xanh lơ và đỏ đang mọc. Trần nhà trang trí những hình ảnh ba chiều về bầu trời Andalite đẹp tuyệt.

Tụi Andalite rất ghét sự giam hãm. Ta biết điều đó về chúng. Ta biết chúng đang sản xuất một thể hệ phi thuyền mới được gọi là “tàu Mái Vòm”. Những tàu Mái Vòm này thật sự là một công viên nhân tạo, to khổng lồ luôn, trong đó có cả cây lớn, cỏ và bầu trời.

Nhưng cỏ kiểc trong phương tiện vận tải này chẳng bao lâu nữa sẽ chết héo thôi. Tụi ta chẳng cần dùng đến cỏ, mà tụi ta cũng chẳng sợ sự giam cầm.

Đó đây, những mảng cỏ vàng úa sao đó vẫn cố loi ngoi sống sót, nhưng phần lớn màng lưới thép chìm phía dưới vẫn thấy được.

Có thể thấy được! Ý niệm này thật mới mẻ đối với ta, rằng có thể thấy thứ này mà không thể thấy thứ kia.

Tàu Andalite được đóng ra để vận tải. Nhưng có những phần thành tàu trong suốt ta có thể nhìn qua và thấy những con tàu khác trong phi đội của ta.

Gần đó, đủ gần để trông thấy, là hai chiếc chiến đấu cơ Andalite. Tụi ta có bốn chiếc cả thảy, cộng với hai tàu vận tải này. Tụi ta cũng cướp được một chiếc máy bay mỏng manh của người Ongachic và ba chiếc tàu Skrit Na. Tàu Skrit Na tuy chậm rì nhưng được cái là có trang bị vũ khí đầy đủ. Tàu Ongachic có nhanh hơn nhưng chẳng có khẩu súng nào gọi là...

Thấp bên dưới chiếm hết nửa tầm nhìn của ta là hành tinh Hork-Bajir. Đó là hành tinh đầu tiên ta được nhìn thấy. Ta thấy nó treo lơ lửng trong không gian thật choáng ngợp! Thật hùng vĩ! Thật lạ kỳ!

“Esplin,” một giọng nói vang lên. Ta quay qua nhìn một cơ thể Hork-Bajir khác.

Đó là Carger-7901. Ta biết Carger khá lâu rồi nhưng chưa bao giờ ta ưa hắn. Ở hắn luôn toát ra vẻ gì đó rất man rợ, hung bạo, lại đầy tham vọng nữa. Bây giờ Carger là một trong số rất ít đồng bào Mượn xác-Hork-Bajir của ta.

Đang có bàn luận sôi nổi về thứ hạng, cấp bậc mới. Có ý kiến được tất cả mọi người đồng tình cho rằng: nếu sắp sửa trở thành một đội quân chinh phạt thì tụi ta cần có một tôn ti trật tự. Hội Đồng Thập Tam Tru cổ xưa vẫn là thống lĩnh tối cao, nhưng bên dưới hội đồng quyền uy đó cần phải có cái gì đó đại loại như “visser” và “phó-visser” chẳng hạn...

Carger đã tự động đề bạt mình là một phó-visser và không ai phản bác hắn ta cả.

“Esplin. Người hãy đi với ta.”

“Chi vậy?”

“Đừng có hỏi lời thôi,” Carger gắt. “Cứ đi theo ta.”

Ta lốc thốc đi theo hắn. Hắn dẫn ta đi về hướng khu vực sân bay lắp ghép ngay đằng sau buồng lái.

Ở đó tụi ta gặp hai tên Mượn xác-Gedd lạ hoắc khác. Cả Akdor cũng có mặt ở đó.

“Tụi ta vừa gặp phải một sự kháng cự từ bề mặt bên dưới,” Carger nói cụt lủn. “Một mẫu điện tín Andalite.”

Ta cảm thấy một luồng hoóc-môn tiết ra khắp cơ thể Hork-Bajir. Sự xung động đến cùng với nỗi sợ hãi và linh cảm đoán trước được một biến cố gì đó.

“Có một tiền đồn Andalite ở trên hành tinh đó. Bức điện tín không hề bị mã hoá. Tụi ta tin là có bốn tên Andalite ở đó. Phải giết chúng ngay lập tức, trước khi chúng kịp phát hiện ra sự hiện diện của tụi ta.”

Carger ngoác cái miệng Hork-Bajir ra cười. “Ta được vinh dự chỉ huy cuộc tấn công.”

“Chẳng ai nghi ngờ điều đó cả,” Akdor rít lên. “Nhưng vì chỉ có mình mi tới đó nên tụi ta cần sử dụng cơ thể của mấy tên Hork-Bajir này. Tụi ta sẽ đột kích từ chiến đấu cơ Andalite. Nhưng nếu cả bốn tên Andalite đều không ngỏm hết, thì hai tụi mi sẽ phải đuổi theo đám sống sót.”

Phải thú thật là ta cảm thấy băn khoăn vì chuyện này. Không như những Yeerk lằng nhằng khác, ta hiểu rõ về Andalite. Ta biết là chúng có kỹ thuật phát triển cao đến thế nào và tụi chúng nguy hiểm ra sao. Ta còn biết là chẳng cần đến bất cứ thứ vũ khí nào trợ giúp, nội cái đuôi Andalite thôi cũng đủ khiến tụi chúng ghê gớm lắm rồi.

Nhưng ta thà chết còn hơn là phải công khai thừa nhận điều đó. Đây là con đường tiến tới quyền lực. Để đến đó, trận giao chiến đầu tiên trong lốt vật chủ Hork-Bajir là một mục đích gần như tối hậu.

Và nếu như Carger đương không tự xưng mình là phó-visser, thì tại sao ta không là một phó-visser khác?

Hai chiến đấu cơ Andalite được đem ra cầu ghép nối với tàu vận tải. Ta và Carger chui vào

một chiếc.

Chỉ cần bay một đoạn ngắn là tới bề mặt của hành tinh đó. Đi một nửa vòng quỹ đạo rồi xuống xuyên qua bầu khí quyển mỏng dính. Hai chiếc chiến đấu cơ bay sát nhau theo đội hình. Ta đã dạy phi công của tụi ta khái niệm đó đấy. Ta đã học được nó khi nghiên cứu về Andalite. Phi thuyền trong đội hình khó bị tấn công hơn.

Không phải là tụi ta sợ bị tấn công. Chỉ có bốn Andalite trên bề mặt của hành tinh này thôi, chúng đâu có tàu thuyền gì mà tấn với chả công.

Tụi ta sà xuống, nhảy lóc cóc trên mặt đất. Rồi lại xuống, xuống nữa, chun vô một trong những thung lũng rộng bao la.

Phần này của hành tinh tối thui tối mò. Đang là ban đêm mà. Mắt thường chẳng có tác dụng trong đêm, nhưng chẳng hề gì, tụi ta đã biết bọn Andalite chui rúc ở đâu rồi.

Tụi ta bay chỉ cách mấy ngọn cây tí chút.

“Phi công,” ta gọi. “Nghiên cứu về các phương thức Andalite của ta cho thấy rằng phi cơ này có trang bị thiết bị tăng tầm nhìn.”

Tên phi công - dĩ nhiên chỉ là đồ Mượn xác-Gedd khinh khỉnh nhìn ta như thể ta là thằng ngố. “Tụi ta biết phi cơ của mình.” Hắn trải màn hình ra và trên màn hình, ta có thể thấy chốn nướng nấu của tụi Andalite. Một “lòng máng” theo như cách chúng gọi.

Ta thấy một Andalite đang cầm cúi làm việc bên giao diện máy tính. Một Andalite khác, có vẻ còn rất trẻ đang nhảy cõn lên, hình như đang chơi trò gì đó. Một Andalite giống đực to con đang đứng bên rìa lòng máng, mắt nhìn đắm đắm vào đêm tối.

“Nhìn sai hướng rồi,” Carger cười cợt. “Hãy nhìn lên nè, Andalite. Hãy nhìn lên để thấy thần chết đến với bay đây nè!”

Tụi Gedd cũng hùa theo cười sằng sặc. Cười? Đó là khả năng biểu lộ niềm vui sướng bằng miệng. Thật là một phát hiện kỳ thú!

Nhưng ta không cười. “Ta thấy chỉ có ba Andalite, chứ không phải bốn,” ta nhắc.

“Đứa thư tư chắc chắn đang nằm còng queo trong lòng máng ngủ khì rồi,” Carger bảo.

“Không, Andalite không bao giờ chui rúc trong hầm, trừ khi chúng bắt buộc phải thế. Chẳng hạn trong đêm lạnh lẽo, hay để tránh thời tiết khắc nghiệt, hoặc để núp tránh một cuộc oanh kích, hay khi họ phải phục vụ trên phi thuyền không gian. Andalite là loài sống ngoài thiên nhiên, ngoài trời. Họ rất ghét phải tù túng dưới bất cứ phương diện nào. Họ thấy bất an nếu không có đủ không gian thoáng đãng để chạy nhảy.”

Carger dẫu mở. “Người đứng là đồ hâm mộ Andalite, Esplin.”

Ta cảm thấy gai gai phần da sau cổ. Đó là phản ứng sợ sệt của Hork-Bajir. Ta sợ Carger.

“Ta sẽ giết được nhiều Andalite hơn, nếu ta biết rõ các thói quen của chúng,” ta nói cộc cằn.

Hai chiến đấu cơ giờ đã ở trên lòng máng cách chưa tới chín mươi mét, động cơ thật êm để tránh bị nghe thấy hay trông thấy. Đó là một chiến thuật nữa ta đã khám phá ra khi nghiên cứu kẻ thù.

“Máii Cẩẩ. Ngắmmụtttiêu,” tên phi công Gedd ào ào.

“Mới chỉ có ba Andalite ở trong tầm ngắm. Hãy đợi cho đến khi tên thứ tư lọt vào luôn...”

“Chờ cái gì? Đồ ngu. Bắn!” Carger ra lệnh.

“ Không! Tên Andalite còn lại sẽ trông thấy...”

“Ta nói bắn!” Carger rống lên. “Đó là mệnh lệnh trực tiếp từ phó-Visser!Bắn! Giết chúng ngay!”

12.

ALDREA

Không hề có dấu hiệu báo trước. Không hề.

Ngoại trừ cảm giác thốn lên trong bao tử tôi, một cảm giác quẩn quẩn, hàm chứa sự đe dọa khủng khiếp.

Xxeẹтт!

Xxeẹтт!

Những tia máy Cẩ từ bầu trời, không cao lắm, phóng xuống.

Xxeẹтт!

Xxeẹтт!

Lòng máng nổ tung. Những túi không khí trong vật liệu xây dựng nóng rực lên trong vòng chưa đến một phần trăm giây và nổ tanh bành. Độ ẩm trên mặt đất, trên cỏ và sỏi đá đều bốc hơi tức thì và cũng vỡ tanh tành. Tất cả mọi thứ có thể cháy được đều cháy rụi.

Không thứ gì không cháy tan trước sức nóng của những khẩu máy Cẩ gài cấp độ cao nhất.

<Kkhôônngg!> Tôi hét lên.

Hơi nóng hầm hập tấp lên mặt tôi. Tôi cảm thấy những đợt sóng rung chuyển đổ ập lên mình.

<Kkhôônngg!>

Xxeẹтт!

Xxeętt!

Lòng máng cháy tan, nổ không còn vết tích. Tôi không trông thấy gia đình mình bị thiêu rụi, tôi không trông thấy họ, nhưng tôi biết điều gì xảy ra với họ.

Cả gia đình tôi đã chết hết, chỉ cách tôi độ chừng ba chục thước. Họ chết ngay từ loạt máy Cắt đầu tiên.

<Aahhh! Aahhh! Aahhh! Aahhh!>

Tôi không thể nào ngưng hét rống lên.

<Aahhh! Aahhh! Aahhh! Aahhh! Aahhh! Aahhh! Aahhh!>

Có ai đó tóm lấy tôi. Không suy nghĩ gì cả, tôi vung đuôi lên, quất điên cuồng.

Dak Hamee giơ cánh tay trái lên đỡ đòn. Lưỡi dao đuôi của tôi xốt ngang lưỡi gươm cổ tay của bạn ấy. Một mẩu gươm đứt lìa, rơi phịch xuống đất.

Đám máy Cắt đã ngừng khai hoả. Chỗ trước kia là lòng máng, là gia đình tôi... đang cháy đỏ lòm trong đêm.

“Bạn phải chạy đi!” Dak gằn giọng.

<Họ đã chết cả rồi!> Tôi rên rỉ. <Ôi, không, không, không.>

“Bạn phải chạy đi!” Dak nhắc lại.

<Họ chết hết cả rồi!>

“Những kẻ gây ra việc này chắc chắn sẽ tới nơi để kiểm tra, bảo đảm kết quả chúng đã làm,” Dak nói. “Tuyệt đối không được để chúng tìm thấy bạn.”

<Thì sao? Ôi, cha ời! Mẹ ời! Barafin! Barafin!>

Dak tóm lấy tôi và lôi tôi ra khỏi cảnh tượng hãi hùng kia. Bạn ấy nhẹ nhàng vỗ về đầu tôi bằng hai bàn tay đầy móng sắc và nín cho tôi nhìn bạn ấy. Nhưng vì là Hork-Bajir nên bạn ấy không biết: đôi mắt cuống của tôi có thể dễ dàng quay trở về phía sau, dán chặt vào đốm lửa tang thương đã từng là cuộc đời tôi.

“Như bạn đã nói đấy, Aldrea, đây chính là lý do tại sao tôi được sinh ra là Nhà tiên tri. Để cứu nhân dân tôi thoát khỏi tay bọn Yeerk, những kẻ gây ra tội ác tày trời này. Nhưng tôi không thể làm điều đó một mình. Bạn phải giúp tôi.>

<Giúp ư?> Tôi khóc nức nở. <Giúp cái gì?>

“Giúp tôi hiểu... hiểu cái đồ quỷ sứ này,” Dak nói. “Bạn sẽ giúp tôi hiểu đồ quỷ sứ độc ác đó chứ?”

Tôi cảm thấy rã rời. Nỗi sợ hãi và căm thù dâng lên nghẹt thở đến nỗi tôi muốn chết đi ngay tức khắc để khỏi phải chịu đựng chúng.

Nhưng Dak đã chỉ ra cho tôi một con đường sống, một lý do để cố chịu đựng nỗi đau đang nghiền ngấu từng đường gân thớ thịt tôi.

<Không, tôi sẽ không giúp bạn hiểu chúng đâu,” tôi đay nghiến. “Mà tôi sẽ giúp bạn giết bọn Yeerk. Đúng. Tôi sẽ giúp bạn giết chúng. Giết! Giết hết chúng nó!>

Tôi ngược lên bầu trời, nơi tôi biết bọn Yeerk đang ẩn núp và gào lên.

<Giết tất cả chúng nó!> Tôi gầm rít. <Giết hết chúng nó!>

13.

DAK HAMEE

Tôi vẫn còn run bần bật. Mặt tôi vẫn còn nóng hầm hập vì sức nóng quỷ thần. Tâm trí tôi quay cuồng, cồm cộm, lảo đảo vì những gì mình chứng kiến.

Tất cả những gì tôi biết về người Andalite và dải thiên hà bên ngoài hành tinh của mình là những gì Aldrea đã nói với tôi. Bạn ấy đã không nói cho tôi biết những điều như thế này. Bạn ấy không nói cho tôi biết về vũ khí, về chiến tranh và về bọn Yeerk.

Tôi không biết tí gì về những điều đó.

Tôi biết rằng có những con quái vật sống ở trong Cha Vực thỉnh thoảng trời lên và bắt đi người Hork-Bajir nào sơ suất đi quá xa xuống khỏi vách thành thung lũng.

Nhưng những con quái vật đó không sử dụng phi thuyền. Chúng không tấn công lén lút từ bầu trời.

Tôi biết như vậy và ngẫm nghĩ: khi quái vật tấn công, người Hork-Bajir phải bỏ chạy. Nếu một quái vật tấn công và không thể kéo họ xuống vực được, thì một quái vật khác bị tiếng ồn lôi kéo sẽ tấn công tiếp. Tụi Yeerk này chắc hẳn cũng giống như thế, rất có thể chúng sẽ tiếp tục tấn công.

Aldrea không nghe một lời nào của tôi. Tôi phải nắm lấy tay bạn ấy và kéo đi. Tôi kéo bạn ấy chạy vào khoảng tối, tránh xa vệt lửa khủng khiếp.

Tôi cần phải báo cho những người già biết chuyện này. Chưa từng bao giờ có việc như thế này xảy ra cả. Họ cần phải biết và họ cần phải ra quyết định...

Không. Tôi nhận ra rồi, chính tôi phải quyết định. Họ sẽ nhìn tôi và bảo: “Dak Hamee, cháu là người khác thường. Cháu là Nhà tiên tri. Hãy nói cho chúng ta biết đường lối.”

Tôi ngừng chạy. Aldrea cũng ngừng luôn.

“Tôi phải quyết định,” tôi nói và cảm thấy như thể Cây Bộ Lạc vừa đổ sầm lên người mình. Tôi tưởng tôi đã được học rất nhiều, tôi tưởng mình khôn ngoan. Nhưng tôi chả hiểu gì cả!

“Nhưng tôi chưa sẵn sàng,” tôi nói với Aldrea. “Tôi không biết phải làm gì.”

Trước khi bạn ấy có thể trả lời, tôi thấy hai người Hork-Bajir chạy ào về hướng tôi. Chắc hẳn họ đã trông thấy lần sáng từ bầu trời.

“Đừng sợ, những người anh em,” tôi trấn an họ.

“Ồ, tụi ta đâu có sợ,” một trong hai người trả lời tôi, giọng của anh ta khang khác sao ấy.

Anh ta bước lại gần tôi. Khi anh ta tiến lại gần sát tôi chợt nhận ra là tôi không biết anh ta. Phải chăng anh ta là người của bộ lạc khác trong thung lũng?

Xooeett!

Anh ta chém tôi bằng gươm cổ tay! Tôi bị phạt ngay ngực. Tôi có thể cảm thấy máu chảy ra, thấy da mình nứt toác, như thể có một cái miệng to dùng ghé vào cắn ngực tôi một miếng.

Nó làm tôi đau.

“Tại sao anh...”

Xooeett! Xooeett!

Anh ta lại chém tôi, sử dụng gươm cẳng chân và cùi chỏ.

Tôi lại bị chảy máu. Sườn bên trái và mặt tôi bị hai vết sâu. Tất cả chỉ xảy ra trong chớp mắt.

“Mặc kệ nó, bắt lấy tên Andalite!” giọng Hork-Bajir khác tru lên.

Tên Hork-Bajir thứ hai chồm xuống Aldrea. Những lưỡi gươm của hắn khua sáng loáng trong không trung, như thể đang thực hiện vũ-điệu-bầu-trời.

<Dak! Hãy đánh lại đi! Chúng không phải là Hork-Bajir thật đâu!> Aldrea hét.

“Gì cơ?”

<Đánh lại chúng!> Aldrea thét lên, đoạn vung đuôi lên, quất về phía trước nhanh đến độ không khí như muốn kêu rảng rảng. Mẩu dao nhỏ xíu ở chót đuôi bạn ấy phạt thẳng vào ngực tên Hork-Bajir thứ hai.

Hắn ngã người ra sau né, rống lên đầy giận dữ.

Tất cả những gì tôi làm là đứng ngây ra ngó. Tôi bị chảy máu. Tôi bị chém nhiều chỗ. Tôi cảm thấy đau đớn. Nhưng trên tất cả, tôi thấy bối rối, hoang mang. Làm sao lại có chuyện một người Hork-Bajir chém tôi bằng gươm của anh ta chứ? Đây không phải là một tai nạn, như thỉnh thoảng vẫn xảy ra khi chúng tôi đang thu hoạch vỏ cây.

Nhưng lúc này chúng tôi không đang thu hoạch vỏ cây. Thế mà người Hork-Bajir này lại chém tôi. Cố ý chém! Tại sao vậy?

“Đẹp cái thằng ngu si đó qua một bên. Lại giúp ta tiêu diệt con nhỏ Andalite này nào! Nó quật ta!”

Bây giờ cả hai người Hork-Bajir đều quay qua Aldrea. Họ xán lại gần hơn, điên loạn chém

gươm trong không khí, mỗi lúc mỗi nhích lại gần hơn. Chúng quay tròn, dồn bạn ấy vào một cái cây.

Nếu họ cứ tiếp tục tiến lên và khua tít gươm như thế thì thể nào bạn ấy cũng bị trúng gươm thôi. Aldrea sẽ bị rách nghiêm trọng đến nỗi có thể chết. Tôi đã có lần thấy một người Hork-Bajir vô tình bị rách. Có lần một người Hork-Bajir già yếu đã chết vì bị cắt phải...

Đuôi Aldrea cong lên, gồng cứng.

Một cú quật bất ngờ! Cả hai người Hork-Bajir nhảy vào Aldrea, khua gươm loang loáng. Đuôi Aldrea lại quất, và quất nữa.

Bạn ấy trượt! Một cẳng chân bạn ấy gồng quá nên đã xệ chệch qua một bên.

“Chết này, đồ Andalite ghê tởm!” Một người Hork-Bajir la lên.

Những lưỡi gươm của hắn chém xoèn xoẹt.

Tôi nhìn những lưỡi gươm của mình.

Aldrea gầm rú trong giận dữ và kinh hoàng.

Tôi giơ cánh tay mình ra và nhìn những lưỡi gươm ở đó, tựa hồ như tôi trông thấy mình lần đầu tiên.

Ngay lúc đó, bỗng có điều gì đó xảy ra, như là tôi được ban cho quyền năng nhìn ngay vào trái tim của Cha Vực vậy. Tôi cảm thấy được một sự hiểu biết kinh khủng, một sự hiểu thấu khủng khiếp. Tôi cảm thấy... sức mạnh.

<Dak! Giúp tôi với!> Aldrea la lên.

Tôi nhảy tới sau lưng tên Hork-Bajir gần nhất. Tôi vung cánh tay lên hết sức bình sinh. Lưỡi gươm cổ tay tôi lạng phập vào lưng hắn. Nó chặt xuyên qua những cơ bắp, chạm tới xương sống của hắn.

Mọi cơ bắp trong cơ thể của hắn xịu xuống ngay tức khắc. Hắn ngã ngửa, không thể cựa cựa được đôi chân nữa.

Tôi nhào qua tên Hork-Bajir kia, nhưng hắn đã nhanh chân quay đầu tháo chạy thục mạng.

“Carger, mi là đồ hèn!” Tên Hork-Bajir què gằm lên.

Tôi nhìn trân trân vào lưỡi gươm cổ tay mình đang rỏ máu.

<Bọn Gedd!> Aldrea hét lớn.

Tôi quay theo hướng mắt chính của bạn ấy và thấy có hai con quái vật dị hợm đang lụp chụp chạy tới. Chúng cầm những cổ máy nho nhỏ trong tay.

<Phải chạy thôi!> Aldrea bảo.

“Chạy ư?” Tôi vẫn ngu ngơ nhìn vào những lưỡi gươm của mình.

Tên Hork-Bajir dưới chân tôi rên la thảm thiết. Cánh tay của hắn đu đưa yếu ớt. Những cẳng

chân của hắn tụt nhiên không hề động đậy.

Aldrea cúi sát mặt vào tên Hork-Bajir bị thương. <Bất kể mày tên là gì, tên Yeerk kia, hãy về mà nói với cấp trên của mi: Trước hết, sự bội tín của tụi bay đã huỷ hoại thanh danh của cha ta, rồi sau đó tụi bay lại tàn sát cả gia đình ta. Nhưng tụi bay sẽ không có được hành tinh này đâu. Chúng ta là người Andalite, tụi bay là những con sâu ký sinh. Và rồi chúng ta sẽ thấy tất cả đám tụi bay chết toi hết. Mi và nòi giống hôi hám của mi. Hãy nói lại nguyên xi như thế với chủ nhân của mi nhé.>

Hai sinh vật mà Aldrea gọi là người Gedd giờ đang chạy bán sống bán chết về phía trước, hai tay giương cao những cổ máy nhỏ.

<Con gái của hoàng tử Seerow sẽ cho tụi bay thấy những tính cách đối lập của người Andalite.> Aldrea nói với tên Hork-Bajir bị què.

Rồi Aldrea và tôi tuôn chạy.

14.

ALDREA

Cả gia đình tôi đã bị sát hại. Tôi là người Andalite duy nhất trong phạm vi hàng triệu dặm này và tôi không có cách nào liên lạc được với đồng bào tôi. Bọn Yeerk đã tràn xuống hành tinh Hork-Bajir. Chỉ có tôi và Dak biết được điều này.

Tôi chỉ biết rằng người Hork-Bajir rất hoà hiếu. Nhưng trước đây tôi không hề biết rằng họ không biết gì hết về khái niệm đánh nhau.

Có lẽ họ là loài dữ tợn nhất dải thiên hà này. Họ là những cỗ vũ khí di động, chết người từ đầu đến chân. Nhưng họ không biết điều đó. Họ không biết những lưỡi gươm trên người họ có ý nghĩa gì và họ đã trở thành mục tiêu quá hoàn hảo cho tụi Yeerk.

Tôi và Dak cong đuôi chạy, dễ dàng bỏ xa bọn Gedd. Chúng tôi tuôn chạy xuống đồi, không biết là mình đang chạy trốn những kẻ rượt đuổi thật sự hay chỉ trốn chạy những bóng ma. Tôi cố suy nghĩ xem phải làm gì, nhưng tâm trí tôi đã bị choán hết bởi hình ảnh mấy Cắt thối tan biến tất cả những gì tôi yêu quý thành tro tàn.

“Hãy nói cho tôi biết về những Yeerk này đi,” Dak nôn nóng bảo tôi.

<Chúng là loài sống ký sinh. Chúng có thể sống ở nơi của chúng trong cái thứ gọi là vũng Yeerk. Nhưng chúng thích chui vào trong cơ thể và não của những loài khác hơn...>

“Làm sao lại thế được?”

<Bọn Yeerk tiến hoá theo cách của chúng. Chúng bẩm sinh là loài sống tầm gỏi. Trên thế giới của chúng, chúng đã sống chui rúc trong một loài gọi là Gedd. Hồi nãy bạn đã thấy hai tên Gedd

rồi đó. Cha tôi là người Andalite đầu tiên tiếp xúc được với chúng.>

Dak ngạc nhiên quá đổi. “Các bạn đã sống chung với bọn Yeerk?”

<Đúng. Chúng tôi... cha mẹ tôi được phái tới để nghiên cứu chúng, để coi xem chúng tôi có thể là đồng minh với chúng được hay không, hay để xem chúng tôi có lý do nào để sợ chúng hay không.>

Dak gật đầu. “Đây cũng là điều cha mẹ bạn làm ở đây chứ gì? Tôi nói có đúng không? Họ được phái tới đây để nghiên cứu chúng tôi...”

<Đúng. Nhưng ở đây có sự khác biệt. Chúng tôi biết Yeerk rất...> tôi ngừng bật.

Dak chờ tôi một hồi lâu rồi bạn ấy nói nốt câu giùm tôi. “Các bạn biết Yeerk rất thông minh. Không như Hork-Bajir. Các bạn quan tâm đến họ vì trí thông minh của họ và các bạn sợ họ cũng vì cùng lý do đó.”

<Đúng, Dak. Chính trí thông minh của họ đã hấp dẫn chúng tôi.>

“Chính vì vậy mà cha mẹ bạn không thêm lưu tâm tới chúng tôi. Vì chúng tôi là loài kém cỏi.”

Dak có vẻ cay đắng. Không phải là vì tôi, không phải với người Andalite, mà với đồng bào mình. Như thể bạn ấy xấu hổ vì họ quá khù khờ.

<Thông minh không phải là tất cả,> tôi nói. <Cha tôi là... đã là... một người cực kỳ thông minh, tài giỏi. Nhưng bọn Yeerk đã phỉnh lừa cha tôi. Ông đã dạy chúng về thế giới bên ngoài hành tinh của chúng. Ông dạy chúng ngôn ngữ chữ viết, về những khái niệm vật chất tinh vi, làm ra công cụ, khai thông tầm nhìn cho chúng, cả nghệ thuật, và mọi thứ khác. Ông tin cậy chúng. Ông nghĩ chúng phải biết ơn mới đúng...>

“Cha bạn đã phạm phải một sai lầm lớn,” Dak nói. “Bọn Yeerk đã thấy tất cả những thứ chúng không có, nên chúng bắt đầu muốn nhiều hơn nữa. Chúng muốn được giống như các bạn, được huy hoàng như người Andalite.”

Tôi quay đôi mắt cuống qua sừng sờ nhìn Dak đang sóng bước bên cạnh mình. Làm thế nào mà bạn ấy hiểu rõ cốt lõi của vấn đề nhanh đến thế? Làm sao bạn ấy đoán được tội Yeerk cảm thấy gì?

Rõ rồi, bởi vì bạn ấy cũng cảm thấy giống như thế. Bạn ấy cũng ghen tị với những gì người Andalite có, ghen tị với sức mạnh, kiến thức và trí thông minh của chúng tôi.

<Bọn Yeerk đã tàn sát hầu hết những chiến hữu đi cùng với cha tôi,> tôi nói. <Chúng cướp một số tàu Andalite và trốn vào không gian Zero. Kể từ đó chúng không ngừng săn lùng những cơ thể vật chủ thích hợp.>

“Và bây giờ chúng đã tìm ra,” Dak chua chát nói.

<Phải.>

“Đồng bào tôi sẽ không thể nào ngăn chặn chúng được.”

<Có lẽ vậy thật,> tôi cao giọng. <Người Hork-Bajir các bạn là những chiến sĩ rất nguy hiểm và mạnh mẽ, ít nhất là trong cận chiến. Khi đánh nhau một-chọi-một, các bạn thậm chí có thể thách thức một chiến binh Andalite.>

Dak cười. “Ồ, đồng bào tôi không hiểu ký sinh là gì đâu. Họ sẽ không bao giờ hiểu rằng những sinh vật này sẽ đánh cắp cơ thể của họ. Họ sẽ nghe những gì chúng ta nói với họ, sau đó họ lại tiếp tục đi bóc vỏ cây, chơi đùa và chăm sóc con cái thôi.”

<Chưa chắc. Bạn là Nhà tiên tri. Bạn được sinh ra để dạy đồng bào của bạn một điều mới. Có lẽ bạn được sinh ra để dạy họ chiến đấu. Có lẽ mục đích của bạn là dạy Hork-Bajir giết Yeerk.>

“Tôi hy vọng tôi được chọn để chỉ cho đồng bào mình tất cả những thứ mà cha bạn đã cố dạy cho bọn Yeerk. Tôi muốn dạy họ âm nhạc, chữ viết, hội họa. Tôi muốn chỉ cho họ cách tính thời gian, cách theo dõi năm tháng trôi qua, cách làm các dụng cụ và xây dựng. Nhưng cha của bạn đã dạy cho bọn Yeerk tất cả những điều này, và giờ đây, chúng ta nhìn thấy kết quả của việc dạy bảo ấy. Có thể tôi là một thằng ngu khi cho rằng kiến thức sẽ khiến người dân của tôi thấy sung sướng.”

<Còn vô khối thời gian để nghĩ về những điều đó sau khi chúng ta tìm ra một cách tiêu diệt bọn Yeerk,> tôi nói. <Chúng ta có thể cứu đồng bào của bạn nếu họ học cách chiến đấu! Họ sẽ không phải bị diệt vong.>

“Đúng,” Dak nói nho nhỏ. “Hoặc là họ học cách chiến đấu và bị thương hoặc bị giết, hoặc là họ học cách bị bắt làm nô lệ. Cả hai việc đều tàn phá họ. Kẻ giết chóc và tên nô lệ. Họ sẽ là kẻ này hoặc là kẻ kia. Kẻ giết chóc và tên nô lệ.”

Tôi dừng lại và nắm tay Dak, cẩn thận di chuyển mấu ngón tay phía dưới những lưỡi gươm cùi chỏ. Nó cứng và sắc không thua kém gì lưỡi dao đuôi Andalite.

<Nếu như phải đứng trước hai chọn lựa: hoặc là làm một kẻ giết chóc hoặc là làm một tên nô lệ, thì hãy là một kẻ giết chóc. Để học biết được điều này chẳng quá khó khăn lắm đâu.>

“Và đó là điều bạn muốn dành cho tôi ư? Là một kẻ giết chóc ư?”

<Nếu cần, thì đúng là như thế!>

Dak cẩn trọng cất bàn tay tôi ra khỏi gươm của mình, thật cẩn thận để không làm tôi bị thương.

Tôi thấy vẻ lơ đãng của bạn ấy. Người Hork-Bajir không khéo che giấu cảm xúc của mình. Họ không bao giờ học được cách nói dối. Vì vậy tôi có thể thấy rõ cái gì đang xao động trong trái tim và khối óc của Dak.

“Còn có quá nhiều điều tôi phải học từ người Andalite,” bạn ấy nói.

Tôi quay nhìn đi chỗ khác. Thật khó mà nhìn thẳng vào nỗi thất vọng tràn trề trong đôi mắt người mà ta mến yêu. Dak không có sự lựa chọn nào. Đồng bào của bạn ấy cũng không có sự lựa chọn nào hết. Liệu tôi có sẽ tiếp tay tạo nên một loài giết chóc mới để ngăn chặn bọn Yeerk? Đúng, một ngàn lần đúng thế.

Những sinh vật tàn sát gia đình tôi phải trả giá, cho dù bất cứ điều gì xảy ra chăng nữa.

Xxeettt!

Thân cây bên trái cách tôi vài phân chọt nổ tanh bành, những cành cây húc trúng tôi, rách cả thịt da. Sự chấn động và ánh sáng làm tôi tê liệt.

Đó là một khẩu máy Cắt cầm tay chứ không phải thứ vũ khí siêu nặng của chiến đấu cơ. Tôi thoáng thấy bọn Gedd đang lui cùi đi về hướng chúng tôi, kẹp kín cả hai mạn sườn.

Làm sao đó mà chúng đã lần ra dấu vết chúng tôi, và ghê gớm hơn, chúng còn đáp xuống từ những con tàu ở trên quỹ đạo nữa.

Chúng ở trên đồi phía trên chúng tôi. Chỉ còn lối thoát duy nhất là chạy xuống đồi.

<Chúng đã tìm ra chúng ta,> tôi thét. <Chạy!>

Chúng tôi chạy. Chúng tôi nhanh hơn lũ Gedd, nhưng tôi biết chúng sẽ gọi chiến đấu cơ. Chúng tôi không thể chạy thoát khỏi chiến đấu cơ.

Xxẹttt! Xxẹttt!

“Chúng ta phải tới Cha Vực,” Dak nói.

<Ở dưới đó chúng ta có sống sót không?>

“Thế ở đây chúng ta có sống được không?” Dak hỏi lại.

Tôi và Dak chạy xuống thung lũng, xuống mãi về phía màn sương mù màu xanh da trời sáng mà người Hork-Bajir gọi là Cha Vực.

15.

ALDREA

Xuống, xuống, xuống hoài. Gân cơ căng chân tôi nhức vì đau. Tôi muốn dừng lại để biến hình thành *Chadoo*, nhưng chẳng còn thời gian nữa. Bọn Gedd đang đuổi theo quá sát. Tôi có thể nghe chúng liên lạc với nhau, cố gọi chiến đấu cơ đến hoàn tất nhiệm vụ tàn sát.

Địa hình địa thế hiểm trở của hành tinh đã cứu chúng tôi thoát chết. Nhưng không được lâu.

Xxẹttt!

Một cái lỗ rộng sáu tấc xuyên thẳng qua một thân cây phía trên đầu chúng tôi. Cái lỗ bốc khói nghi ngút nhưng thân cây không hề bị nổ tung.

Xxẹttt!

Một tia máy Cắt xói thành một giao thông hào trên mặt đất cạnh chúng tôi.

Chúng tôi vẫn chạy trốn chết. Chạy trong cơn ác mộng kinh hoàng nhất. Mọi tế bào trong cơ thể rên lên vì đau nhức. Máu từ các vết thương ứa ra, cơ bắp thống thiết đòi được nghỉ xả hơi.

Xuống, xuống nữa. Bây giờ tôi đã có thể thấy chóp xanh da trời loé lên giữa những thân cây, không khí trở nên đậm đặc hơn.

Chúng tôi học tốc chạy, chạy với tốc độ tối đa. Dẫm bừa lên đá, sỏi, bụi rậm. Tốc độ của nỗi kinh hoàng, sợ hãi tột độ.

Ở phía trên chúng tôi, một toán năm sáu người Hork-Bajir đang sợ dúm ró. Họ túm tụm lại sát nhau, ngồng cổ lên bầu trời, nhìn máy Cắt khai hoả, những gương mặt dị kỳ biểu lộ nỗi sợ quái đản.

“Đó là Dak Hamee!” một người la lên. “Dak Hamee! Nhà tiên tri! Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Chạy! Chạy! Chạy mau!” Dak thét.

Xxeęttt!

Những tia máy Cắt biến hai người Hork-Bajir thành hơi nước.

“Chạy mau! Báo cho tất cả mọi người hãy trốn đi!” Dak gào. “Tôi phải giúp họ, phải hướng dẫn cho họ!” Bạn ấy nói với tôi.

<Bọn Yeerk muốn săn đuổi chúng ta,> tôi nói. <Nếu chúng ta ở lại với họ thì sẽ gây ra nguy hiểm cho họ hơn.>

Trong thâm tâm tôi biết mình nói dối. Bọn Yeerk không lòng đuổi chúng tôi, mà chỉ là tôi thôi. Tất cả những người Hork-Bajir đều như nhau đối với bọn Yeerk. Chỉ có tôi, người Andalite, là chúng muốn giết.

Nhưng Dak tin vào lời cảnh báo của tôi. Bạn ấy chạy theo tôi xuống dốc, để mặc những người Hork-Bajir đang thất kinh ở phía sau.

Chẳng còn thời gian để cảm thấy tội lỗi nữa.! Chỉ có tôi là người duy nhất có thể tìm cách liên lạc với đồng bào mình, báo cho họ tới tiêu diệt bọn Yeerk. Chỉ có tôi là vật bảo đảm cho sự trả thù. Một vài người Hork-Bajir làm sao so sánh được với sự cần thiết phải giết bọn Yeerk?

Không khí vẫn dày đặc hơn, y như hít thở hơi nước lạnh ngắt vậy. Nhưng có thêm khí oxy đã giúp phục hồi sức mạnh cho tôi.

Thình lình, ngay phía dưới chúng tôi, cây cối đã hết, chỉ có mặt đất mở ra. Làn sương màu xanh da trời cuộn cuộn loé lên đầy đe dọa.

Ngay lúc đó sự lựa chọn của tôi không phải giữa cuộc sống vui sướng dài lâu và cái chết. Mà đó là sống thêm vài phút nữa hay chết ngay tức khắc. Tôi chọn cách sống thêm vài phút nữa.

Và tôi dẫn mình đi bừa vào Cha Vực.

Người Hork-Bajir chúng tôi có nhiều truyền thuyết về Cha Vực. Cha Vực và Mẹ Bầu Trời đã sản sinh ra chúng tôi, lũ con cháu của Người. Mẹ Bầu Trời cho chúng tôi không khí và ánh sáng. Cha Vực cho chúng tôi đất và nước. Đó là những thứ thiết yếu để nuôi nấng cây cối, nguồn thức ăn duy trì sự sống cho chúng tôi.

Nhưng Cha Vực cũng là nơi mà quái vật đến.

Không có người Hork-Bajir nào từng đi vào Cha Vực mà còn sống để kể chuyện về Người.

Lúc này chúng tôi đang rơi xuống Vực. Chúng tôi đã băng ngang qua những đám bụi rậm sắc sỡ và những cụm hoa dị kỳ ở rìa Vực. Không có cây lớn nào mọc ở đây, tuy mọi thứ vẫn sống, ngay cả lúc này, với màn sương xanh lá cây bủa vây chung quanh, che giấu chúng tôi khỏi bọn săn đuổi hằng mồi.

<Hoá ra bầu khí quyển ở đây có thể thở được,> Aldrea nói. <Tôi không biết tỉ lệ chính xác của từng loại khí, nhưng tôi có thể thở được. Còn bạn, Dak, bạn thấy sao?>

“Đúng, tôi cũng có thể thở được,” giọng nói của tôi có vẻ bị lạng mông đi. Dường như nó tắt ngúm trong không khí. Xem ra âm thanh không thể đi từ miệng tôi tới tai Aldrea được.

Tôi sợ quá. Tôi biết chúng tôi rồi cũng sẽ chết thôi. Nhưng tôi cũng biết rằng thà chết ở đây, trong lòng Cha Vực còn tốt hơn là chết dưới họng máy Cắt của bọn Yeerk.

Cha Vực là của chúng tôi - của người Hork-Bajir. Tôi muốn chết như một người Hork-Bajir.

Thế giới xung quanh chúng tôi trở thành một mảng xanh lá cây dày đặc, sâu hun hút. Ánh sáng hình như toả lên từ phía dưới, chiếu lấp lánh khắp xung quanh chúng tôi. Đó là một màn sương màu xanh lá cây. Càng ngày càng dày hơn. Tôi gần như không trông thấy Aldrea mặc dù bạn ấy chỉ ở trên tôi một tẹo.

Tôi căng thẳng chờ một con quái vật xò ra và vồ lấy tôi vào bất cứ giây phút nào. Làn da tôi tê tái như bị gai châm, chờ đợi cú vồ chết người. Nhưng chẳng có gì xảy đến cả.

<Nhiệt độ tăng lên khi chúng ta xuống thấp,> Aldrea nói.

Tôi nhận ra mình đang bước đi trên cỏ dày, tươi tốt. Khi chúng tôi đi xuống sâu hơn nữa, màn sương càng dày hơn. Aldrea chỉ còn là một khối xanh lá cây tối tối trong màn sương màu xanh lá cây.

Tôi tuyệt nhiên không nghe thấy âm thanh gì từ lũ săn đuổi kể từ khi chúng tôi đi vào lòng Cha Vực. Hay là chúng đã sợ hết hồn rồi?

Bên cạnh tôi, một hình thù gì đó hiện ra. Một con quái vật chăng?

“Aldrea?” Tôi gọi, cảm thấy giọng mình run lập bập.

Tiến gần hơn, gần hơn... Oa! Một tên Gedd!

Xxeттt!

Một luồng ánh sáng. Không phải chỉ là một tia nhỏ như tôi thấy lúc này và một cái gì đó như một cục ánh sáng, tròn tròn như hòn đá.

“Rrrrr-aaarrgghhhh!” Tên Gedd gầm rú.

Có cái gì đó chạm vào cánh tay tôi.

Tôi cúi xuống định hẩy ra.

<Tôi đây,> Aldrea rối rít la.

“Rrrrr-aaarrgghhhh!” tên Gedd gầm rú.

<Bầu không khí này quá dày cho máy Cắt phát huy tác dụng,> Aldrea giải thích. <Đó là một loại vũ khí dùng trong vùng chân không, hay ít nhất không khí cũng phải trong lành một chút. Nó bị phản tác dụng rồi, hoả lực dội ngược trở lại nó. Năng lượng máy Cắt được hấp thụ bởi bầu không khí và phản hồi ngược lại.>

Tên Gedd vẫn tiếp tục la rùm, nhưng tiếng la của hắn bị màn sương triệt tiêu đi khi chúng tôi xuống thấp, thấp nữa, vào giữa lòng Cha Vực.

Đột nhiên tôi cảm thấy màn sương bị xé toang, một luồng gió thoáng tới, trong khoảnh khắc, tôi có thể thấy hai tên Gedd đang ở phía trên chúng tôi! Máy Cắt trong tay chúng đang sẵn sàng ngắm mục tiêu. Và bây giờ, hơi chếch bên trên chúng là tên Hork-Bajir lúc trước đã vùng bỏ chạy được.

“Đừng có bắn khẩu máy Cắt đó, đồ ngu,” tên Hork-Bajir cấm cản ra lệnh. “Các người không thấy Arklan thét gào như thế nào sao?”

<Hai gã Gedd và mày, đồ Mượn xác-Hork-Bajir mà dám chọi lại tụi ta sao?> Aldrea cười rần rần. <Không có máy Cắt, tụi bay không dám đâu.>

Tên Hork-Bajir gật đầu. “Máy Cắt sẽ an toàn cho tụi ta khi tụi ta lại gần.” Rồi nói với tên Gedd. “Chờ cho đến khi tụi ta lại gần một mét đã rồi hẵng bắn!”

Ba tụi nó lao ầm vào giữa chúng tôi. Aldrea né qua bên trái, còn tôi tránh qua bên phải.

Phập!

Tôi quật vào cái gì đó la rầm trời “Rrr-aaa!”

Một tên Gedd! Rồi trong chớp mắt, sinh vật mà Aldrea gọi là đồ Mượn xác-Hork-Bajir đang đứng ngay phía trên tôi. Hắn kéo khẩu máy Cắt của mình ra và ấn dí vào đỉnh đầu tôi.

Tôi có thể thấy niềm hân hoan man dại trong mắt hắn. Tôi có thể thấy ngón tay hắn đang ấn cò.

Và rồi...

Tên Hork-Bajir bị giật ngược lên khỏi mặt đất. Chơ vơ trong không trung, như thể hắn bị phóng lên bởi một cành cây cong vậy. Hắn bay lên rồi ngưng lại.

Tôi thấy những bàn tay hộ pháp ba ngón của quái vật *Jubba-Jubba* thít quanh ngực tên Hork-Bajir. Tôi nghe thấy tiếng hắn rống rít. Và tên Hork-Bajir bay xuống đất rơi đánh ịch trên đầu.

tôi. Một thân thể không đầu.

“Rrrrrr-aaarrgghhhh!” Tôi rú lên khiếp đảm.

Tên Gedd bên cạnh tôi co người chuẩn bị chạy. Một bàn tay ba ngón thò xuống xuyên qua màn sương mù và vò nát nó.

Chẳng còn mảnh thịt Gedd nào rơi được xuống đất. Chỉ có khẩu máy Cắt rơi tòm xuống chân tôi.

Hoảng hồn, tôi quỳ thụp xuống, bò trên đầu gối và bàn tay lần mò với tới mẩu vũ khí. Tôi tóm chặt nó trong tay, những ngón tay lều nghều lọng khọng của tôi lỏng ngóng trước một thiết bị không quen. Tay tôi quá to so với cò súng. Tôi nhắm lên trên.

Một bàn tay ba ngón thò xuống từ từ về phía tôi.

Tôi chĩa khẩu súng về phía nó.

Phập!

Quá nhanh để kịp trông thấy! Màn sương loãng ra để lộ nơi ánh sáng xuất phát.

Phập! Phập!

Đuôi Aldrea quất túi bụi, và từ đó phát ra tiếng tru tréo gầm rú khủng khiếp mà tôi chưa từng bao giờ tưởng tượng ra mình nghe thấy. Một bàn tay ba ngón rơi phịch xuống đất.

Nó rơi xuống, nằm im đó. Im lìm. Nó rơi ra từ con quái vật.

Con quái vật gầm rú lay động cả Cha Vực.

<Đứng lên! Chạy mau!> Aldrea hét.

Tôi đứng lên và chạy. Tôi vút khẩu máy Cắt đi, không còn muốn cầm giữ nó nữa.

Con quái vật *Jubba-Jubba* không đuổi theo. Lần đầu tiên trong lịch sử, một quái vật của Cha Vực bị đánh bại.

17.

ALDREA

Dak nhìn tôi y như tôi là một vị thần linh trong một huyền thoại nào đó. Tôi đã làm con quái vật bị thương. Tôi đoán trước đó chưa từng có ai làm được điều này.

Nhưng cũng có một điều sát sườn mà tôi cực ghét phải thừa nhận nó, nhưng một nam chiến

binh to lớn có thể làm điều đó gọn ơ với chỉ một cái quất đuôi gọn gàng. Nhưng tôi phải quất tới ba nhát.

Tuy nhiên, tôi cũng đã làm được.

Tôi không cảm thấy hài lòng chút nào. Cuộc chiến của tôi không phải là chống lại quái vật này, như Dak từng lầm tưởng. Cuộc chiến của tôi là với bọn Yeerk kia.

“Chúng ta phải đi khỏi đây trước khi có thêm quái vật hiện ra,” Dak nói.

<Không. Ngay bây giờ toàn bộ khu vực trên màn sương đó đã đầy kín bọn Yeerk. Chúng không thể để cho chúng ta sống sót đâu, không ai trong chúng ta,> tôi ngần ngại nói thêm. <Chúng sẽ mang xuống tất cả bọn Gedd và tất cả Hork-Bajir nữa, nếu chúng có thêm.>

“Thế thì chúng ta phải ở trong lòng Cha Vực.” Dak buồn bã nói. “Chúng ta phải sống ở đây giữa lãnh địa của quái vật, trong khi đồng bào của tôi đang bị bọn Yeerk bắt đi.”

<Có lẽ đồng bào của bạn sẽ chống cự.>

“Không. Họ sẽ bị bắt đi. Họ sẽ bị bọn Yeerk bắt làm nô lệ. Họ không chiến đấu đâu. Lẽ ra tôi phải cứu họ mới đúng, thay vì là đi theo bạn, Aldrea.”

Tôi không biết bạn ấy giận dữ với tôi hay với chính mình. Có lẽ với cả hai. Tôi đoán thế. Liệu bạn ấy có rời bỏ tôi không? Không. Bạn ấy mến tôi. Chúng tôi có nhiều điểm chung hơn bạn ấy thấy với bất cứ Hork-Bajir nào. Đã quá trễ cho Dak: Bạn ấy biết ngôi sao không phải là hoa.

Bạn ấy đã biết khá nhiều, và bạn ấy vẫn muốn biết thêm. Bạn ấy đang háo hức thêm khát kiến thức, và các kỹ năng, những ý tưởng. Và chỉ có tôi mới thoả mãn cơn đói ấy cho Dak.

Không, bạn ấy sẽ ở bên cạnh tôi. Mặc dù bạn ấy ghét bản thân mình vì sự lựa chọn ấy. Nhưng bây giờ thì việc đó không còn quan trọng nữa. Điều quan trọng là phải tiêu diệt bọn Yeerk.

<Dak, bằng mọi giá tôi phải tìm cách liên lạc với đồng bào của tôi,> tôi nói. <Chúng ta cần phải đánh cắp một con tàu Yeerk và bay, Dak à. Chúng ta cần phải bay lên không trung.>

Điều đó là điều Dak mong muốn nhất, tôi biết. Được chu du trong không gian, bay lên các vì sao. Đó là một lời hứa bạn ấy sẽ không bao giờ quên. Một kiểu hối lộ chẳng?

Dak dừng bước. Tôi cũng dừng lại và quay mặt nhìn bạn ấy. <Có chuyện gì vậy?>

“Bạn không cần phải nói như thế, Aldrea. Bạn không cần phải chìa ra một quả *Nawin* chín mọng để nhử tôi ở lại với bạn. Tất cả những thời gian bên nhau mà bạn không biết rằng tôi có thể hy sinh bất cứ cái gì vì bạn sao?”

Tôi đứng chết trân, chỉ còn biết ngó trừng trừng. Tôi cảm thấy nóng bừng bừng vì xấu hổ. Bạn ấy đã nhìn xuyên thấu tôi. Tôi cảm thấy mình nhỏ bé và thất thế. Đáng lẽ ra tôi phải nói lời xin lỗi. Nhưng thật ra cả lời đó nữa cũng là lời nói dối nốt.

Bạn biết đấy, vào lúc đó, không gì là có ý nghĩa với tôi cả. Không có gì có thể xoá sạch nỗi đau phải chứng kiến cả gia đình mình bị đốt cháy. Những gì Dak nghĩ về tôi, thậm chí cả những gì tôi nghĩ về chính mình: Không có gì thật sự đáng nói cả.

Dak sẽ ở lại bên tôi. Tôi sẽ tìm mọi cách đẩy lui bọn Yeerk khỏi hành tinh này.

<Dak, bạn có biết thêm gì về cái ở sâu dưới Cha Vực không?>

“Không, tôi không biết, Aldrea. Lúc này chúng ta đã đi xa hơn bất cứ người Hork-Bajir nào rồi.”

<Thế thì chúng ta hãy đi sâu thêm nữa,> Tôi quyết định. <Chúng ta chẳng còn lựa chọn nào khác nữa đâu.>

Chúng tôi bước chầm chậm, luôn luôn xuống dốc. Từng bước chân đều thót tim. Màn sương mù vây kín quanh chúng tôi. Chúng tôi đã thấy một con quái vật rồi và bây giờ tôi biết nó không chỉ có trong truyền thuyết.

Nhưng tôi bảo đảm một điều, chúng tôi đã bỏ xa bất cứ tên Yeerk truy đuổi nào, ít ra là vào lúc này.

Mặc dù người Andalite chúng tôi không mê tín dị đoan, nhưng chúng tôi cũng có những truyền thuyết cổ xưa về những nơi tăm tối trong lòng đất. Những nơi này đầy rẫy sự sợ hãi và thù hận. Những truyền thuyết đó bây giờ đang ùa về, xâm lấn tâm trí tôi.

“Màn sương đã trở nên mỏng hơn,” Dak nhận xét.

Bạn ấy nói đúng. Tôi cũng có thể thấy bạn ấy rõ hơn và bây giờ bắt đầu có thể xuống được dưới dốc một đoạn. Không gì ngoài những bụi rậm xanh lá cây, xanh da trời và đỏ. Chẳng có quái vật nào nữa, ít ra là tôi không thấy.

Xuống, xuống, chúng tôi lại đi xuống. Hết giờ này đến giờ khác. Xuống xuống, xuyên qua vùng sáng lấp lánh. Không hề bị tấn công, không hề thấy bất cứ quái vật nào. Không lẽ nào, chúng đã sợ teo vùi vì thắng lợi nho nhỏ của chúng tôi?

Tôi đảo mắt cuống liên hồi. Sau đó tôi bắt giác nhìn lên. Oa! Cả một màu xanh da trời rực rỡ.

<Có lẽ đó là một dạng màng chắn bằng hơi nước,> tôi nói. <Có thể bầu khí quyển ở Cha Vực sâu thẳm này kết hợp với bầu khí quyển ở trong thung lũng trên đầu chúng ta tạo nên lớp hơi nước này. Màu xanh da trời có thể là một sản phẩm phụ của sự tác động qua lại đó.>

Tôi cố vận dụng vốn kiến thức hoá học cơ bản của mình để coi xem chúng tôi đang hít thở cái gì. Tôi lờ mờ hiểu ra ở đây chẳng có khí nào dễ chịu cả. Nhưng không khí dù vẫn còn dày đặc và ẩm ướt, vẫn có thể thở được.

“Ở dưới đây ta không thể trông thấy được thung lũng ở bên trên,” Dak nói. “Con quái vật sống ở đây có lẽ đã nghĩ màn sương màu xanh da trời là bầu trời.”

Bạn ấy nói đúng. Chỉ có nguồn ánh sáng ở bên dưới chúng tôi chứ không phải ở trên. Tôi biết vượt qua thanh chắn xanh da trời kia là màn đêm. Tuy nhiên màu xanh da trời vẫn phản chiếu thật rực rỡ.

Khi chúng tôi càng đi xuống, ánh sáng càng chói hơn. Nhưng là thứ ánh sáng bệnh hoạn, bất tự nhiên, mang nhiều tính chất phóng xạ hơn phát quang. Nhưng ít ra thì chúng tôi cũng trông thấy được.

Xung quanh chúng tôi là lãnh địa của hằng hà sa số những bụi rậm màu sắc quái dị, chói lóa và một vài bụi cây cong queo, vẹo vọ, những thứ cây mà Dak nhất mực không chịu thừa nhận là cây. Chốc chốc lại có một dòng suối kỳ khôi cắt xoẹt ngang qua bãi cỏ tàn mác xơ xác, héo hon và chảy thẳng vào đá trong lòng đất. Ta có thể nghe tiếng nước chảy róc rách, đang thu thập

xung lượng suốt dọc đường chảy xuống từ thung lũng phía trên. Có những dòng suối tương đối lớn, rộng tới ba, bốn mét chiều ngang luôn...

Chúng tôi bắt đầu nhận ra mặt đất đã bớt nghiêng hơn. Chỉ còn bằng phẳng như đồng cỏ nơi chúng tôi xây lòng máng. Bằng phẳng theo chuẩn mực Hork-Bajir.

Nhưng mặt đất như muốn ngưng lại hay rơi mất, chỉ còn chừng một phần tư dặm phía trước thôi.

Chúng tôi thận trọng dò đi từng bước. Rồi đột nhiên, chúng tôi có thể thấy chỗ mặt đất ngừng phất lại.

“Đây là cái gì hả?” Dak hỏi.

<Tôi không biết,> tôi thú nhận. <Đây là hành tinh của bạn mà.>

“Không phải phần đất này.”

Chúng tôi lò dò từng bước lại gần, gần hơn cho đến khi đứng trước rìa một vách đá. Tôi cúi thân trên về phía trước. Tôi không thể tưởng tượng nổi làm thế nào mà Dak có thể đối mặt được với độ cao, đứng chỉ trên hai chân, không có gì ngoài cái đuôi đỡ bạn ấy...

Tôi nhìn xuống, sợ hãi.

Sau đó tôi lại dòm xuống với sự kinh ngạc tột cùng.

Đơn giản đó là một vực thẳm nguyên sinh, với những vách đá lởm chởm hai bên, những vách thành đơn thuần, cong vẹo, trần trụi phắc trắng vào núi. Tất cả đều dựng đứng, nối kết với nhau thành những bậc thang thẳng đứng.

Hàng ngàn, hàng chục ngàn mét sâu xuống phía dưới cái khe không thể có được này chính là nền của thung lũng. Nó không sáng như mặt trời. Nhưng nó đủ sáng để bạn phát ánh sáng hắt lên trên từ mỗi bậc thang, mái vòm cung, và bầu cửa sổ.

Nó nhá lên ánh đỏ vàng và dường như sôi sùng sục với sự chuyển động lò phờ, đùng đĩnh.

Chúng tôi đang nhìn vào trái tim bị nung chảy của hành tinh.

18.

ESPLIN-946-KÉP

Trong nháy mắt ta đã học được một trong những nhược điểm kinh khủng của việc ở trong cơ thể vật chủ. Cơ thể vật chủ có thể bị thương tổn. Và cơn đau không thể gạt lọc được. Khả năng giúp tụi ta kiểm soát được vật chủ cũng cột chặt tụi ta vào cơn đau của nó.

Tên Hork-Bajir kia đã chém ta bằng cái gươm dễ sợ của hắn. Quả là tên đó biết chọn đích nhắm. Xương sống vật chủ của ta bị chặt ra làm hai khúc. Tất cả phần cơ thể bên dưới ta đã ngừng hiện hữu.

Ta nằm bất lực. Không ai tới ứng cứu. Suốt một thời gian dài ta nằm chèm mẹp ở đó, nhìn trùng trùng lên bầu trời qua những cây cối Hork-Bajir đầy vẻ đe dọa.

Ta thấy phi thuyền đáp xuống. Ta nghe tiếng bọn Gedd ủa ủa, chạy lúp xúp trong cuộc truy đuổi vô ích tên Andalite.

Phải mấy tiếng đồng hồ sau mới có người tới kiểm ta.

Tụi nó kéo ta lên boong chiếc chiến đấu cơ gần nhất và chuyển ta trở lại qua tàu vận tải. Ta bị thả lại vào trong vũng Yeerk. Ta lại bị mù trở lại.

Bị mù và bị chất vấn không thương tiếc.

<Con nhỏ Andalite đó chạy đi đâu?>

<Ta không biết.>

<Có bao nhiêu Hork-Bajir đi cùng với nó?>

<Chỉ có một đứa.>

<Điều gì xảy ra với Carger?>

<Nó chạy ra khỏi chỗ đó. Ta không biết.>

Lần lượt các câu hỏi tuôn ra. Càng được hỏi ta càng hiểu ra rằng tất cả có bảy Yeerk đã đi xuyên qua màn sương chắn màu xanh da trời. Chỉ có một đứa sống sót về kể những câu chuyện nhăng nhit về mấy con quái vật khổng lồ, đi lết bết hiện ra khỏi màn sương.

Cuối cùng, suy ra rằng đứa con gái Andalite kia chắc chắn cũng sẽ chết. Nếu con quái vật đó giết chết đồng bào ta thì nó cũng không tha mạng cho con nhỏ Andalite kia đâu.

Nhưng ta không cho là vậy. <Vài tên Gedd bị giết, Carger bị giết, điều đó không có nghĩa là con bé Andalite kia cũng chết.>

<Mi hàm ý rằng đứa con gái Andalite kia mạnh hơn, can đảm hơn và mưu trí hơn những chiến binh của chúng ta sao?>

<Đúng,> ta gật. <Đúng. Nếu ngu ngốc, yếu đuối và hèn nhát thì người Andalite đã không là loài bá chủ trong dải thiên hà này rồi.>

Chẳng ai chịu nghe ta. Tất cả đều bỏ đi, để mặc ta mù loà ở lại nơi đã từng là toàn thể vũ trụ của ta, nay đã trở thành một ao tù túng quẩn, ngột ngạt.

Cuối cùng, vài ngày sau, khi đã có đủ số Hork-Bajir bị bắt, ta được phân phát một vật chủ mới. Một Hork-Bajir mới.

“Bọn ta đã phái những đội quân hùng mạnh, trang bị vũ khí đầy đủ xông vào màn sương xanh da trời ấy rồi.” Akdor nói với ta. “Con quái vật có thật. Chúng đã giết thêm người của bọn ta. Tụi ta đã tìm ra xác của mấy đứa khác. Tụi ta đã cố tìm xác của con nhóc Andalite kia nhưng chưa tìm thấy.”

Ta cố diễm tĩnh lặng nghe, cố không đắc chí gào lên.

“Xem ra mi đã đoán đúng rồi Esplin-946-kép à. Nào, bây giờ mi sẽ trở lại trận địa. Mi sẽ tìm cho ra được con nhỏ Andalite đó. Mi sẽ bóp nát nó ra.” Akdor bảo.

“Đúng, Akdor, ta sẽ đi. Nếu ta làm được thì ta sẽ được thưởng cái gì?”

“Mi sẽ được thăng chức phó-visser. Mi cần bao nhiêu quân?”

“Không cần, Akdor. Ta sẽ làm gián điệp, chứ không phải là quân chinh phạt. Ta sẽ giả làm một Hork-Bajir. Ta sẽ tìm ra con bé Andalite đó và sẽ giết nó.”

Nhưng dĩ nhiên là ta nói xạo. Vì sao ư? Vì ta đã nhận ra một điều quan trọng: Từ bây giờ trở đi, một cơ thể vật chủ sẽ là dấu hiệu chỉ ra cấp bậc và quyền lực. Tự nhiên, tụi ta đã có sự phân biệt rõ ràng giữa Yeerk mang vật chủ Gedd và Yeerk được trao cho vật chủ Hork-Bajir mới, mạnh mẽ.

Những tên Hork-Bajir sẽ là đội quân gieo rắc kinh hoàng.

Nhưng vẫn có một thứ vật chủ tốt hơn Hork-Bajir: Đó là Andalite.

Đúng, tên Yeerk xoay sở được vật chủ là Andalite sẽ tiến xa hơn mức phó-visser tầm thường. Ít nhất, Yeerk nào nắm giữ vật chủ Andalite sẽ phải là visser là ít. Một ngày nào đó, ai mà biết được, hẳn sẽ có một chỗ ngồi trịnh trọng trong Hội Đồng Thập Tam Trụ cũng nên.

“Ta sẽ rất quan tâm đến phi vụ này, Akdor,” ta nói. “Ta sẽ đối phó với con nhóc Andalite đó.”

DÒNG DỐI NHỮNG CHIẾN BINH

19.

ALDREA

Với lòng sùng kính pha lẫn nể sợ, người Hork-Bajir gọi nơi này là Cha Vực. Họ nghĩ toàn bộ mảnh đất bên dưới màn sương là nơi cư trú của quái vật. Nhưng thật ra, giang sơn của chúng

chỉ chiếm một phần nhỏ mà thôi.

Đến lúc này tôi đã hình dung ra “bố cục” của hành tinh Hork-Bajir rồi. Thung lũng phía trên màng chắn bằng hơi nước màu xanh dương là đất đai sinh sống của người Hork-Bajir. Một lãnh địa xanh ngát với vô vàn cây cối khổng lồ, nghiêng nghiêng.

Bên dưới màn sương là vành đai tương đối bằng phẳng bao bọc thung lũng. Những con quái vật nướng nấu ở nơi mọc đầy cây thân thảo hình thù kỳ quái.

Bây giờ chúng tôi đang dừng chân ở khu vực thứ ba: không còn thung lũng dốc nữa mà chỉ còn rất những vách đá. Có điều những vách đá được trang điểm bằng một mê cung những lối đi, cầu thang, cửa vòm, sân vườn, phòng riêng, phòng làm việc, nhà xưởng... Tất cả những chi tiết và nét đặc trưng của một nền văn minh phát triển cao đều tồn tại ở đây. Nhưng chỉ thiếu có mỗi một điều: nó trống hươ trống hoác - tuyệt nhiên không thấy bóng dáng một sinh vật nào cả.

<Tôi sẵn sàng đổi cái đuôi của mình để lấy một bộ cảm biến xách tay,> tôi thốt lên.

“Bộ cảm biến xách tay là gì?” Dak hỏi.

<À, đó là một thiết bị đa chức năng, có thể xách đi bất cứ đâu. Nó sẽ cho bạn biết những thông số đại loại như nơi này đã có cách đây bao lâu rồi, từ hôm qua, từ một ngàn năm trước, hay từ thuở bình minh của vũ trụ...>

Chúng tôi lần xuôi xuống mặt đá, theo một dãy bậc thang dài ngút mắt. Chốc chốc, cứ khoảng vài mét cầu thang lại toè ra, dẫn vào một thềm nghỉ. Mỗi thềm nghỉ lại có một lối đi vắt ngang - những lối đi dẫn tới các cửa hang.

Toàn thân tôi căng ra, cảnh giác cao độ, nơm nớp lo sợ bị tấn công đột ngột. Thế nhưng, khắp nơi - kể cả thung lũng xung quanh và bên dưới chúng tôi - đều hoang vắng.

Tôi chẳng dám nghĩ ngợi xem bên dưới chúng tôi là cái gì. Nếu chẳng may xảy chân ngã xuống chắc tôi sẽ rơi, rơi mãi - cho đến khi rơi tôm vào ruột của hành tinh này. Tất nhiên, trước khi tôi kịp rơi xuống đó, chắc chắn tôi đã bị đốt rụi dọc đường rồi. Thật là một ý nghĩ chẳng hay ho, dễ chịu gì!

Chúng tôi đã đặt chân lên một thềm nghỉ nữa. Không ai bảo ai, cả tôi và Dak đều khựng lại và ngây ra như tượng. Lối đi ở đây thật lạ lùng. Nó trải dài ra tít đầu đằng kia, chui vào vách đá, sâu xuống cả ba chục thước. Dòm theo nó, chúng tôi thấy một lỗ mở toang hoác.

<Chúng ta thám hiểm nó chứ?> Tôi tần ngần hỏi.

“Tại sao không?” Dak quả quyết.

Và rồi liền sau đó, chúng tôi bước xuống lối đi, hướng tới khe hở to tướng phía bên phải mình. Đó là một hang động rộng mênh mông, rộng đến độ có thể chứa cả một phi đoàn tàu không gian luôn đó.

Chúng tôi mò vào hang. Thật nhẹ cả người khi thoát khỏi khu vách đá chênh vênh và những khoảng dốc dựng đứng. Tuy nhiên, kích thước của hang toát lên vẻ đe dọa, như muốn áp đảo tinh thần người ta. Tự dưng tôi thấy mình muốn cúi đầu, tỏ lòng nể phục. Không gian trong hang đủ rộng để có thể tổ chức ba trận đấu bóng trôi cùng một lúc. Tiếng móng guốc lộc cộc của tôi dội âm âm vào thành hang, mặc dù tôi chẳng trông thấy chúng đâu trong cảnh tranh tối, tranh sáng này.

<Bạn nghĩ đây là cái gì?> Tôi hỏi.

Dak chỉ lẳng lẳng lắc đầu. Bạn ấy phân vân ngược lên nhìn khoảng âm u bên trên, tìm kiếm mái trần. Dù biết nó ở trên đó nhưng chúng tôi không sao nhìn thấy được.

<Ít ra nơi này cũng thoáng đãng,> tôi nói. <Có thể ở qua đêm được đấy. Chúng ta cần nghỉ ngơi cho lại sức. Tôi nghĩ đêm nay bọn Yeerk sẽ không theo đuổi chúng ta nữa đâu. Mà chúng có ráng theo chẳng nữa, thì cũng chẳng tìm được chúng ta trong cái mê cung lắt léo đầy những lối đi và hang hốc như thế này đâu.>

“Một chỗ nghỉ hết ý,” Dak xuýt xoa. “Ngoài cái hang này ra chúng ta không thể nấp được trong bất cứ cái hốc chật chội nào khác. Chúng tù túng lắm.”

Đương nhiên là tôi đồng ý với bạn ấy rồi. Nếu có thể tránh được thì tôi vạ gì phải giam mình giữa bốn bức tường và một mái trần phía trên chứ. Ở trên tàu không gian mới đành phải chịu vậy thôi, chứ cái hang này rộng rãi chẳng kém một cánh đồng tí nào...

<Chẳng có cỏ,> tôi càu nhàu.

“Không có cây,” Dak ca cẩm. “Vớ lại, mặt sàn lóng coóng khiến tôi thấy bất an quá...”

<Dù sao thì cũng có cái hay là không có tụi Yeerk.>

“Ừ, chúng ta có thể ngủ ở đây.”

<Để tôi canh chừng trước cho,> tôi xung phong.

Dak ngủ theo kiểu Hork-Bajir: rùn hai chân xuống trong tư thế chồm hồm, đôi chân dơ xoắn ra trước, cái đuôi trở thành cột chống thứ ba còn đầu thì gục về phía trước, cắm cắm vào ngực.

Bạn ấy ngủ ngay tức khắc, trước khi tôi kịp hó hé gì thêm. Ngó Dak ngủ mà ham. Giấc ngủ thường chẳng đến với tôi suôn sẻ thế. Đa số người Andalite rất khó ngủ, bởi vì chúng tôi là loài thức canh. Mẹ tôi đã giải thích cho tôi như vậy khi có lần tôi cứ thức trơ trơ năm sáu ngày liền...

<Chúng ta không còn bị các loài thú ăn thịt tấn công nữa,> mẹ tôi giảng giải, <nhưng trong quá trình tiến hoá, chúng ta không thể một sớm một chiều gột bỏ ngay những đặc điểm thích nghi có thời rất hữu ích cho mình được. Suốt nhiều triệu năm, tổ tiên của chúng ta sống theo những bầy đàn đông đúc và luôn bị những loài thú dữ săn đuổi. Họ luôn phải canh chừng, cảnh giác. Trước thời kỳ phát triển đến lưỡi dao đuôi, chúng ta chẳng có vũ khí tự vệ nào khác ngoài tốc độ siêu nhanh để chạy trốn kẻ thù. Nhưng khi có rồi, chúng ta vẫn thấy cần đề cao cảnh giác. Có lẽ sau hàng triệu năm nữa, chúng ta mới mất hẳn bản năng này...>

Mẹ tôi rất khiêu giải thích những vấn đề kiểu như thế, vì bà là nhà khoa học xuất sắc mà. Và bà cũng mong tôi sau này tiếp bước con đường ấy.

Nhưng bây giờ bà không còn nữa. Một phần là do người Andalite đã bắt đầu quên mất bản năng cẩn trọng. Chúng tôi đã quên rằng: mặc dù các loài thú săn mồi trên hành tinh của mình đã suy thoái hết rồi, nhưng trong dải thiên hà vẫn còn đó những loài thú ăn thịt.

Hoặc ít ra vẫn còn loài sống ký sinh.

Đứng chơi vơi trong cảnh nhá nhem, trong ánh sáng le lói phản chiếu từ đáy thung lũng, tôi lại bần thần nhớ đến vệt máy Cắt đã búng trọn toàn thể gia đình tôi, biến họ thành vô số

nguyên tử.

Tôi cần phải tìm cách bắt liên lạc với một phi đoàn Andalite đang tuần tra không gian hoặc với thế giới quê nhà. Không có gì có thể cứu vãn được hành tinh này ngoài sự xuất hiện của một phi đoàn chinh chiến Andalite thực thụ.

Điều đó có nghĩa là phải liên lạc qua vùng không gian Zero. Loại radio thông thường phải mất một thập niên mới truyền được tín hiệu tới đó. Tôi cần thiết bị kỹ thuật tiên tiến nhất, loại phủ sóng không gian Zero.

Nơi duy nhất trên hành tinh Hork-Bajir này có trang bị thứ tôi cần là những con tàu không gian của bọn Yeerk...

Không cần phải bận tâm thế, Aldrea, tôi nhủ thầm. Cứ việc bước tới khu vực hạ cánh của tàu không gian Yeerk gần nhất, bảo với chúng là mày muốn mượn một chiến hạm, bắt đầu liên lạc với thế giới quê nhà, rồi để nghị chúng xông vào trực tiếp hỗ trợ. Chẳng có gì phải lo lắng hết.

Tôi quan sát Dak ngủ say sưa. Cặp sừng trên trán bạn ấy vầu ra, cánh tay gập lại cho những lưỡi gươm quay ra ngoài. Ngay cả khi ngủ cũng khó có sinh vật nào tấn công được bạn ấy, tôi nghĩ. Phía sau Dak đã có những gai đôi, bên sườn đã có những lưỡi gươm và phía trước đã có hai chiếc sừng.

Dak đã từng nghiêm chỉnh nói rằng bạn ấy có thể làm bất cứ điều gì vì tôi. Bạn ấy nói như vậy trong một tình cảnh rất... rất buồn cười. Chúng tôi là hai loài khác nhau một trời một vực cơ mà. Chúng tôi trái ngược nhau hoàn toàn.

Tuy nhiên, phải thú thật là tôi rất thích ở bên bạn ấy. Tôi thích nói chuyện với Dak. Tôi nhớ bạn ấy da diết mỗi khi chúng tôi chia tay nhau ai về nhà nấy.

Hay ghê ta, Aldrea, tôi cười nhạo mình. Dak mình mẩy đầy gươm và chẳng mấy chốc bạn ấy sẽ cao tới hai mét, bạn ấy ăn bằng miệng và bạn ấy nhảy nhót giữa những tàng cây dễ như chơi.

Đúng rồi! Chẳng qua vì tôi cô đơn quá thôi mà. Quanh đây không hề có một cậu trai Andalite nào cả. Tôi đã gấp gáp tuổi thích làm duyên với các bạn trai. Nếu ở đây có một chàng Andalite thú vị nào đó, chắc chắn tôi sẽ chẳng thèm để mắt tới Dak đâu.

Không hề có một anh chàng Andalite nào, tôi tự nhắc nhở mình. Mà nếu có chẳng nữa mi cũng chẳng có lựa chọn nào khác ngoài việc để ý Dak đâu. Trong hoàn cảnh thuận lợi nhất, phải mất hai tháng lênh đênh trong không gian, phi đội mới tới được đây. Sinh vật đầy gươm giáo kia là người bạn duy nhất của mi đó.

Hai tháng. Đó là trường hợp tôi liên lạc được với đồng bào mình.

Rủi tôi không thể báo tin cho đồng bào mình thì liệu Dak có móc nối được với đồng bào của anh ấy không? Có thể thuyết phục được những người Hork-Bajir hiền hoà và đơn giản đứng lên chiến đấu tự cứu mình không?

Liệu Dak Hamee - Nhà tiên tri có sẵn sàng trở thành Dak Hamee - Tổng tư lệnh không?

Nửa đêm, tôi choàng thức giấc. Tôi bảo Aldrea đi ngủ để tôi gác cho.

Trong đời mình, chưa bao giờ tôi lại suy nghĩ nhiều như đêm hôm đó. Tôi đã được chứng kiến những điều kỳ ảo và bi thương nhất. Đến giờ tôi hiểu rằng mình phải làm nhiều hơn chỉ là tò mò đi theo Aldrea.

Tôi tin Aldrea không phải là người xấu. Bạn ấy không tệ hại như bọn Yeerk, nhưng bạn ấy đã nói dối tôi. Aldrea là người Andalite trước đã, sau mới là bạn tôi. Bạn ấy nung nấu một mối hận và nóng lòng muốn trả thù tội Yeerk.

Tôi phải quyết định con đường và cách thức cứu giúp dân tộc mình. Mọi sự tùy thuộc vào tôi. Nhưng tôi chẳng có ý tưởng nào trong đầu cả. Từ trước đến giờ đâu có người Hork-Bajir nào lại phải đối mặt với tình thế như vậy. Tôi hoang mang quá chừng...

Tôi đứng như trời trồng, nghĩ ngợi miên man hàng mấy tiếng liền. Mãi đến khi luồng ánh sáng tinh khiết, rực rỡ từ phía trên dần dần thể chỗ cho ánh sáng khuếch tán từ bên dưới, tôi mới bừng tỉnh.

Mất một hồi tôi mới chắc chắn là ánh sáng toả xuống từ trên cao, mặc dù tôi vẫn nghĩ trên đầu mình là ba trăm mét đá.

Tôi nghển cổ nhìn lên.

“Aldrea! Dậy mau!”

Tức thì Aldrea mở bừng cả bốn con mắt, rồi lừ đừ dựng thẳng đôi mắt cuống nhìn lên trên.

Ồ, ngay chính giữa mái trần rộng và khum khum có một cái lỗ. Đó là đáy của một ống trực rỗng, tròn to bằng thân Cây Bộ Lạc.

Tôi và Aldrea rà tới bên dưới ống trực và nhìn thẳng lên. Chúng tôi nhìn xuyên tới tận bầu trời quang đãng, lồng lộng ở trên ba trăm mét, xa đến nỗi vòng tròn bầu trời trông còn nhỏ hơn mắt Aldrea nữa đó.

Nhưng chính ống trực lại đầy ắp ánh sáng lấp lánh. Thành ống động dật tựa như sinh vật sống, cứ mỗi cử động của nó thì ánh sáng lại chói loà lên.

<Giống kim cương quá đi,> Aldrea thì thào.

Ánh sáng từ ống trực phát ra, dần soi tỏ các vách hang. Tôi cứ định ninh thành hang phải là những tảng đá láng mịn, xám ngoét, hay nâu vàng. Nhưng không phải. Ngoài đá, chung quanh nó còn phủ đầy những bãi cỏ được xén tỉa cẩn thận, cùng những mảng đốm lạ lùng, màu sắc sặc sỡ - xanh dương, xanh lá cây, đỏ, cam. Nhìn tổng thể tôi thấy những khoảng thành mịn màng xen lẫn những chỗ lĩa chĩa như gai.

Ghé mắt nhìn sát hơn, tôi nhận ra tất cả những đốm màu kia có hình thù hắc hoi: cánh ngắn... tay... bàn chân... đầu!

<Chúng sống!> Aldrea hét lên.

Thành hang là nơi rất nhiều sinh vật sống đeo bám. Có thể dễ dàng tưởng tượng ra hình thù của chúng.

Bỗng, tất cả đám sinh vật nọ đồng loạt tỉnh giấc. Suốt quãng đời còn lại của mình, tôi sẽ nhớ như in giây phút ấy: mười ngàn con mắt cùng thô lỗ mở ra một lúc. Mỗi con mắt là một vì sao lung linh. Mười ngàn vì sao từ bên phải, bên trái và bên trên rơi trùng trùng vào chúng tôi.

Chúng sà xuống, dùng đỉnh quạt những đôi cánh ngắn ngủi. Mỗi con chỉ cao bằng nửa tôi thôi, nhưng chúng đông vô kể.

Lần lượt chúng đáp xuống gọn hơ, không một tiếng động. Chúng đứng trên bốn chân, với hai cánh tay thuôn dài. Gương mặt chúng nổi bật nhờ đôi mắt sáng quắc, nhấp nháy tương phản với cái miệng đỏ lừ, nhỏ xíu xiu.

“Đó là *Chadoo*!” tôi buột thốt lên. “Giống như *Chadoo* khổng lồ có nhiều màu sắc!”

<Tôi nghĩ chúng không phải là *Chadoo* đâu, có lẽ chỉ là bà con xa với nó thôi,> Aldrea bảo.

Đám sinh vật nọ nghênh ngang đi qua, chẳng thèm đếm xỉa tới chúng tôi, như thể chúng tôi không có mặt ở đó vậy. Chúng điềm nhiên thẳng hướng ra cửa hang, rồi rẽ qua phải hoặc qua trái dọc theo các lối đi bên ngoài.

Thế nhưng, có khoảng nửa tá sinh vật bước thẳng về hướng chúng tôi. Một con màu tím lên tiếng.

“Các người làm gì ở đây?” Sinh vật đó hỏi.

“Anh ta nói bằng ngôn ngữ của tôi,” tôi nói thầm với Aldrea.

“Tại sao lại tảng lờ sự tiếp xúc của ta?” Anh ta gằn giọng. “Các người nghe ta nói. Các người hiểu. Vậy, hãy trả lời câu hỏi của ta đi.”

“Chúng tôi... à... tôi đến từ bên trên.” Tôi lúng búng nói.

“Ta không phải là đồ ngốc. Ngươi là Hork-Bajir. Ngươi làm gì ở đây, Hork-Bajir? Ở đây không có cây cối cho mi tước vỏ ăn đâu.”

Tôi rút vai lại nhìn Aldrea, mong bạn ấy can thiệp, nhưng coi bộ Aldrea cũng co vùi như tôi.

“Chúng đuổi theo chúng tôi. Chúng tôi phải chạy trốn xuống đây,” tôi nói.

“Ai đuổi theo các ngươi?”

<Bọn Yeerk,> Aldrea đáp lại.

“Ngươi là ai?” Sinh vật tím hỏi Aldrea.

<Tôi là người Andalite.>

“Đây không phải là chỗ của ngươi, Andalite. Đây cũng không phải chỗ của ngươi, Hork-Bajir. Hãy đi đi.”

Sinh vật nọ quay ngoắt lưng và dậm bước đi.

“Không!” Tôi tuyên bố dứt khoát.

Sinh vật nọ dừng phắt lại.

“Không?”

“Không.” Tôi rần rỏi. “Anh phải giải thích anh là ai, và chỗ này là chỗ nào đã...”

“Chúng tôi là người Arn,” sinh vật nọ đáp. “Tên tôi là Quatzhinnikon.”

<Anh có nhận thấy là người Hork-Bajir thậm chí còn không biết đến sự hiện hữu của các anh không?> Aldrea bắt bẻ.

“Dĩ nhiên họ không biết. Chúng tôi không muốn họ biết. Chính vì vậy mà chúng tôi đã chế ra nhiều loài quái vật sống tại những khu vực khác nhau. Chúng tôi muốn người Hork-Bajir hãy tránh xa những nơi đó mà ở yên trên vùng đất của mình. Bây giờ, ta phải đi đây. Ta còn có nhiều việc phải làm lắm.”

Một lần nữa sinh vật nọ lại dậm bước đi. Tôi níu chặt lấy anh ta - tuy không hùng hổ nhưng rất quả quyết.

“Aahh! Aahh!” Quatzhinnikon thét rùm. Một tá người Arn quay lại trở mắt nhìn chúng tôi, ánh mắt họ phơi bày rõ sự hoảng hốt.

“Hãy trả lời câu hỏi của chúng tôi,” tôi nói rành rẽ.

“Người đe dọa ta hả?” Quatzhinnikon tru tréo.

Tôi định nói “không, dĩ nhiên là không!”, nhưng Aldrea đã nhanh nhẩu trả lời thay.

<Đúng, chúng tôi dọa anh đấy. Xem ra anh đang sợ chết khiếp kia kìa. Vậy hãy tỏ ra kính trọng chúng tôi. Hãy trả lời chúng tôi đi.>

Quatzhinnikon ngược đôi mắt kim cương sáng rùng rục lên nhìn trao tráo vào Aldrea. “Người không nằm trong hệ cân bằng sinh thái. Người sẽ làm xáo trộn mọi thứ mất thôi. Ta không giúp người đâu.”

Vụt một cái, Aldrea cong lưỡi dao đuôi kê lên cổ Quatzhinnikon. <Chúng tôi đang rất vội, không có các thủ tục ngoại giao rườm rà. Vậy để tôi quyết định giùm anh nhé: hãy trả lời chúng tôi, bằng không, chỉ cần ngoéo nhẹ một chút là đầu anh sẽ lặn lông lốc xuống sàn hang đó. Anh hiểu không?>

Quatzhinnikon sốc đờ cả người ra.

“Tất cả mọi thứ sẽ sụp đổ mất thôi,” anh ta rên rỉ. “Hệ cân bằng bấy lâu nay chúng tôi dày công xây dựng sẽ tiêu tan!”

Rồi anh ta hỏi chúng tôi muốn biết điều gì và sẵn sàng tiết lộ.

Nhưng khi anh ta dứt lời, tôi ước gì anh ta đừng kể thì hơn.

Chúng tôi rẽ vào một lối đi, xuống thêm nhiều bậc thang nữa để tới một khu khác. Thoạt nhìn, nơi này cũng giống như bao cái hốc khác của người Arn. Nhưng rồi, Quatzhinnikon đụng vào tấm bảng màu xanh dương gắn chìm vào một bức tường. Và bức tường nứt mở ra.

Đằng sau nó là một căn phòng dài hun hút, xoáy thẳng vào đá cứng. Trong phòng, những ống trục - những xi-lanh phủ đầy bụi - xếp hàng hàng lớp lớp. Có vẻ đã lâu rồi chưa ai héo lánh tới đây.

Quatzhinnikon bước ngang qua những hàng ống trục. Ở cuối đầu kia của căn phòng, tôi trông thấy một thứ chắc chắn là dàn điều khiển máy tính.

<Ô là la,> tôi trầm trồ. <Các anh không đơn thuần chỉ là cư dân hang động đâu há?!>

Quatzhinnikon hăng hái đi tới giàn điều khiển và tự tin bước lên một trạm kiểm soát lạ lùng. Anh ta nhấn vài ba nút gì đó, và ngay lập tức một màn hình lớn hiện ra trên bức tường đằng sau.

Một màn hình màu xanh dương và xanh lá cây tươi tốt hiển thị trên màn hình. Nó nằm trong quỹ đạo bao quanh một ngôi sao đỏ rực.

“Cách đây mười hai ngàn năm,” Quatzhinnikon bắt đầu kể...

Màn hình chiếu một vật thể mới, sáng lấp lánh xuyên không gian. Một thiên thạch! Không thể ước lượng được kích thước tương đối của nó - chỉ biết rằng nó lớn lắm.

“Một thiên thạch trên quỹ đạo bất định,” Quatzhinnikon thuyết minh. “Năm nào nó cũng chực biến mất. Chúng tôi biết chắc không sớm thì muộn, thế nào nó cũng đụng trúng hành tinh của chúng tôi. Thế là chúng tôi cố đóng phi thuyền không gian để trốn tránh. Nhưng dù có nỗ lực nghiên cứu cách mấy, chúng tôi cũng chỉ sản xuất được những thế hệ phi cơ bay quanh quần quanh vùng. Chúng tôi giỏi sinh vật học chứ không am hiểu vật lý học lắm. Ráng hết sức, chúng tôi cũng chỉ bay được tới mặt trăng thứ hai không người ở mà thôi, không thể xa hơn. Vì vậy, chúng tôi chỉ còn biết nơm nớp chờ đợi - tính tới tính lui đường quỹ đạo, mãi rồi cũng lại phải chờ. Và...”

Trên màn hình, thiên thạch nọ đột nhiên nhào thẳng vào hành tinh. Cú va chạm thật kinh hồn. Toàn bộ quả cầu nứt toác ra. Mảnh vụn bay lả tả, văng tung toé vào không gian. Cả hành tinh bị quây kín trong một đám mây bụi khổng lồ và khói, suốt hàng chục năm sau vẫn chưa tan.

Đến khi màn mây bụi loãng bớt đi, hành tinh mới hiện dần ra, biến dạng hoàn toàn. Những khe nứt nham nhở, những hố sâu méo mó được hình thành - tạo nên một vành đai thung lũng bao quanh hành tinh.

“Phần lớn bầu khí quyển đã bị phá hủy,” Quatzhinnikon giải thích. “Hàng ngàn người Arn chúng tôi chờ đợi trên mặt trăng kia, bị đông lạnh trong giấc ngủ dài. Khi tỉnh giấc thì chúng tôi thấy quang cảnh như thế đấy.”

“Chúng tôi trở lại quê nhà để rồi hay tin không một người Arn nào còn sống sót. Toàn bộ giống loài của chúng tôi đã tiêu ma. Không khí chẳng thể thở được, ngoại trừ ở trong thung lũng. Nhưng cả ở đó, sự cân bằng sinh thái cũng rất mong manh. Lông cây nhiễm quá nhiều khí các-bo-nic, còn chỗ bóng râm lại có quá ít khí ni-tơ, thậm chí cả thung lũng mới hình thành rồi cũng sẽ tàn. Vì vậy chúng tôi phải bù đắp nghiên cứu môi trường mới. Chúng tôi cần một cơ chế khép kín nhằm kiểm soát bầu khí quyển.”

<Đó là cây cối,> tôi vỡ lẽ. Nhận ngay ra việc này dẫn tới đâu, tôi quay một mắt cuống liếc nhìn Dak. Bạn ấy vẫn chưa hiểu ra. Tôi có nên bảo người Arn kia ngừng nói không nhỉ? Tôi có nên ngăn anh ta lại trước khi anh ta tiết lộ sự thật cho Dak không?

“Đúng, dĩ nhiên là rừng cây,” Quatzhinnikon thừa nhận. “Có rất nhiều loài cây; mỗi loài có mức độ hấp thu khí các-bo-nic và nhả ra oxy khác nhau. Một cấu trúc cân bằng, một hỗn hợp khí hoàn hảo, đó là thứ chúng tôi cần. Nhưng muốn vậy, đòi hỏi phải có sự chăm sóc liên tục, không ngừng nghỉ. Trong khi chúng tôi lại không ham muốn trở thành loài trông nom cây...”

Quatzhinnikon hơi lẩn tránh. Có vẻ anh ta đọc được vẻ nghi ngại trong đầu tôi. Dak có nên biết sự thật không đây?

<Vì thế cho nên các anh đã lai tạo nên một loài chuyên chăm sóc, giữ gìn cây cối,> tôi nói. <Ở ngay đây, trong căn phòng này.>

“Đúng. Trong căn phòng này, chúng tôi đã vận dụng tất cả vốn hiểu biết của mình về cấy ghép gen để sản sinh ra một loài hoàn toàn thích nghi với việc chăm sóc, bảo tồn cây. Chúng tôi biến họ thành loài ăn vỏ cây và thiết kế cho họ một cơ thể phù hợp với hoạt động này.”

Đôi mắt Dak mở thao láo. Bạn ấy nhìn tôi, như không muốn tin vào tai mình. Tôi gật đầu nhẹ nhàng.

<Đúng rồi đó, Dak à,> tôi nói. <Đây là những người tạo ra giống loài các bạn.>

Dak thất sắc quay qua nhìn người Arn. Nhưng bạn ấy không đến nỗi run lấy bầy hay khụy gối xuống sợ hãi. Chỉ đơn giản là bạn ấy ngạc nhiên, chứ không khiếp vía hay thần phục gì cả.

<Thế tại sao lại có những con quái vật?> tôi hỏi.

“Để ngăn người Hork-Bajir dừng lại gần chúng tôi,” Quatzhinnikon giải thích. “Cô biết đấy, loài chăm sóc cây không cần phải thông minh lắm. Người Hork-Bajir - như chúng tôi gọi họ - có trí khôn hạn chế thôi. Chúng tôi thấy tốt nhất là họ đừng tò mò quan tâm đến chúng tôi. Vì vậy, suốt mười hai ngàn năm nay họ yên ổn sống bên kia màn sương mù màu xanh dương, tránh xa nỗi kinh hoàng mà họ gọi là quái vật - sản phẩm của kỹ thuật gen đơn thuần.”

Tôi chỉ muốn lia cho cái sinh vật kiêu kỳ, tự mãn kia một lưỡi dao đuôi. <Các anh thật ngạo mạn, rẻ rúng người ta...> Tôi định nói một hơi dài cho hả giận.

Nhưng thật ngạc nhiên, Dak giơ tay lên ngăn tôi lại. “Các anh đã tạo ra người Hork-Bajir?”

“Đúng,” Quatzhinnikon thừa nhận. “Ít ra là tổ tiên chúng tôi đã làm chuyện đó.”

“Thế thì các anh cần chúng tôi,” Dak nói tỉnh queo.

Quatzhinnikon e dè, thận trọng nhìn anh chàng Hork-Bajir cao lớn dềnh dàng. “Phải. Tôi cho rằng điều đó là hoàn toàn đúng.”

“Người Hork-Bajir sẽ bị diệt vong, sẽ phải sống kiếp nô lệ và sẽ bị bắt mang đi khỏi hành tinh này,” Dak gay gắt nói. “Các anh sẽ mất kẻ chăm cây cho mình vì bọn Yeerk đang tiêu diệt chúng tôi.”

Quatzhinnikon rùn vai. “Chúng tôi có thể làm gì được bây giờ? Chúng tôi không có vũ khí.”

“Còn quái vật,” Dak gợi ý. “Các anh kiểm soát chúng chứ gì? Làm thế nào mà các anh điều khiển được chúng, giữ chúng sống thành từng toán nhỏ tách biệt dân tộc các anh và dân tộc chúng tôi thế?”

Bây giờ lại đến lượt tôi ngó người ra. Tôi đã không nghĩ ra chuyện này. Dak nói rất đúng. Chính người Arn kiểm soát cái gọi là quái vật kia...

Quatzhinnikon gườm gườm nhìn Dak. “Anh là một trong số những người Hork-Bajir thông thái phải không? Một Nhà tiên tri. Chúng tôi không bao giờ có thể tẩy sạch được cái mớ gen lì lợm ấy. Chúng tôi đã thử đủ mọi cách rồi, nhưng thỉnh thoảng vẫn có một người Hork-Bajir thông minh ra đời.”

“Đúng, tôi là Nhà tiên tri,” Dak điềm tĩnh đáp.

“Anh là kẻ đột biến gen,” Quatzhinnikon nói. “Một yếu tố bất ổn vô cùng nguy hiểm. Đó là một thất bại của chúng tôi: Cứ mười ngàn Hork-Bajir sinh ra sẽ có một người thông minh ngang ngửa người Arn.”

“Các anh kiểm soát quái vật bằng cách nào?” Dak gắng hỏi.

“Các người sẽ huỷ hoại tất cả mất thôi!”

“Tôi sẽ cứu dân tộc mình,” Dak nói chắc nịch. “Cứu họ cũng có nghĩa là cứu đồng bào anh. Bọn Yeerk không thèm sợ màn sương màu xanh dương và những câu chuyện để hù dọa con nít về Cha Vực đầu. Kế tiếp chúng sẽ thôn tính các anh đây. Giúp chúng tôi bây giờ thì các anh sẽ có cơ may sống.”

Sau đó, tôi khen ngợi Dak. <Bạn đã học được cách đi thẳng vào điểm cốt lõi. Bạn đã học được cách luôn luôn giữ được những mục đích của riêng mình trong trí óc và không bị phân tâm.>

"Phải," bạn ấy nói. "Tôi bắt đầu học nhấn tâm. Tôi đã có một tấm gương cực sáng để noi theo."

Tôi biết ý bạn ấy muốn nói gì. Nhưng tôi không có ý định thừa nhận điều đó. Tôi còn có thể làm được gì nữa ngoài việc cười phá lên rồi nói. <Đúng, người Andalite chúng tôi đương nhiên là những người thầy giỏi mỗi khi nó có liên quan đến lợi ích cá nhân.> Điều đó có thể là sự thật, nhưng thừa nhận nó thì lại là ngu ngốc.

Dak đã bắt trúng điểm mà tôi muốn phòng vệ. Tôi không biết nói gì nữa. <Ph-ph-phải, bọn, ừm, bọn Yeerk là những điển hình về sự nhấn tâm, đúng không?> Tôi lắp bắp.

Dak mỉm cười.

Thật chẳng gì dễ hơn việc hoà hợp với một vật chủ Hork-Bajir. Vật chủ ta đang mang đây tên là Fet Mashar. Bạn bè hắn đã trông thấy hắn bị người Gedd bắt đi và bị lôi lên một chiếc chiến đấu cơ, thế mà khi ta trở lại, bọn họ cũng chẳng hỏi han hay thắc mắc gì. Ta chỉ việc thông báo “Tôi đã trở về,” và đám người Hork-Bajir liền gật gù “Ừ, anh đã về.” Thế là êm xuôi như không có chuyện gì xảy ra cả.

Ta bắt đầu nhận ra: loài Yeerk tụi ta có rất nhiều thế thuận khi đi chinh phục dải thiên hà. Tụi ta có thể chiếm hữu những loài cao cấp, hùng mạnh và nguy hiểm hơn người Hork-Bajir nhiều. Trong những trường hợp đó, tụi ta sẽ sàng lọc dần, kiên nhẫn bắt giữ từng Vật chủ, bí mật xây dựng cơ sở vật chất. Tụi ta không bao giờ cho nạn nhân biết điều gì đang diễn ra trước khi sự việc đã rồi.

Nhưng ở đây tụi ta chẳng cần phải viện đến chiến thuật đó. Tụi ta có thể ung dung xây dựng căn cứ mặt đất, và làm công chuyện của mình giữa thanh thiên bạch nhật. Mỗi ngày tụi ta bắt giữ và đầu độc được hàng trăm người Hork-Bajir. Con số đó tăng lên từng ngày, bởi vì càng lúc tụi ta càng cần có nhiều Vật chủ Hork-Bajir thực hiện những công việc nặng nhọc.

Thật ra ta cũng chẳng cần phải lén lút trà trộn vào cộng đồng người Hork-Bajir làm gì. Ngay gã Hork-Bajir đầu tiên ta gặp đã thài lai kể rằng, gã Hork-Bajir đi cùng với con nhỏ Andalite kia tên là Dak Hamee.

Dak Hamee có một thằng bạn tên là Jagil Hullan. Ta đi tìm Jagil để chui vào sống trong đầu nó nhưng chẳng thấy nó đâu. Tuy nhiên, chẳng cần mất nhiều thì giờ tụi ta cũng đã biết về tên Dak Hamee.

Dak Hamee không phải là mối bận tâm của ta. Cái đích ta nhắm tới là con nhỏ Andalite kia. Qua dò la ta cũng biết được tên nó là Aldrea.

Aldrea. Theo như lời nó ghé vào tai ta xì xầm, lúc ta nằm còng queo thì nó chính là con gái của Hoàng tử Seerow.

Thật trớ trêu! Lão Seerow - cái lão hoàng tử hâm từng hay hô hào lăng nhăng về hoà bình và tình anh em giữa Yeerk và Andalite, trong khi Akdor và những Yeerk khác mưu đồ nổi loạn - lại có con gái. Rõ ràng, con gái lão sáng suốt hơn lão nhiều.

Nhưng liệu cô nàng có cầm cự nổi trong cuộc hành trình xuyên màn sương kia không? Đã hai ngày rồi mà chẳng ai trông thấy bóng dáng cô nàng đâu. Mai mốt, khi lực lượng đủ mạnh, tụi ta sẽ làm một cuộc hành quân quy mô xuống màn sương ấy. Còn bây giờ, tụi ta đang bận tiến hành chiến dịch thu gom Hork-Bajir từ khắp thung lũng lại, để đem tới dìm vào vũng Yeerk xao động của mình. Một công việc nhẹ nhàng, đơn giản thôi.

Phải chật vật lắm tụi ta mới xây dựng được một vũng Yeerk mới. Mặt đất ở đây dốc nghiêng

và lỏm chỏm quá, làm tụi ta phải đào lấy đi hàng ngàn tấn đá mới tạm ổn. Thế là tụi ta mày mò ra một phương pháp tốt hơn. Dùng máy Cắt, tụi ta hạ gục một cây rỗng ruột mà lũ Hork-Bajir dùng để truyền tin. Cái cây đổ ịch xuống, lăn vài vòng rồi ngáng cứng vô những cây khác. Chỉ việc đốt rụi phần râu ria bao phủ mặt trên của thân cây là tụi ta đã tạo ra được một vũng Yeerk dài và hẹp rồi.

Quả là một quang cảnh ngoạn mục, dòm thấy đã con mắt luôn! Lúc đầu thân cây đổ dài xuống tới hơn ba trăm mét. Sau đó tụi ta vọt bớt hai đầu, chỉ chừa lại một khúc độ chừng sáu mươi thước. Khúc gỗ nằm duỗi thẳng, vươn lên cao khoảng mười tám mét. Từ mặt đất, tụi ta xây những bậc thang ở hai đầu - một đầu đi lên và một đầu đi xuống. Dọc theo hai sườn vũng, tụi ta dựng những ga đỡ.

Xuôi xuôi, tụi ta cũng chẳng cần phải đặt ụ máy Cắt trên khúc cây để bảo vệ, hay huy động một hệ thống phòng thủ bao quanh vũng. Việc gì phải nhiều khê vậy?! Người Hork-Bajir hoàn toàn vô hại mà.

Không phải là chỉ huy vũng Yeerk, cho nên ta chẳng chịu trách nhiệm cho những gì xảy ra sau đó. Ta không bị buộc tội. Mặc dù thành thật mà nói, nếu là ta, ta cũng sẽ làm như thế thôi. Cấp trên quyết định xử tử Yeerk có tội. Hắn bị bỏ đói, bị cắt nguồn cung cấp tia Kandrona. Thật kinh khủng, hắn sống ngắc ngoải mãi mới chết.

Tuy nhiên ta đã có mặt bên vũng vào buổi tối kinh hoàng đó. Ta đang cười đùa, nói chuyện phiếm với những Vật chủ Hork-Bajir khác và tất cả tụi ta đều tin chắc những Vật chủ này có thể giúp mình chiến đấu giáp lá cà với tụi Andalite.

Với những cơ thể này, tụi ta có thể xây dựng nên những công trình mà đám Vật chủ Gedd lóng ngóng không bao giờ thực hiện được. Tụi ta sẽ sản xuất ra loại vũ khí đặc trưng của mình, sẽ đóng phi thuyền riêng! Những phi thuyền rộng thênh thang, mạnh mẽ của tụi ta có thể khiến toàn cõi thiên hà phải rúng động.

Tất cả các giống loài trong dải thiên hà sẽ trở thành Vật chủ, thành nô lệ của tụi ta. Một khi đã hùng mạnh, tụi ta sẽ tính sổ tên lãnh chúa kiêu ngạo đang cầm tù thể giới quê nhà của tụi ta bằng một phi đoàn trên quỹ đạo. Tụi ta sẽ tấn công, sẽ chiến thắng và sẽ bắt bọn Andalite làm nô lệ.

Cho đến lúc đó, tất cả mọi thứ đều có vẻ hanh thông. Nhưng chỉ mười phút sau, tụi ta đã nếm mùi thực tế.

Ta đang đứng trên thành vũng, nói chuyện bông phèng với Yeerk sinh đôi của mình. Ừ, ta là Yeerk sinh đôi mà. Nhưng ta là chính, còn Yeerk kia là thứ.

Đang bàn luận về những chiêu thức đánh nhau bằng gươm của Hork-Bajir, bỗng tụi ta nghe tiếng la ó, nhốn nháo.

Ta ghé mắt nhìn xuống bóng tối bên dưới khúc cây.

“Aaaaahhhh! Aaaaahhhh! Cứu! Cứu!”

Không gian tràn ngập những tiếng kêu thét đủ giọng, thuộc đủ mọi cung bậc. Tiếp theo đó là tiếng máy Cắt xì xèo. Sau rốt là một tiếng gầm rung chuyển rừng cây.

Ta thấy tụi Hork-Bajir và Gedd chạy tán loạn. Vừa chạy vừa run cầm cập, ngã lổng chổng. Ta vội vàng nói lổng khẩu máy Cắt ra khỏi bao súng.

Và rồi, chúng hiện ra. Ta không tìm ra được lời nào để diễn tả vẻ dữ tợn, ghê gớm của chúng.

Một hàng quái vật lù lù tiến lên. Lũ chúng nó chẳng giống bất cứ sinh vật nào ta có thể tưởng tượng ra. Chúng to lớn, kỳ dị, với cơ thể xoắn vặn vào nhau, bàn tay chù vù và cái sừng lõi chổi.

Nhưng thứ làm ta kinh hoàng, sợ hãi hơn cả đội quân lạ đời này - thứ gọi cho ta liên tưởng đến một hiểm họa ghê gớm - lại là một thân hình nhỏ nhắn màu tím nhạt đang hiên ngang dẫn đầu đám ô hợp kia.

Đó là một cô gái Andalite bằng xương bằng thịt! Có một người Hork-Bajir dinh dang đứng bên cạnh cô ả. Ta đoán chắc đó chính là Dak Hamee, còn con nhỏ kia chính là Aldrea. Con gái của Seerow.

Ta thấy cô nàng toát lên một vẻ đẹp mê hồn. Hình như sức cuốn hút ẩn trong chính cái vẻ yếu đuối nhưng vô cùng nguy hiểm của cô ta. Một cảnh tượng treo ngoe làm sao!

Ngay cả ta, kẻ thù không đội trời chung của cô nàng, mà cũng không thể không bị mê hoặc bởi sự tương phản ngọt ngào đó. Seerow, người Andalite đã giải phóng tụi ta không màng đến hiểm họa phải gánh chịu, giờ được thay thế bằng Andrea, kẻ sẽ đưa tụi ta trở lại với vũng Yeerk, hoặc là cái chết.

Đúng, có cái gì đó đẹp và uy nghi toát lên từ sinh vật thanh mảnh, dũng mãnh ấy.

Một ngày kia, ta sẽ thổ lộ cho cô nàng cảm nghĩ của ta trong giây phút kinh hoàng này. Một ngày nào đó, ta sẽ chui vào sống trong đầu cô ả. Ta sẽ bảo cho cô ta biết rằng: vào cái ngày hôm đó ta thật sự ngưỡng mộ, cảm phục cô ta.

Rồi sẽ có ngày, cô nàng trở thành Vật chủ của ta thôi.

23.

ALDREA

Chúng tôi phải mất một ngày ròng rã tìm hiểu kỹ thuật điều-khiển-trí-não mà người Arn dùng để khống chế các loại quái vật. Một bộ khuếch trương trí não được cấy dưới da đầu chúng tôi, giúp chúng tôi truyền đi những mệnh lệnh và những hình ảnh đơn giản cho lũ rối loạn gen của người Arn.

Mất thêm hai ngày nữa để tập hợp tất cả các quái vật sống tản mát trong khắp thung lũng lại. Cuối cùng chúng tôi có khoảng trên một trăm con.

Chúng là một sự pha trộn đủ kiểu ADN lại với nhau. Người Arn rất ưa thích chuyện này. Có thể kể ra đây vài loại:

Quái vật *Jubba-Jubba* - sinh vật ba ngón đã từng tấn công chúng tôi.

Quái vật *Galiash* màu xanh lá cây và đỏ - cao gần bốn mét rưỡi, da chắp vá như da loài bò sát, có những xúc tu sắc lẹm.

Quái vật *Gork* - bề cao chỉ chín tấc nhưng bề ngang chề bề tới sáu mét. Mười hai cái chân góm ghiếc của chúng bước vướng víu vào nhau, với cả đồng miệng chành bành, ngáp ngáp ở khắp thân.

Quái vật *Lerdethak* - một mớ dây leo rối rắm bám quanh cái miệng háu đói.

Ngoài ra còn có những quái vật mà người Hork-Bajir chưa bao giờ trông thấy để đặt tên. Có con có thể dùng miệng cạp đổ một thân cây, có con với bộ lông tua tủa, mỗi sợi dài tới ba mét, có con phun ra axit...

Đó là một bộ sưu tập bệnh hoạn. Trên một thế giới văn minh hơn - một thế giới tiến bộ và công bằng hơn - người ta sẽ trừng phạt người Arn vì những việc họ làm. Cố ý gây biến dạng sự sống để tạo ra quái vật là một tội ác.

Nhưng dù sao, những con quỷ này cũng rất hữu dụng cho mục đích của chúng tôi.

Chúng tôi đã thành lập được một đội quân.

Đẹp bỏ mọi nỗi sợ hãi, tôi và Dak lặng lẽ và quả quyết tiến lên, dẫn theo hàng trăm cơn ác mộng. Chúng tôi thẳng hướng lên trên, chui qua màn sương mù.

<Tôi hy vọng sẽ nhìn thấy vẻ mặt sững sờ của những tên Yeerk phát hiện ra chúng tôi đầu tiên,> tôi có vẻ can trường. <Tôi muốn biết chúng nghĩ gì về sự kiện này!>

“Chúng sẽ sợ teo rêu,” Dak nói. “Và những người dân tôi cũng sợ rúm ró.”

<Dak, hãy thử vận động họ đi theo tôi và bạn. Hãy kêu gọi họ chiến đấu bên cạnh chúng ta!>

“Bằng cách nào?”

<Hãy chỉ cho họ. Bạn hãy làm mẫu cho họ thấy để bắt chước theo.>

Chúng tôi phải leo lên hàng chục dặm mới tới được chỗ tụi Yeerk dựng trại. Trong các tầng cây phía trên có nhiều người Hork-Bajir đang ẩn nấp. Họ trở mắt nhìn đoàn quân di hợm hành quân bên dưới, lớp thì khóc thút thít, lớp thì thở hào hển.

<Gọi với lên chỗ họ đi, Dak,> tôi thúc. <Bạn là Nhà tiên tri của họ. Đây là thời khắc của bạn!>

Dak cau có nhìn tôi, giận dữ. Càng ngày bạn ấy càng hay như thế.

Tôi hiểu. Dak phản đối bạo lực. Điều đó có nghĩa là bạn ấy thuộc loài thanh cao. Nhưng đồng thời, bạn ấy cũng nhận thấy rất cần thiết phải đánh nhau. Bạn ấy biết tôi đúng - chỉ khi bọn Yeerk bị tiêu diệt thì dân tộc bạn ấy mới được giải phóng.

<Hãy gọi đi, và bảo họ đừng sợ,> tôi nhắc lại.

Dak ngược mặt lên những tầng cây. “Đừng sợ! Tôi là Dak Hamee. Tôi là Nhà tiên tri được phái tới để hướng dẫn và lãnh đạo các bạn. Đừng sợ! Những quái vật này không làm hại các bạn đâu. Chúng tôi đi tiêu diệt bọn Yeerk!”

Những người Hork-Bajir vẫn ôm chặt lấy những cành cây.

“Hãy theo chúng tôi,” Dak thét. “Cứ ở yên trên cây, nhưng hãy theo chúng tôi. Hãy nhìn chúng tôi và học làm theo.”

<Hãy nhìn Nhà tiên tri của các bạn,> tôi bồi tiếp, gân cổ truyền ý nghĩ. <Hãy nhìn anh ấy làm và làm theo. Anh ấy là Nhà tiên tri! Nhà tiên tri được phái tới để lãnh đạo các bạn. Hãy nhìn anh ấy làm và làm theo. Hãy nhìn Dak Hamee làm và làm theo. Hãy làm như Dak làm!>

“Bạn đã hiểu căn kễ về người Hork-Bajir chúng tôi chỉ trong một thời gian ngắn ngủi,” Dak chua chát nói. “Một thông điệp đơn giản được lặp đi lặp lại cho một dân tộc đơn giản.”

<Họ cần phải hiểu,> tôi nói. <Chúng ta sắp tới nơi rồi.>

Tôi cảm thấy doanh trại Yeerk đang ở phía trên đầu mình. Tôi có thể ngửi thấy mùi thối của vũng Yeerk.

<Khi trận chiến bắt đầu, tôi sẽ lao nhanh tới chiếc phi thuyền đậu gần đó nhất,> tôi lên kế hoạch. <Điều tối quan trọng là phải báo tin cho phi đoàn Andalite. Tất cả mọi diễn biến đều phụ thuộc vào việc này. Trong khi tôi lo truyền tin thì toàn bộ trận địa sẽ do một tay bạn chỉ huy đấy. Tuyệt đối không được lui bước. Phải tấn công, tấn công và tấn công. Bạn không được để cho tụi Yeerk có cơ hội triển khai đội hình. Đừng quên: những Hork-Bajir trong doanh trại không phải là người Hork-Bajir mà là tụi Yeerk.>

Dak gục gặc cái đầu đầy sừng. “Bạn đã từng tham chiến nhiều lần rồi phải không, Aldrea?”

Tôi ngạc nhiên vì câu hỏi ấy. <Chưa. Dĩ nhiên là chưa. Nhưng tôi đã được học về điều đó.>

“Bạn đã bao giờ giết một người Andalite chưa?”

<Chưa! Tại sao bạn...>

“Hôm nay, bạn yêu cầu tôi giết chính dân tộc mình, và dạy cho đồng bào mình giết chóc anh em của họ,” Dak trầm ngâm. “Bạn bảo họ là Yeerk chứ không phải là Hork-Bajir. Nhưng khi cái chết giao nộp linh hồn cho Mẹ Bầu Trời, thì chính cơ thể của người Hork-Bajir ngã xuống.”

<Dak, đừng nghĩ ngợi lôi thôi nữa!> Tôi gắt. <Quá trễ để có thể lo về mấy chuyện đó rồi. Đây là chiến tranh! Nếu bạn muốn đồng bào mình sống, bạn phải...>

“Im đi, Aldrea,” Dak rít nhỏ. “Đồng bào tôi sẽ chết trong ngày hôm nay. Im đi, Andalite, im đi.”

Đoàn quân của chúng tôi hùng dũng tiến lên phía thung lũng. Chúng tôi đi dưới những tàng

cây. Cành lá rậm rạp che phủ trên đầu. Mỗi lúc lại có thêm nhiều người Hork-Bajir gia nhập hàng ngũ. Bây giờ quân số đã ngoài con số trăm rồi. Tất cả đều căng mắt theo dõi và chờ đợi.

Họ rì rầm niệm chú khi chuyển từ cành này sang cành khác. “Hãy làm theo anh ấy. Hãy làm theo anh ấy.”

Aldrea đã khởi đầu công cuộc kháng chiến của mình khá tốt. Bạn ấy đã nghĩ ra lời chỉ dẫn đơn giản cho đồng bào Hork-Bajir của tôi. Bạn ấy thật sáng ý. Người Andalite là một loài thông thái. Giống như Yeerk và người Arn vậy.

Người Hork-Bajir chúng tôi là do một loài thông minh chế tạo ra và giờ thì chúng tôi lại bị một loài thông minh khác xâm lăng và bắt làm nô lệ. Và bây giờ, một loài thứ ba đang sử dụng chúng tôi.

Nhưng trong lúc tất bật hành quân tôi không nghĩ ra được phương thức nào khác. Điều này khiến tôi xây xẩm, muốn bệnh như lở ăn phải vỏ cây vàng. Chúng tôi chẳng còn con đường nào khác hơn là trở thành công cụ cho một loài thông minh và hùng mạnh hơn sử dụng...

“Hãy làm theo anh ấy. Hãy làm theo anh ấy.”

Bất ngờ, bọn Yeerk hiện ra chình ình phía trước chúng tôi. Chúng đã đồn hạ Cây Biết Nói. Cái cây khốn khổ nằm vắt ngang qua đường chúng tôi lên dốc, có hai cây *Stoola* giữ hai đầu.

Đám Hork-Bajir có trang bị máy Cắt đang đứng trên cây *Nawin* đổ, chỗ mắt nhìn xuống chúng tôi. Những Hork-Bajir khác bỏ chạy về phía đám anh em của chúng. Một số nhả máy Cắt vào chúng tôi. Một quái vật bị mất một cánh tay. Trận chiến chưa có gì là ghê gớm cả.

Chúng tôi dừng lại cách khúc cây gãy khoảng vài chục mét. Cả hai phía - chúng tôi và kẻ thù - đều có thể trông thấy nhau rõ mồn một.

Tôi chỉ thấy chừng hai mươi hay ba mươi tên Mượn xác-Hork-Bajir. Nhưng Aldrea cảnh báo rằng chúng sẽ kéo tới thêm ngay thôi. Tôi biết cái vũng Yeerk trong ruột cây gãy này chứa hàng trăm, có khi hàng ngàn tên Yeerk đang ở trạng thái tự nhiên.

Một phi thuyền không gian đang đậu đằng xa khúc cây, chếch về phía trái. Aldrea bảo đó là tàu Andalite bị tụi Yeerk đánh cướp - mục tiêu của bạn ấy.

Aldrea vẫn im lặng ở bên cạnh tôi, nhưng tôi có thể cảm nhận trong lòng bạn ấy đang sôi sục căm hờn và nôn nóng hành động.

“Bạn đã sẵn sàng chưa, Aldrea?” Tôi hỏi.

<Rồi.>

Tôi tập trung tâm trí như người Arn đã hướng dẫn cho chúng tôi, và phát đi một chỉ thị ngắn gọn cho đội quân quái vật kèn còi phía sau mình. Trí óc chúng còn đơn giản hơn cả trí óc của người Hork-Bajir khù khờ nhất. Chúng chỉ hiểu được có mỗi một mệnh lệnh cộc lốc: Giết.

“Giết,” tôi hô, mắt nhìn Aldrea.

Bạn ấy không nhìn tôi. Thay vì vậy, bạn ấy nhướng tất cả bốn mắt về phía trước. <Vì mẹ tôi. Vì em trai tôi. Vì cha tôi, Hoàng tử Seerow. Giết!>

Đám liên minh ma quỷ của chúng tôi xông lên phía trước. Bất chấp trọng lực, đám yêu quái

to bụi lao ào ào lên dốc. Chúng luồn lách, kéo lê những tấm thân lực lưỡng và đâm bổ vào bọn Yeerk.

Xxẹttt! Xxẹttt!

Máy cắt lên tiếng.

Rrrrraaawrrrh! Một quái vật rống lên khi bị bốc cháy thành ngọn đuốc.

Xxẹttt! Xxẹttt!

Tôi cảm thấy tia máy Cắt khoét tung mặt đất bên cạnh mình. Nhưng bây giờ tôi đang chạy thực mạng... chạy điên cuồng... về phía trước.

Xxẹttt! Xxẹttt!

“Aaaaahhh!” Tôi thét lên khi một tia hỏa lực bay sượt qua vai.

<Tấn công!> Aldrea gầm vang.

Xxẹttt! Xxẹttt! Xxẹttt! Xxẹttt!

Máy Cắt rộ lên khắp nơi. Một con *Jubba-Jubba* nổ tung! Một con *Lerdethak* quất queo, cháy rụi. Những đám quái vật nằm dưới sự điều khiển của chúng tôi. Chúng không có khả năng tháo chạy.

Chỉ còn cách khúc cây gãy khoảng mười hai mét.

Chín mét.

Năm!

Xxẹttt! Xxẹttt!

Aldrea phóng như bay về phía cây *Nawin* gãy. Lũ quái vật toả ra lổn ngổn xung quanh chúng tôi. Tôi cảm thấy như bị mất hết trí khôn.

“Aaaaarrhggghh!” Một con quỷ màu vàng cao to sừng sững khum người xuống nhìn vào cái lỗ xuyên qua bụng mình. Một lỗ thủng khác đang bốc khói kêu xèo xèo.

Chúng tôi đã tiến tới chỗ khúc cây! Bây giờ nó là một bức tường cong cong phía trên chúng tôi.

Tôi chạy băng băng trên cầu thang, miệng tự nhiên há ra thét rầm trời. Tiếng thét pha trộn giữa sự cảm hờn và khiếp đảm.

Một con *Jubba-Jubba* hùng hục trèo lên từ đằng thân cây. Nó đi ngang qua tôi và mổ xuống tụi cảnh vệ đang đứng đực ra. Con *Jubba-Jubba* tóm được tên Mượn xác-Hork-Bajir gần nhất, xong nó há hoác cái miệng bành ky ra và bỏ tọt tên kia vào, nuốt chửng.

Thêm nhiều quái vật nữa khó nhọc leo lên. Tụi Mượn xác-Hork-Bajir ù té tháo chạy. Nhưng một số tên khác ngoan cố chạy ào lên từ phía sau chúng tôi, ráng giữ vững phòng tuyến.

Đứng trên một cây *Nawin*, tôi mới thấy hết bọn Yeerk đã làm gì với nó. Nguyên một cái cây

bị mở banh ra để tạo thành một cái hồ. Trong hồ không chứa nước - không phải thứ nước tôi thường biết - mà chứa một chất sền sệt, dơ hầy. Và dưới hồ, tôi thấy có những gợn lăn tăn đang ngoi ngóp lặn hụp.

Yeerk. Như Aldrea đã bảo cho tôi biết. Đó là những con sên Yeerk.

Tôi đứng chót vót trên cao, dáo dác nhìn ngó xung quanh. Aldrea đang chạy cong đuôi về phía chiếc chiến đấu cơ. Bọn quái vật đang hằng hái giết và bị giết te tua. Bọn Mượn xác-Hork-Bajir điên cuồng xả máy Cắt, hàng ngũ rối loạn. Tiếng la hét, rít rống, gầm rú vang dậy.

Và ở trên những tán cây cao, hàng trăm dân Hork-Bajir của tôi đang tròn mắt nhìn. Chẳng hiểu ất giáp gì, nhưng họ đang coi xem tôi làm thế nào.

“Hãy làm theo anh ấy,” miệng họ lầm bầm.

“Chết này!”

Một tiếng hét kinh rợn đằng sau tôi. Tôi quay ngoắt lại. Một tên Mượn xác-Hork-Bajir chạy xộc vào tôi, vung gươm lia lịa.

Tôi cúi xuống tránh những đường gươm hung tợn của hắn ta.

Đoạn tôi nhồm lên tức thì, đẩy đầu hắn dội ra sau và dùng chân đá thụp vào giữa bụng hắn. Móng vuốt của tôi xé hắn ra. Hắn lăn khỏi cây rơi tõm xuống, đập ngay chân một con *Galilash*. Con *Galilash*...

Tôi chẳng thèm và cũng chẳng có thời gian quan tâm đến con *Galilash* nữa.

Điều tôi quan tâm là đồng bào tôi - những người tôi đang lãnh đạo trên cương vị là Nhà tiên tri. Họ đang chăm chú theo dõi coi tôi làm gì.

“Hãy làm theo anh ấy,” họ hét vang.

Họ bắt đầu nhảy rào rào khỏi những cành cây. Và rồi, một cuộc hỗn chiến kinh hoàng bắt đầu.

25.

ALDREA

Cuộc chiến giáp lá cà.

Tôi băng phăm phăm dọc theo hông vũng Yeerk nằm trong thân cây. Tôi xông bừa tới, giữa lũ quái vật gầm gào và những chiếc máy Cắt bay vèo vèo của tụi Mượn xác-Hork-Bajir.

Chưa bao giờ tôi trải qua tình cảnh nào giống như thế này. Chẳng có gì giống như tôi mong

đội. Tiếng rên la đau đớn. Tiếng nổ loé sáng rực. Mùi thịt cháy khét lẹt.

Tôi chạy như phát cuồng, chỉ chăm chăm trong đầu cái đích đến của tôi mà thôi. Chạy hết khúc cây, tôi quẹo phải và lại tiếp tục lên dốc, về phía chiếc chiến đấu cơ đang đậu khời khời đằng kia.

Chẳng có lính tráng canh giữ! Có lẽ tụi Yeerk đã bỏ phi cơ để quay qua tham chiến. Một sai lầm chết người của bọn chúng!

Tôi lao tới chiến đấu cơ. Bọn Yeerk thậm chí còn để cửa mở toang hoang. Thật không thể tin nổi. Quá dễ dàng!

Tôi nhảy vào bên trong, trượt tới dàn điều khiển. Dường như tiếng huyền não từ trận địa ngoài kia không vọng đến được nơi này. Cứ như cảnh giết chóc kia đang xảy ra ở nơi nào xa lắm vậy. Tôi nghe tiếng máy Cắt bớt rền rĩ hơn.

Hãy tập trung nào, Aldrea, tôi nhủ thầm. Người tôi run bần bật. Tôi đứng trước bảng thông tin liên lạc. Bọn Yeerk đã thay đổi vài chi tiết, nhưng về cơ bản, nó vẫn là thiết bị Andalite quen thuộc.

<Máy tính, kích hoạt dữ liệu liên lạc,> tôi ra lệnh. <Truyền thông điệp đi. Địa chỉ thứ nhất: quê nhà Andalite. Ưu tiên số một, yêu cầu liên lạc hai chiều. Địa chỉ thứ hai: Phi đoàn không gian Andalite. Ưu tiên số một, yêu cầu liên lạc hai chiều.>

<Sẵn sàng,> máy tính báo hiệu.

<Mở các kênh liên lạc,> tôi nói.

<Các kênh liên lạc đã mở. Bắt đầu nhập thông tin.>

Tôi dán mắt vào tấm bảng điều khiển, cố tập trung nghĩ ra nội dung khả dĩ diễn đạt trọn cảm xúc của mình. Tôi biết mình trông man dại lắm. Hơn nữa, mặt tôi non choẹt và lại là con gái. Quân đội Andalite hầu hết là phái nam.

<Đây là Aldrea-Iskillion-Falan. Tôi đang liên lạc từ thế giới Hork-Bajir. Tôi...>

Tuốt trong góc một mắt cuống, tôi thấy một thân hình hung tợn bất thần hiện ra đằng sau mình. Tôi quay phắt lại và xoay tít lưỡi dao đuôi. Nhưng tên Mượn xác-Hork-Bajir kia nhanh dễ sợ - hấn khoá chặt lưỡi dao của tôi.

Hắn tống vào mặt tôi một cú trời giáng bằng mu bàn tay. Tôi loạng choạng rồi khụy đầu gối xuống.

“Ta không cho phép mi kêu gọi viện binh đâu, Aldrea, con gái của Seerow.”

Đầu óc tôi quay mòng mòng. Thậm chí khi đã ngã oạch xuống sàn tàu mà tôi vẫn còn nghĩ: tại sao hắn không dùng gươm chém mình nhỉ? Hắn có thể dễ dàng hạ mình một cái kia mà...

Tên Mượn xác-Hork-Bajir ấn một bàn chân đầy gươm lên thân tôi. Hắn đè chặt quá khiến tôi không thể cựa quậy hay quất đuôi được.

“Máy tính. Kết thúc liên lạc.”

<Liên lạc đã kết thúc.>

Tên Mượn xác Hork-Bajir cúi xuống nhìn tôi. “Mi gây phiền toái quá đấy, Andalite. Bạn bè mi còn đang mài giết mổ dân tao ngoài kia kìa.”

<Cứ việc. Mi muốn giết ta thì cứ việc!> Tôi gân cổ la, cổ tỏ ra can đảm dù đang sợ chết khiếp. Trong đầu óc đang quay cuồng của tôi chỉ còn sót lại có nỗi hoảng sợ.

“Giết mi ư? Không, không đâu. Không phải ta,” hắn xua tay. “Còn lâu ta mới giết mi. Ta muốn bắt mi làm Vật chủ cho ta kia. Ta sẽ là tên Mượn xác-Andalite đầu tiên và duy nhất. Ta sẽ moi móc mọi bí mật của mi về tất cả kiến thức khoa học kỹ thuật mi biết. Ta đã nghiên cứu người Andalite bọn mi. Và ta thán phục lắm.”

Hắn không muốn giết tôi? Thế thì vẫn còn chút ít thời gian. Chỉ vừa đủ thời gian thôi. Tôi cần phải hoãn binh. Phải dụ cho hắn xao nhãng...

Bụp! Hắn bắt ngờ đập tôi một đập.

<Aarrghh!> Tôi rú lên, suýt nữa thì ngất lịm đi.

“Vô cùng cáo lỗi. Nhưng ta cần mi ở nguyên một chỗ. Để ta nạp năng lượng cho chiến đấu cơ, và sử dụng máy Cắt chính để giải quyết đội quân đột biến ADN của mi cái đã.”

Cú đập thần sầu của hắn đã thổi hết cả gió ra khỏi người tôi. Thật sự tôi đã ngất đi, nhưng chỉ một thoáng thôi. Dù không thể nhúc nhích, nhưng tôi vẫn còn suy nghĩ được. Và điều tôi nghĩ là một hình ảnh rất đơn giản.

Hình ảnh con quái vật *Jubba-Jubba*.

Tên Yeerk loay hoay nạp năng lượng cho máy Cắt, sau đó hắn lại bận điều khiển bộ lực đẩy tinh vi của chiến đấu cơ để quay nó về hướng trận chiến. Hắn muốn tập trung tất cả hỏa lực vào đó.

Chỉ cần một phát máy Cắt ở tầm bắn thẳng là trận chiến sẽ kết thúc ngay. Hắn đang đắc chí cười hô hố khi quay vòng ụ vũ khí.

Bỗng hắn nhận ra.

“Aaaahhh!” Hắn nhảy giật lùi ra sau, mắt tròn tròn lên kinh ngạc.

Tôi đang biến hình được một nửa. Tôi biến thành quái vật *Jubba-Jubba*.

<Ta không nghĩ tụi Yeerk biết về kỹ thật mới nhỏ nhoi này đâu,> tôi gầm lên.

“Mi làm gì thế?”

Tôi nhào tới và vòng bàn tay ba ngón to tổ bố siết quanh cổ hắn.

<Ta làm gì ư? Diệt trừ mi chứ làm gì, Yeerk. Đây là vì em trai tao. Vì mẹ tao. Và vì cha tao.> Tôi bóp chặt bàn tay lại. Sức mạnh trong tay tôi thật không thể tin nổi. Tôi có thể dễ dàng ép hắn bẹp dấm. Tôi cảm nhận trí óc ngu ngơ của con quái vật - nó chẳng nhỉnh hơn loài kém thông minh nhất tí nào. Những gì tôi cảm thấy chỉ là tính hung tợn - sự thôi thúc phải tiêu diệt đã được mã hoá vào ADN của nó.

Đã qua nhiều lần tập luyện thuật biến hình, nên tôi biết cách chế ngự bản năng của con quái

vật. Tôi biết cách kiểm soát trí óc Andalite của mình. Nhưng hình như điều đó lại là một sai lầm.

Con quái vật có thể dập tắt sự sống của tên Yeerk ngay tức khắc, không mảy may nghi ngại hay cân nhắc. Nhưng tôi là người Andalite. Chúng tôi không phải là thú ăn thịt. Lưỡi tên Mượn xác-Hork-Bajir thè ra thòi lòi. Mắt hắn trợn ngược lên đầu. Hắn đã thôi giãy giụa.

Tôi nói lỏng áp lực ra và cảm thấy sự sống vẫn còn chạy rần rật trong cổ hắn.

Tôi mang hắn đi tới cửa và lẳng ra ngoài. Xong, tôi đóng cửa và khoá trái lại. Sau đó tôi hoàn hình.

<Máy tính, khôi phục liên lạc lần trước.>

<Bắt đầu nạp thông tin.>

<Đây là Aldrea-Iskillion-Falan. Tôi đang liên lạc từ thế giới Hork-Bajir. Theo sự bổ nhiệm đến Vùng Chiến Thuật 5, ĐR-hai-một-năm-bảy-tám-4. Hoàng tử Seerow, vợ và con trai đã bị giết. Tôi là con gái của ngài.>

Một gương mặt Andalite hiện ra trên màn hình trước mặt tôi. Một chiến binh trẻ với vẻ kiêu hãnh không che giấu.

<Thông báo về việc Hoàng tử Seerow qua đời không thể là ưu tiên số một,> anh ta kênh kiệu. <Ưu tiên số một chỉ dành cho trường hợp cực kỳ khẩn...>

Không thể kiên nhẫn được hơn nữa. Tôi đã bị đâm, bị đá, và bị đập rồi mà. <Thế thì tin này sẽ đủ quan trọng đối với anh đấy: bọn Yeerk đã ở đây. Chúng đã ở trên quỹ đạo và ở cả trên mặt đất; chúng đã trở thành một lực lượng được trang bị vũ khí đầy đủ rồi.>

Người chiến binh trẻ suýt nữa thì ngã bổ chửng. <Cái gì?>

<Tôi nói, bọn Yeerk đã tràn tới đây.>

26.

DAK HAMEE

Lũ quái vật bị hạ gục, từng con một té chổng chắt lên nhau thành đống. Trông mà phát khiếp.

Nhưng những người Hork-Bajir đã nhảy tòm từ trên cây xuống tiếp viện. Họ làm như tôi đã chỉ dẫn: tấn công bọn Mượn xác-Hork-Bajir. Đó là trận chiến đầu tiên trong lịch sử dân tộc tôi. Đó là lần đầu tiên người Hork-Bajir này giết người Hork-Bajir kia.

Tôi trông thấy chiếc chiến đấu cơ đang đậu bắt đầu quay hướng, sau đó nó lại ngưng.

Tôi thấy một chiến đấu cơ khác từ Mẹ Bầu Trời sà xuống. Nó lượn lòng vòng trên rừng cây nhưng không phát hoả. Lý do thật đơn giản: Nó không biết phải bắn ai và bắn bằng cách nào. Cả hai phía đang dính tịt vào nhau, đang mải mê trong cuộc so gươm.

Tiếp theo, chiếc chiến đấu cơ đang đậu lại quay đầu. Ụ vũ khí chúc xuống chĩa tất cả máy Cắt vào hướng chúng tôi. Tôi chờ, tự hỏi ai đang đặt tay vào thứ vũ khí hùng mạnh đó.

Chợt một giọng truyền rót vào tai tôi, nghe bập bõm vì ở quá xa. <Dak! Hãy chạy khỏi khúc cây! Hãy kêu gọi đồng bào của bạn chạy khỏi vũng.>

“Tất cả mọi người nhảy xuống! Theo tôi!” Tôi hét lên đồng thời nhảy ào xuống đất. Hàng chục người dân tôi lục tục theo sau. Chúng tôi co giò chạy xuống dốc. Bọn Yeerk ở trên khúc cây reo hò khoái trá. Chúng nghĩ bọn tôi bị đánh bại.

Chiếc chiến đấu cơ khai hoả.

Xxeettt! Xxeettt!

Những tia máy Cắt xuyên chiu chiu qua cây *Nawin*. Một tia trúng ngay thứ chất lỏng bên trong vũng Yeerk. Một tiếng nổ đécc tai, kể đến là khói mịt mù.

“Aaaaaaaarrrrggggghhhhhh!” Tụi Mượn xác-Hork-Bajir gào hét bai bãi. Một số ngã chống vó. Số khác tháo chạy hỗn loạn. Vài tên ráng đứng cho vững liền bị bốn, năm, sáu người dân Hork-Bajir của tôi đạp cho ngã lộn mềo.

Đột nhiên, khúc cây bị nứt ra, gãy làm hai. Chất nước xám bắn vọt lên tung toé, những thứ chứa trong vũng đổ ào ra đất. Một dòng nước đen thùi lùi chảy về phía chúng tôi như nước từ một cơn bão.

Nó tạt vào chân tôi, dính lên các ngón chân. Nhưng nó để lại phía sau một đồng sên ngoe nguẩy, quần quai. Tụi Yeerk trong vũng bây giờ đang nằm tênh hênh ở trên mặt đất, vô phương tự vệ.

Tôi không đưa ra mệnh lệnh nào cả. Anh bạn Jagil Hullan đã làm điều đó thay tôi. Cậu Jagil hiền lành, yếu bóng vía ngày nào đã học được rất nhiều điều sau hai mươi phút lâm trận.

“Giết chúng!” Cậu ta hét ran. “Giết chúng! Hãy làm theo Dak Hamee. Giết chúng!”

Những tên Mượn xác còn lại cố sức chạy tháo thân. Chúng vừa chạy vừa la hét vang động rừng cây. Tôi không biết có bao nhiêu tên sống sót. Có lẽ chẳng còn tên nào.

Những đồng bào của tôi dầm, dí, dậm, chọc tụi Yeerk bò lổm ngổm trên đất. Trông họ như đang thực hiện nghi thức khiêu vũ trong cơn ác mộng vậy.

Cuối cùng thì chiếc chiến đấu cơ đang lượn lờ cũng tìm ra mục tiêu. Nó bắn vào chiếc phi cơ đang đậu. Tia máy Cắt đầu làm tịt ngòi ụ máy Cắt. Cửa bật mở và Aldrea phóng ào ra, vừa kịp lúc chiếc chiến đấu cơ đang bay bắn thêm phát nữa thối bay chiếc chiến đấu cơ đang đậu.

Thêm nhiều chiến đấu cơ nữa xuất hiện. Chúng hạ độ cao và chuẩn bị đáp. Tiến đến, chúng nhả xuống thêm nhiều tụi Mượn xác-Hork-Bajir và Mượn xác-Gedd.

Aldrea chạy vắt giò lên cổ, thở không ra hơi. “Đã đến lúc chúng ta phải rút khỏi đây. Mau!” Bọn ấy hét rùm. “Chúng ta đã hoàn thành mục tiêu.”

Tôi quan sát Aldrea khi bạn ấy nhìn cảnh điêu tàn của vũng Yeerk. Nhìn những gì đồng bào tôi đang làm với lũ sên, mặt bạn ấy biến sắc.

“Đúng, hoàn thành mỹ mãn,” tôi nói.

<Chúng ta phải chạy khỏi đây mau,> giọng bạn ấy lạnh tanh.

“Chạy lên cây!” Tôi rống lên với đồng bào của mình. “Hãy chạy lên cây!”

Họ ngần ngại bỏ dở cuộc tàn sát. Nhưng họ tuân lệnh tôi.

Tuân lệnh! Những người Hork-Bajir chưa bao giờ trong đời từng nghe nói đến từ “tuân lệnh”, giờ đang tuân lệnh tôi. Bởi vì tôi là Nhà tiên tri chẳng? Bởi vì tôi khôn ngoan hơn họ chẳng? Không! Bởi vì tôi đã phá huỷ quá khứ của họ. Bây giờ họ không còn sự lựa chọn nào khác, ngoài con đường phải đi theo tôi vào một tương lai vô định.

Ngày hôm đó, lũ quái vật trong thung lũng của chúng tôi đã bị tiêu huỷ. Chỉ còn vài con sống sót. Nhưng không sao, chúng tôi không còn cần đến chúng nữa. Từ nay trở đi, chính chúng tôi sẽ làm công việc của quái vật.

27.

ALDREA

Bảy tháng trôi qua mà phi đoàn Andalite vẫn chưa tới. Không phải là hai tháng như tôi từng dự đoán.

Có lẽ vùng không gian Zero đã thay đổi, làm cho đường tới hành tinh Hork-Bajir dài ra thêm. Điều này thỉnh thoảng vẫn xảy ra luôn. Có lẽ những vị hoàng tử không tin tôi - cho rằng tôi nói đùa. Có lẽ, có lẽ và có lẽ. Tôi đã nghĩ ra hết lý do “có lẽ” này đến nguyên nhân “có lẽ” khác, vậy mà vẫn chẳng thấy tăm hơi phi đoàn đâu.

Bảy tháng qua đi. Trong suốt quãng thời gian đó, tôi và Dak Hamee đã học được kỹ thuật chiến tranh du kích: Thứ nhất, bám vào yếu tố bất ngờ để đánh thọc vào vị trí sơ hở của kẻ thù; thứ hai, rút lui trước khi chúng kịp phản công; thứ ba, tận dụng sự che chở và yểm trợ của nhân dân, bất chấp sự trả đũa.

Chúng tôi huấn luyện một lực lượng nòng cốt Hork-Bajir, được gọi là quân đội Hork-Bajir. Chúng tôi cướp máy Cắt của bọn Yeerk, đột kích căn cứ mặt đất của chúng. Chúng tôi ẩn nấp trong rừng cây, hoặc trốn giữa những người Arn cúi kính và kinh sợ. Chúng tôi dũng cảm và anh hùng. Nhưng chúng tôi đang yếu thế dần.

Bọn Yeerk xảo quyệt đã chuyển sang đóng quân ở những thung lũng khác. Tuy có lan rộng sự kháng cự nhưng không bao giờ chúng tôi nhanh kịp với chúng. Bọn Yeerk đã tràn ngập khắp hành tinh Hork-Bajir như một thứ virus ranh mãnh. Chúng đã có hàng ngàn, hàng chục ngàn

Vật chủ Hork-Bajir rồi.

Sau đó chúng tôi bắt đầu thu thập được nhiều thông tin mới. Bọn Yeerk không còn sử dụng loại máy Cắt chúng tôi thường cướp nữa. Thay vào đó, chúng dùng loại vũ khí mới gọi là “tia Nghiệt”. Thứ này không giết chóc ghê rợn như máy Cắt, mà gây ra những thương tích nham nhở khiến nạn nhân phải chịu đau đớn dữ dội hơn.

Thêm một điểm xấu khác: Chúng bắt đầu công cuộc đào xới với quy mô chưa từng thấy. Chúng khai thác mỏ - nàu sắt, uranium, kẽm, bô-xít, kim cương và đá rubi... không thiếu thứ gì. Chúng xây dựng thêm nhiều căn cứ kiên cố. Tôi nghe đồn về những công trình vĩ đại ở đầu bên kia hành tinh.

Tôi hơi nghi ngờ về độ tin cậy của những câu chuyện truyền tai ấy. Nhưng cuối cùng tôi cũng có chứng cứ xác đáng: bọn Yeerk đang sản xuất phi thuyền. Tàu không gian của chúng được thiết kế cho người Hork-Bajir lái, và được trang bị loại vũ khí tia Nghiệt mới toanh.

Bọn Yeerk học hỏi nhanh thật. Chúng đã có sẵn trong tay kỹ thuật của Andalite, Skrit Na, Ongachic và Hawjabran. Chỉ việc phân tích, mổ xẻ và ứng dụng là xong. Bây giờ chúng không còn sợ bị bắt lại vì thiếu Vật chủ nữa rồi.

Đó là một ngày âm u. Mẹ Bầu Trời đang than khóc, tuôn nước mắt xuống để xoa dịu cơn giận dữ của Cha Vực. Trời mưa.

Đoàn quân nhỏ bé của chúng tôi trở về sau một cuộc tấn công quấy nhiễu bọn Yeerk. Chúng tôi về lại nơi cư trú của người Arn, không theo một chiến binh bị thương nặng.

Quatzhinnikon đón chúng tôi trong cái hang rộng thênh thang, nơi chúng tôi gặp anh ta lần đầu tiên. Trời vẫn còn sáng. Những cư dân Arn vẫn còn thức và đang sinh hoạt bình thường.

“Tại sao các người lại trở về đây?”

<Chúng tôi có một chiến binh bị thương nặng,> tôi nói. Kiến thức sinh vật học của người Arn không hề bị mai một chút nào. Gần như không có vết thương nào mà họ không chữa được đến nơi đến chốn.

“Ta đã nói rồi. Các người không được chào đón ở nơi này đâu. Các người sẽ mang chiến tranh đến chỗ chúng ta mất thôi.”

“Trước sau gì nó cũng sẽ xảy tới thôi, Quatzhinnikon,” Dak rầu rầu. “Bọn Yeerk đang lớn mạnh hàng ngày hàng giờ. Anh nghĩ coi, còn bao lâu nữa chúng sẽ bắt hết người Hork-Bajir và chuyển sang người Arn?”

Sinh vật nhỏ màu tím kia mỉm cười ương ngạnh. “Còn lâu lắm, Nhà tiên tri à. Chúng tôi đang bận tít tít cả lên. Chúng tôi không có thời giờ nghỉ ngơi nữa là...” Anh ta ném cho tôi một cái nhìn xua đuổi. “Và cô cũng đừng bao giờ mong chúng tôi đặt niềm tin vào phi đoàn Andalite không-bao-giờ-tới của cô. Chúng tôi không còn sợ bọn Yeerk nữa đâu.”

Ý nghĩ đầu tiên vụt đến với tôi là người Arn đã phát minh ra một loại vũ khí mới, cực kỳ tối tân chẳng? Nhưng người Arn không phải là loài chế tạo vũ khí. Họ là loài chuyên tạo ra sinh vật sống, dù rất quái dị thôi...

<Hãy giải thích đi. Nhưng trước tiên phải chăm sóc cho người chiến binh Hork-Bajir bị thương này đã...>

“Chúng tôi đã nghiên cứu ra cách thay đổi ADN của chính mình,” Quatzhinnikon tự mãn nói. “Chúng tôi đã làm yếu mạch máu trong não mình. Bất cứ chỗ nào trong não có sự gia tăng áp lực sọ cũng sẽ khiến cho mạch máu vỡ tung ra. Khi một tên Yeerk chui vào não người Arn, tức khắc mạch máu yếu sẽ bục tung. Người Arn chết tức thì. Một Vật chủ chết là vô dụng đối với tụi Yeerk. Vì vậy chúng sẽ để cho chúng tôi yên thân. Mọi người Arn trong tất cả các thung lũng của hành tinh này sẽ được biến đổi não trong vòng vài ngày.”

Tôi đờ người ra một hồi, sau đó phá lên cười. <Ngốc quá. Bộ anh tưởng bọn Yeerk chịu để cho các anh sống yên ổn ở đây, trên thế giới chúng định chiếm cứ vĩnh viễn sao?>

Quatzhinnikon rút vai lại. “Chúng chẳng sử dụng gì được chúng tôi cả.”

“Chính xác,” Dak công nhận. “Nhưng những gì chúng không cần chúng sẽ huỷ diệt.”

Gương mặt tự đắc của Quatzhinnikon méo xẹo đi. “Hãy rút khỏi đây. Các người không tìm được sự giúp đỡ ở đây đâu.”

“Tôi sẽ giết hẳn,” Jagil nói, nhìn chăm chăm vào Quatzhinnikon.

“Không,” Dak gạt đi. “Cứ để bọn Yeerk làm việc đó.”

“Tôi sẽ giết Yeerk,” Jagil nhiệt thành nói. “Tôi là một chiến binh diệt Yeerk vĩ đại!”

“Đúng, cậu là bạn tớ mà,” Dak ủ ê.

“Anh ấy là một chiến binh diệt Yeerk vĩ đại!” Delf Hajool tin cẩn hét vang.

Dak mỉm cười nhìn Delf Hajoon, một cô Hork-Bajir xinh đẹp đang đứng bên cạnh Jagil. Delf và Jagil là một cặp cảm mến nhau. Người Hork-Bajir đến tuổi cập kê sớm hơn người Andalite.

Thật đau lòng khi phải nghĩ tới tương lai vô vọng mà Jagil và Delf phải đối mặt.

Tôi nhìn Dak mà trong lòng dấy lên niềm thương cảm vô bờ bến. Không hề có tương lai nào cho Jagil và Delf. Không hề có tương lai nào cho Dak và tôi. Dầu gì thì tôi và bạn ấy cũng đã thân thiết lắm rồi, chúng tôi đã chiến đấu bên nhau. Nhưng niềm vui thơ trẻ, lòng tin cậy dễ dãi hồi đầu đã không còn nữa. Thỉnh thoảng, tôi vẫn thường hồi tưởng lại khoảnh khắc khi tôi biến thành con *Chadoo* và thoăn thoắt leo lên tít ngọn Cây Bộ Lạc. Tôi luôn nâng niu chuỗi ký ức tươi đẹp ấy.

Chúng tôi thất thủ bước ra khỏi thành-phố-tường của người Arn. Một lúc sau, chúng tôi nghỉ chân tại nơi trước kia từng là địa hạt của lũ quái vật. Bây giờ quái vật đã tiêu đời hết rồi, cả khu vực hoang vắng. Người chiến binh Hork-Bajir bị thương không còn cầm cự nổi nữa. Đêm đó chúng tôi tìm một cây to, nằm ngoài tầm chú ý của tụi Yeerk, và đào một cái hố dưới gốc cây. Chúng tôi chôn cất anh ta theo đúng tục lệ của người Hork-Bajir.

Tôi đảo mắt nhìn một lượt đội quân thảm hại của mình. Có bốn mươi hai người Hork-Bajir, và tôi nữa là bốn mươi ba. Ba mươi mốt người được trang bị máy Cắt đời cũ, và một ít khẩu tia Nghiệt tương đối mới. Không ai trong chúng tôi không mang sẹo trên mình.

Tuy chúng tôi có chiến thắng từng trận lẻ tẻ, nhưng chúng tôi đã thua toàn bộ cuộc chiến. Chẳng bao lâu nữa chúng tôi sẽ không còn đủ lực lượng để tiếp tục...

Mưa đã tạnh. Bầu trời đêm sáng trong vào lúc chúng tôi rời khỏi thành-phố-tường của người Arn.

“Hoa của Mẹ Bầu Trời hôm nay rất lạ,” một người Hork-Bajir tên là Had Kalpak nhận xét.

Tôi nhìn theo hướng anh ta đang dán mắt vào, một mắt cuống nghểnh lên bầu trời. Rồi trong tích tắc, tất cả mắt tôi đều hướng cả lên đó.

Đúng rồi, hoa của Mẹ Bầu Trời rất lạ. Tôi trông thấy một dải ánh sáng đang chuyển động vù vù, in hình lên màn không gian đen ngòm. Tiếp theo, lại có những chùm sáng đỏ rực, và những tiếng nổ thình lạng vọng đến từ xa.

<Trận chiến không gian!> Tôi thét lên. <Đang có một trận chiến không gian ở trên quỹ đạo!>

Dak chớp lấy tôi, hơi thô lỗ. “Người Andalite?”

Tôi bật cười khanh khách, và vừa nhảy múa vòng quanh như điên dại, tôi vừa lảm nhảm. <Ô ô, chắc chắn không phải là tàu Skrit Na ở đây đang đánh nhau với tàu Yeerk rồi!> Tôi hét ầm lên. <Họ đã tới! Họ đã tới! Tất cả mọi thứ rồi sẽ đầu vào đó. Phi đoàn Andalite tới rồi!>

28.

DAK HAMEE

Đoàn chiến đấu cơ Andalite đáp xuống khoảng trống nơi gia đình Aldrea sống lúc trước. Chiếc nào cũng có vẻ toả sau trận không chiến. Thế nhưng khi mở cửa, những người Andalite bước ra đều trông rất tự tin và oai hùng.

<Chắc chắn cô là Aldrea-Iskillion-Falan rồi,> một chiến binh thốt lên. <Hãy đi với tôi. Tên tôi là Sofor. Tôi sẽ dẫn cô đến gặp hoàng tử.>

<Rất vui sướng được gặp ông,> Aldrea hồ hởi. <Đây là Dak Hamee, Nhà tiên tri của người Hork-Bajir.>

<Chà, thứ dữ đây, coi bộ phong trần quá ta,> ông Sofor trầm trồ, nhìn tôi từ đầu tới chân. <Chúng ta đi nào, bạn trẻ. Hoàng tử không được tiếng là kiên nhẫn đâu. Cái hoá lò này đón khách mới nồng nhiệt chứ.>

“May thay, chúng tôi lại rất kiên nhẫn,” tôi nói, bước lên trước một cách dứt khoát. “Chúng tôi đã đợi các ông suốt bảy tháng nay rồi.”

<Anh ta nói chuyện,> người chiến binh ồ lên. <Âm thanh phát ra từ miệng, phải thôi.> Rồi ông ta lại quay qua Aldrea. <Chào từ biệt chú thú cưng của cô đi, cô gái, tôi đã được lệnh...>

<Dak đi cùng với tôi,> Aldrea nhấn mạnh.

“Không,” tôi ngắt lời. “Tôi không đi với bạn đâu. Đây là hành tinh của tôi với các đồng bào của tôi. Suốt bảy tháng qua nó ngập chìm trong cuộc chiến Hork-Bajir. Ông...” tôi quay sang

người chiến binh kiêu kỳ, “... ông làm ơn về báo với hoàng tử của ông rằng, chúng tôi vui lòng đón tiếp... khi ông ta thân hành đến đây.”

Tôi quay lưng và bỏ đi một nước. Chẳng biết Aldrea có đi theo hay không, nhưng vài giây sau, tôi nghe tiếng móng guốc của bạn ấy phi lộc cộc bên cạnh.

<Như vậy là khôn ngoan hả Dak? Họ tới để trợ giúp mà...>

“Không. Họ tới để giết bọn Yeerk, chứ không phải để giúp đỡ.”

<Thì cũng vậy thôi!>

Tôi dừng bước. “Nghe tôi nè, Aldrea. Sau rốt thì số phận chúng tôi cũng chỉ là bị kẹt cứng dưới nanh vuốt của Yeerk và Andalite mà thôi.”

<Không có đâu, đồng bào tôi không phải như vậy đâu,> bạn ấy nài nỉ.

“Để rồi coi,” tôi buông thõng một câu.

Hai tiếng sau, một người đưa tin hộc tốc chuyền càngh chạy về. Anh ta báo cho tôi biết là có một tàu Andalite rất lớn sắp đáp xuống khoảng rừng trống.

<Bạn vừa lòng rồi chứ?> Aldrea hỏi tôi.

Tôi mỉm cười. “Bắt đầu rồi đấy.”

Chúng tôi quày quả quay lại khoảng rừng thưa. Sau đó, chúng tôi leo lên boong một con tàu Andalite đẹp như mơ, đẹp hơn bất cứ chiếc tàu nào tôi từng thấy. *Jahar*. Tôi đọc thấy tên nó được khắc bằng mẫu tự Andalite trên thân tàu.

Một người Andalite to chề bè đang đứng đợi. Ông ta thấy cho chúng tôi một cái nhìn sắc như tia máy Cắt.

<Alloran!> Aldrea sững người.

<Cô định giở trò gì khi triệu hồi ta xuống đây hả?> ông ta gầm lên. <Nên nhớ, Hoàng tử-Chinh chiến-Alloran đang nói chuyện với cô đó, bé nhóc à.>

<Tên tôi là Aldrea-Iskillion-Falan, con gái Hoàng tử Seerow. Đây là Dak Hamee, Nhà tiên tri của người Hork-Bajir.>

<Ta biết cô là ai rồi,> ông Alloran nói giọng cấm cản. <Ta rất đau buồn vì tai họa giáng xuống gia đình cô. Chắc bảy tháng qua cô đã phải trốn tránh vất vả lắm nhỉ. Chúng tôi sẽ tặng thưởng xứng đáng cho người đã chăm nom cô. Người đó là anh phải không, Hork-Bajir? Bất cứ điều gì anh muốn đều sẽ được đáp ứng. Chúng tôi chính thức gửi lời cảm ơn đến anh vì đã có công che giấu cô gái này.” Quay qua ông Sofor và các sĩ quan khác, ông Alloran ra lệnh. <Đưa tàu ra khỏi đây. Quỹ đạo chuẩn mực. Bộ cảm biến sẽ quét ngay khi chúng ta lọt vào bầu khí quyển. Có lẽ tàu Yeerk vẫn còn bay vọt vờ đâu đây.>

Aldrea quay mắt cuống về phía tôi. Tôi bắt gặp nét sung sướng trên mặt bạn ấy.

Có lần Aldrea đã hứa sẽ đưa tôi cùng bay. Lúc đó tôi nghĩ nó chỉ là lời nói đùa đẩy bạn ấy trưng ra để nhử cho tôi loá mắt thôi. Vậy mà rồi lời hứa đó cuối cùng cũng trở thành sự thật.

Nhưng lúc này tôi chẳng còn thời gian và tâm trí đâu mà thưởng thức thú vui nữa. Nói đúng hơn, được bay trên Mẹ Bầu Trời lại khiến tôi phiền lòng. Trong suốt bảy tháng gian khổ vừa qua, chúng tôi chẳng còn gì được gọi là niềm vui nữa. Giờ đây, tôi còn phải đối mặt với những vấn đề quan trọng, sát sườn hơn nhiều. Tôi cần phải tỏ rõ là Nhà tiên tri của đồng bào mình.

“Hoàng tử-Chinh chiến-Alloran,” tôi nói, giọng tuy có thân thiện hơn nhưng vẫn không khoan nhượng. “Ông cần phải biết nhiều điều. Nếu ông muốn, chúng tôi sẽ trao đổi với ông đôi nét về tình hình ở đây.”

<Báo cáo tình hình? Hà hà hà! Anh báo cáo cho tôi à!?!>

Dứt lời, ông Alloran và những cận thần Andalite cùng phá lên cười rần rần. Phải khó khăn lắm tôi mới giữ được bình tĩnh. Nhưng càng lúc tôi càng khó kiểm soát nổi cơn giận sôi gan của mình.

“Bọn Yeerk có mười bảy căn cứ mặt đất, rải trên khắp mười bốn thung lũng của hành tinh này,” tôi bực mình tuôn một hơi. “Chúng đã xây dựng ba khu mỏ, và tích cực khai thác sắt, bô-xít, kẽm, thiếc, đồng, uranium, cũng như nhiều loại đá quý khác. Tôi được biết, những loại đá quý này rất hữu hiệu trong việc chế tạo máy Cắt tối tân. Khu vực công trường lớn nhất tọa lạc ở hai thung lũng phía Tây. Bọn Yeerk nguy trang những nơi này rất kỹ lưỡng - chúng đào thẳng vào triền dốc của thung lũng. Theo điều nghiên của chúng tôi, bọn Yeerk đã đóng được mười bốn chiến đấu cơ. Hầu hết chúng được thiết kế mới hoàn toàn, nhưng công suất lại tương đương các chiến đấu cơ của người Andalite các ông. Mỗi chiếc được trang bị hai khẩu tia Nghiệt. À, đó là thứ vũ khí mới toanh, bọn Yeerk chế tạo bằng cách kết hợp kỹ thuật máy Cắt Andalite và kỹ thuật sóng-phân tử của người Ongachic.”

Hoàng tử-Chinh chiến-Alloran tròn mắt lên kinh ngạc. Tất cả những chiến binh Andalite khác cũng im re, nhìn tôi trân trân.

“Có cần tôi nói tiếp không?” Tôi hỏi.

Ông Alloran bắt giác gật đầu.

“Ngoài ra, tụi Yeerk còn thiết kế một kiểu phi thuyền không gian mới, khá to lớn, được trang bị vũ khí hạng nặng. Dường như bọn chúng lấy cảm hứng từ những đặc điểm sinh lý học của người Hork-Bajir. Chúng tôi... tôi và Aldrea... nhất trí gọi nó là tàu Lưỡi Rìu.”

<Các bạn tận mắt nhìn thấy tất cả những điều đó hả?> Ông Sofor vắn vẹo.

<Đúng,> Aldrea trả lời.

<Bằng cách nào?>

“Thỉnh thoảng chúng tôi tấn công vào một căn cứ nào đó của bọn Yeerk,” tôi đáp. “Với những căn cứ không thể đột kích được, chúng tôi lén vào do thám.”

<Tấn công căn cứ Yeerk? Cái gì, chỉ hai anh chị thôi sao?> Ông Alloran bán tín bán nghi.

<Không, thưa Hoàng tử-Chinh chiến-Alloran,> Aldrea tự hào nói. <Chúng tôi thực hiện cùng với quân đội Hork-Bajir. Đó là cách thức hoạt động của chúng tôi trong bảy tháng qua. Chúng tôi không hề trốn chui trốn nhủi.>

“Đó là một đội quân nhỏ,” tôi tiếp lời. “Chúng tôi có đến tám trăm mười hai người Hork-Bajir dưới quyền...”

<Còn bây giờ?>

“Bốn mươi hai người đi cùng chúng tôi trong thung lũng này. Khoảng hai trăm người nữa đang tản mác thành từng nhóm nhỏ ở các thung lũng khác. Chúng tôi đã mất... rất nhiều. Nhiều lắm. Tôi e rằng chúng tôi sẽ không cầm cự nổi một tháng nữa.”

<Các anh đã tiêu hao bảy mươi phần trăm lực lượng?> Một trong những người Andalite đột nhiên hỏi, vẻ tự lự.

“Đúng, rất nhiều...” tôi nói và nhắm mắt lại. Phải, quá nhiều nữa là đằng khác! Cứ mười người Hork-Bajir tụ tập dưới trướng của tôi thì bảy người đã hy sinh...

Tôi dật dờ nhìn qua tấm chắn trong suốt, và lần đầu tiên thấy toàn cảnh hành tinh của mình. Hình như kia là thung lũng nơi tôi sinh ra? Đây lại là một thung lũng khác. Nhưng điều đó có quan trọng gì đâu? Chẳng phải tất cả người Hork-Bajir là một dân tộc hay sao?

<Nhưng bây giờ các ông đã ở đây rồi,> Aldrea nhiệt thành nói. <Bây giờ chúng ta sẽ quét sạch bọn Yeerk ra khỏi hành tinh này...>

Ông Alloran thở dài thườn thượt. <Nếu bọn Yeerk chỉ có một nhóm tàu thuyền lèo tèo như trước thì mọi chuyện sẽ được giải quyết cái một. Nhưng nếu những gì anh bạn này nói với chúng ta là đúng thì... Ừm, đã có bao nhiêu người Hork-Bajir bị biến thành Vật chủ Yeerk?>

<Chúng tôi không biết chính xác,> Aldrea bảo. <Có lẽ khoảng bốn mươi ngàn. Bốn mươi ngàn Vật chủ Hork-Bajir. Có thể mười hai trong số những chiến đấu cơ Con Rệp của chúng cất cánh... Đó là tên chúng tôi gọi chúng. Chúng tôi nghĩ chúng cũng sắp đưa tàu Lưỡi Rìu vào sử dụng. Cộng thêm những tàu Andalite và tàu Skrit Na chúng đánh cướp được từ trước...>

Một khoảng im lặng kéo dài. Ai nấy đều lặng người đi với những suy tư của riêng mình.

<Nhưng... nhưng các ông sẽ tiêu diệt chúng được ngay thôi mà...> Aldrea hồi hộp hỏi, thấp thỏm hy vọng.

<Chúng tôi có tám chiến đấu cơ, hai tàu vận tải, một tàu cung cấp nhiên liệu và một tàu sửa chữa. Tổng cộng có chưa tới một ngàn chiến binh. Chúng tôi đã đánh bại hai chiến đấu cơ Yeerk trên đường vào đây.>

<Nhưng, như thế chưa đủ!> Aldrea kêu lên.

<Mấy ngày sau khi nhận được thông điệp của cô từ đây chuyển đi, chúng tôi nhận được những tin tức tình báo cho rằng quân Yeerk đang ở Vùng Chiến Thuật 2. Thế nên, phi đoàn chủ lực của chúng ta đã phải tức tốc tới đó ngay. Chúng tôi nghĩ rằng vì... rằng vì cô...> ông Alloran bỏ lửng câu nói.

<Vì tôi là con gái chứ gì! Vì tôi là con gái của Hoàng tử Seerow, nên ông nghĩ tôi là đồ ngốc chứ gì,> Aldrea giận dữ nói.

<Phải một năm sau phi đoàn chủ lực mới tới được đây. Trừ phi, vùng không gian Zero được định dạng lại,> một sĩ quan Andalite nói.

<Rồi nơi đây sẽ biến thành một chiến trường khốc liệt,> ông Alloran rít lên. <Một cuộc chiến quỷ quái.>

<Nó bắt đầu rồi! Ngay từ giây phút này!> Ông Sofor thét lên. <Chúng ta sắp có trận đụng độ tổng lực. Triển khai đội hình, mau!>

29.

ESPLIN-946-KÉP

“Chúng ta có đụng độ tổng lực, thưa Phó-Visser-Mười Hai”.

Nghe thuộc hạ xưng chức danh mình mà ta nở từng khúc ruột. Sung sướng làm sao, ta vừa mới được thăng chức. Từ Phó-visser Mười Bảy - cấp chỉ huy đầu tiên của mình - ta nhảy một phát lên năm bậc liền! Nguyên do là vì Phó-visser Mười Sáu và Phó-visser Mười Bốn cũng vừa được đề bạt. Phó-visser Mười Ba đã ngỏm trong trận truy quét phiến quân Hork-Bajir. Còn Phó-visser Mười Lăm bị xử tử vì bất tài và nhát gan.

“Chuyển dữ liệu từ bộ cảm biến qua tàu Lưỡi Rìu, Alahar-7865,” ta đồng dục ra lệnh. Trên chiếc Con Rệp tí hon này chỉ có hai tụi ta. Đương nhiên, chỉ huy là ta - Yeerk đứng hàng thứ mười hai của thang bậc Phó-visser. Để chế Yeerk đang lớn mạnh! Thời kỳ máu lửa chính là thời hoàng kim của lính chiến.

Điều duy nhất còn lẩn cấn, gây phiền toái cho tụi ta là đám quân ô hợp Hork-Bajir, do con nhỏ Andalite cứng đầu và Dak Hamee lãnh đạo.

Ta đã đánh giá thấp tụi chúng, đặc biệt là Dak Hamee. Sau khi bắt lũ Hork-Bajir đã từng kẻ cặn hẩn và mở ký ức của chúng ra, tụi ta mới té ngửa trước khái niệm “Nhà tiên tri” Hork-Bajir.

Dak Hamee đã vực người dân Hork-Bajir của hắn dậy, biến họ từ loài ăn vỏ cây dần độn, ù lì thành những du kích nguy hiểm, không biết sợ là gì. Khá lâu rồi mà ta vẫn chưa tóm được con nhỏ Andalite hay cái tên Nhà tiên tri kia. Ta đành phải treo lời hứa long trọng với Akdor ở đó. Tuy nhiên, chẳng còn ai thêm nhớ đến lời hứa của ta nữa. Ngài Akdor vĩ đại đã chết thảm thương dưới mũi tia Nghiệt của một tên Hork-Bajir vớ vẩn nào đó rồi.

Tiếp theo, lại có thêm khúc xương khó gặm thứ hai: một phi đoàn Andalite vừa mới chui ra khỏi vùng không gian Zero, và đã dấn dúi thâm nhập vào thế giới Hork-Bajir.

Hai phi thuyền của tụi ta đã bị chúng làm thịt trên quỹ đạo. Đó là chuyện xảy ra với Phó-visser Mười Lăm xấu số. Nhiệm vụ của anh ta là phải bảo vệ quỹ đạo. Nhưng vì làm không xong, nên anh ta phải chịu hình phạt nặng nhất. Tội nghiệp, anh ta đã chết dần chết mòn sau vài ngày đối tia Kandrona.

Và rồi tụi ta lại nhận thấy: té ra đó chẳng phải là phi đoàn phi diếc gì ráo. Nó chỉ là một nhóm tuần tra cởn cớn, với dăm ba chiến đấu cơ và tàu vận tải. Tốc độ của chúng tuy có nhanh hơn phi thuyền của tụi ta thật, nhưng còn lâu mới được trang bị vũ khí đầy đủ bằng. Ngoài ra, tụi ta còn có cả một trận địa căn cứ mặt đất nữa.

“Tàu Lưỡi Rìu cấp báo, họ đã phát hiện ra bọn Andalite. Visser Bốn ra lệnh cho tất cả các

chiến đấu cơ tấn công!”

“Lẽ dĩ nhiên, mệnh lệnh của thằng chả là vậy rồi,” ta lầu bầu. “Chả ung dung vênh râu, mặc kệ cho bọn Andalite nhai nuốt tất cả chiến đấu cơ của tụi ta. Rồi sau đó, chả sẽ ập tới bất thần trên chiếc tàu Lưỡi Rìu của chả, để kết thúc trận đánh và vỗ ngực tuyên bố chiến thắng thuộc về mình. Đồ cướp công.” Ca cảm vậy thôi, chứ ta chẳng thể làm gì được với điều đó.

“Tụi Andalite,” Alahar lè nhè, buồn thiu. “Có phải tụi chúng điều khiển tàu bằng ý nghĩ không ta?”

Ta thở dài. “Đúng đấy. Bọn Andalite có kỹ thuật rất cao siêu. Chúng hùng cường và quả cảm. Nhưng chúng không phải là bất khả chiến bại. Chuẩn bị vào không gian, tốc độ bình thường. Chờ hiệu lệnh của ta... Phóng!”

Tụi ta mở hết động cơ và lao ầm ầm trên đường quỹ đạo hình cánh cung. Đám tàu Andalite đã ở trước mặt; các chiến hữu Yeerk ở xung quanh ta. Hai lực lượng xé toạc không khí, đâm thẳng vào nhau.

Ta lại chỗ bệ vũ khí, dùng đôi tay Hork-Bajir nắm quanh cần gạt. “Chú ý. Tụi Andalite sẽ áp sát năm ngàn mét. Sau đó chúng sẽ rẽ đội hình và nhào xuống dưới để thừa dịp bắn lên, trúng giữa bụng tụi ta.” Đội tàu Andalite vẫn xông xáo thẳng tiến. Năm mươi ngàn mét... bốn mươi ngàn... ba mươi ngàn... hai mươi ngàn...

Vài chiếc Con Rệp đã khai hoả. Đồ hâm! Ở tầm mức này, vỏ bảo vệ của tàu Andalite cực mạnh. Chúng sẽ vô hiệu hóa mọi hoả lực.

Mười ngàn mét... năm ngàn...

Vvúúttt!

Chúng tản đội hình, không ngoài dự đoán của ta. Tụi ta đã sẵn sàng. Ta xoay cần kiểm soát độ cao, chúc mũi chiến đấu cơ của tụi ta xuống và bắn.

Xxeęttt! Xxeęttt!

Hai luồng máy Cắt đỏ rực phun ra, chĩa thẳng vào tàu Andalite.

Bùumm!

Trúng phóc! Chiếc chiến đấu cơ Andalite nổ tanh bành, mảnh vụn rơi lả tả. Trong một phần trăm giây, ta liếc thấy một cơ thể Andalite trượt ngang qua.

“Thế chứ! Mi thấy chưa? Chúng đâu phải là bất khả chiến bại!” Công lao bấy lâu nay ta âm thầm nghiên cứu Andalite đã phát huy tác dụng.

“Hai chiếc Con Rệp của tụi ta bị cháy,” Alahar báo cáo.

Niềm phấn khích của ta bị dội một gáo nước lạnh. Tỷ lệ thiệt hại là Hai-Một, phần thắng nghiêng về phía Andalite. Nhưng chiếc đi đời kia do ta làm tác giả! “Hãy nhử chiếc kia lại đây. Nhưng phải lái khỏi quỹ đạo cái đã. Xuống vài dặm! Để coi tụi ta có dụ được lũ Andalite lọt vào tầm bắn của căn cứ mặt đất hay không.”

“Một chiến đấu cơ Andalite đuổi sát nút tụi ta,” Alahar lại thông báo.

Xuống, tụi ta xuống nữa. Cho tới khi nhìn xuống, ta có thể thấy lòng thung lũng và cây cối um tùm phía dưới. Chiếc Andalite vẫn bám theo.

“Né,” ta quát.

Xxẹttt! Xxẹttt!

Tia máy Cắt lao chệch qua tụi ta vài phân! Tụi ta lạng qua trái rồi lạng qua phải, nhưng tên phi công Andalite không chịu buông tha.

Xxẹttt! Xxẹttt!

“Aahhh! Aahhh! Trúng rồi! Tụi ta bị trúng rồi!”

“Báo cáo thiệt hại cho ta, đồ hèn!”

“Ừmm... à... ừm... ụ tia Nghiệt bên trái bị liệt. Ụ bên phải vẫn tốt.”

“Thấp xuống! Hướng về phía Bắc! Bay là là sát ngọn cây dọc theo thung lũng.”

Tụi ta chui vào thung lũng. Cây lá va quệt rầm rầm hai bên sườn tụi ta. Trong luồng chạy, màn sương màu xanh dương bên dưới đang sôi ùng ục.

Chiếc Andalite vẫn đeo đẳng theo tụi ta... Nó ở bên trên... chuẩn bị bắn.

Một chùm tia Nghiệt vọt lên từ căn cứ mặt đất, bay thẳng vào chiếc Andalite truy đuổi. Trên màn hình ta thấy hông phải của nó nổ tan. Gã phi công Andalite vẫn còn sống. Nhưng trong khi hắn đang ra sức điều khiển, thì chiếc chiến đấu cơ của hắn tông ình vào một thân cây cao ba trăm thước.

“Lên trở lại!” Ta ra lệnh.

Chẳng cần phải nói cũng biết, Alahar đã hết sợ hay chù chù. Tụi ta phóng vù vù, len lỏi qua rặng cây, trở lên bầu trời.

“Tôi không thấy tàu Andalite nào cả,” Alahar nói khàn khàn.

“Chúng chạy toé khói hết rồi!”

“Đúng,” Alahar đồng ý. “Tôi thấy bốn tàu Andalite bị trọng thương. Bảy chiếc của tụi ta lâm nạn. Vậy, tỉ lệ vẫn là Hai-Một cho tụi nó.”

Ta gật gù. “Phải đấy. Nhưng trừ phi tụi nó có quân tiếp viện ngay tức thì, bằng không, chúng sẽ tiêu hết mấy hồi.”

Chúng tôi đã không được người Andalite cứu giúp thì chớ, mà sự thể còn dây dưa, trầm trọng thêm. Phi đoàn Andalite chủ lực vẫn đang còn ở tận nơi nào nơi nao. Phải một năm nữa may ra họ mới tới nơi.

Thỉnh thoảng cũng có một toán quân Andalite mới xuất đầu lộ diện. Họ là những tàu lẻ tẻ đi tuần tra, sẵn nghe cứu thì ghé vào. Ở đây thêm một chiến đấu cơ, ở kia có một chiếc tàu vận tải, mỗi lần thêm chừng một chục chiến binh Andalite tham chiến.

Bọn Yeerk đã bành trướng ra khỏi thung lũng của tôi. Chúng lan, lan mãi. Tàu Andalite thường hay phải trốn trong vùng không gian Zero, khi cần thiết mới ló ra vùng không gian thường. Họ không còn đủ lực để trụ lại trên quỹ đạo nữa rồi.

Trên mặt đất, ông Alloran đã có những nỗ lực phi thường, nhưng dù sao đó cũng chỉ là những giải pháp tình thế.

Cũng có dăm ba trận thắng vang dội. Nhưng cứ mỗi tuần trôi qua, lực lượng Andalite lại vơi đi trông thấy, và người Hork-Bajir của tôi lại bị bắt làm nô lệ nhiều hơn...

Sau sáu tháng chiến đấu, hai ngàn chiến binh Andalite đã giảm xuống còn bốn trăm. Bốn mươi hai chiến sĩ Hork-Bajir của tôi chỉ còn lại mười hai.

Ước tính bây giờ đã có khoảng một trăm ngàn tên Mượn xác-Hork-Bajir.

Đa số chúng tôi ẩn náu ở những chỗ những người Arn. Mặc dù kịch liệt phản đối, nhưng họ chẳng làm gì được. Lúc này bọn Yeerk đã lần mò ra bí mật về sự tồn tại của người Arn. Và đúng như Quatzhinnikon dự báo, tội chúng nhận thấy mình không thể nào chui vào sống trong não họ được.

Thế là bọn Yeerk sử dụng người Arn của các thung lũng khác làm lao công, khai thác nguyên vật liệu thô và đóng tàu cho chúng. Mỗi khi có một người Arn bị thương hay bị ốm nặng, tội Yeerk sẽ đem anh ta ra làm bia tập bắn.

May thay, người Arn ở thung lũng của tôi vẫn còn vô sự - tội Yeerk chưa đụng được tới họ. Đã hai lần tội Yeerk tổ chức càn quét Cha Vực, nhưng cả hai lần chúng tôi đều anh dũng chiến đấu, đẩy lùi chúng.

Bọn Yeerk biết nơi chúng tôi ẩn náu. Còn chúng tôi biết sớm muộn gì thì chúng cũng sẽ tới kiểm chúng tôi.

Tôi đứng trên ban công bên ngoài nơi ở của người Arn. Bây giờ tôi đã biến nó thành nhà mình. Dù có ngóng nhìn mỗi cổ, tôi cũng không tài nào thấy được Mẹ Bầu Trời. Tất cả những gì tôi thấy chỉ là thanh chắn màu xanh dương lấp lánh - chẳng giống với bất cứ bầu trời nào.

Nhìn xuống, lối hành tinh của tôi đang sôi réo, đất đá chảy nhoe nhoét bên dưới hàng trăm dặm. Cách chỗ tôi đứng ba trăm mét là bức tường bên kia của thung lũng. Tôi thấy mấy người Arn lúi húi đi lại, làm những công việc thường ngày của mình. Đó đây, vài người Andalite đi băng băng, lướt ào qua đám người Arn.

Lạ lẫm, có một nơi lúc nào cũng có hai hay ba người Andalite đứng xó rợ. Thoạt trông cứ ngỡ mấy chiến binh Andalite đang tán gẫu hay đang nghỉ ngơi. Nhưng hết ngày này qua ngày khác, họ luôn luân phiên nhau ở cùng một chỗ.

<Bạn đang nghĩ gì thế?> Aldrea hỏi tôi.

“Những chiến binh Andalite kia đang canh chừng cái gì vậy?”

Aldrea thì bàn tay yếu ớt của mình vào cánh tay tôi như bạn ấy thường làm. <Điều gì khiến bạn nghĩ họ đang canh giữ vật gì đó?>

“Suốt hai tuần qua, liên tục hàng giờ hàng phút luôn có ít nhất hai người Andalite đứng đúng ở vị trí kia,” tôi nói.

<Trông họ chẳng giống canh gác gì cả.>

“Nhưng sao họ cứ đứng ở đó suốt ngày suốt đêm. Bạn có biết như thế có nghĩa là gì không, Aldrea?”

<Không.>

“Tôi đi dạo đây.”

<Tôi đi với bạn.>

Tôi quay vào trong rồi đi xuống vài bậc thang, dẫn tới một lối đi phẳng lì. Dọc đường, chốc chốc tôi lại phải nép vào vách thành, tránh chỗ cho những người Arn rề rà đi qua. Tôi đi tới chỗ cây cầu hẹp, rộng cỡ một mét thường xuyên tắc nghẽn người qua. Đối với người không quen độ cao như người Andalite, thì những cây cầu ở đây khá là chênh vênh, khó đi.

Ngay cả với người Hork-Bajir, vốn sinh ra và thường xuyên chạy nhảy ở trên cây, mà cũng cảm thấy chần chừ.

Aldrea tất tả bước, cố theo kịp tôi. Cả bốn mắt bạn ấy cứ nhìn trùng trùng ra phía trước, chứ không dám nhìn xuống. Qua bên kia cầu, chúng tôi quẹo trái tới chỗ mấy chiến binh Andalite đang canh gác.

“Xin chào các bạn,” tôi xởi lởi với hai chiến binh đang đứng. “Chúng tôi muốn vào trong đó.”

<Vào trong đó làm chi?> Một người cắc có hỏi.

<Trong đó chẳng có gì cho người Hork-Bajir rèn luyện trí óc đâu.>

Nói xong, người chiến binh Andalite nhìn lướt qua tôi và thấy Aldrea, liền gật đầu chào kính cẩn.

<Tại sao các anh trấn giữ nơi này?> Aldrea hỏi.

Ngay lập tức, hai chiến binh mất hết vẻ ơ hờ. Đuôi họ vểnh lên vài phân, hai tay trượt xuống khấu máy Cắt đeo ở thắt lưng.

<Trấn giữ cái gì? Ai trấn giữ?>

“Các anh cho phép chúng tôi vào chứ?” Tôi điềm đậm hỏi.

<Nghe này, thiên tài, đây không phải chỗ dành cho anh. Sao anh không đi kiểm vài cành cây mà nhâm nhi cho thoả thích?>

Thiên tài! Đó là một trong những cách gọi cợt nhả mà các chiến binh Andalite hay dùng để gọi người Hork-Bajir chúng tôi.

<Nghe này, các anh...> Aldrea bắt đầu nổi đoá, gầm lên.

Tôi can bạn ấy rồi nói tiếp. “Câu hỏi của chúng tôi rất đơn giản: Các bạn có cho chúng tôi vào hay không? Chúng tôi chỉ yêu cầu một câu trả lời ngắn gọn là “được” hay “không được”! Nào, được hay không?”

<Đi chỗ khác đi,> người chiến binh lạnh lùng xưa như xưa tà.

Tôi quay lưng bỏ đi thẳng. Aldrea lảng xảng đi bên cạnh tôi.

<Dak à, bạn nên chấp nhận điều đó. Ý tôi là chấp nhận sự thô lỗ ấy đấy. Những chiến binh của chúng tôi liên tục phải chịu áp lực nặng nề. Họ phải chiến đấu xa nhà; phải đương đầu với những hiểm nguy, thành ra họ hay bẳn gắt.>

“Tôi chẳng để tâm đến những lời lăng mạ của họ đâu,” tôi nói dối. “Thật ra, điều quan trọng là họ đang che giấu một cái gì đó.”

<Chúng ta hãy tới hỏi ông Alloran đi.>

“Không nên. Chính ông ta đã ra lệnh phải canh giữ khu vực này. Tôi nghĩ chúng ta phải quên việc đó đi thôi.”

Aldrea nhảy lên trước chặn đầu tôi. <Đừng nói dối tôi mà, Dak. Chắc chắn bạn sẽ một mình đi tìm hiểu cái gì trong đó. Bạn không tin là tôi sẽ giúp bạn.>

Cố giữ bình tĩnh mà không được, tôi quát um. “Chúng tôi chiến đấu bên cạnh đồng bào bạn, nhưng người Andalite lại đối xử với chúng tôi như là thứ hạ đẳng! Họ coi chúng tôi là những tên chạy việc vặt, là đám đầy tớ hay lũ hề để mua vui cho họ.”

<Tại họ không biết bạn là ai đấy thôi,> Aldrea dịu giọng. <Họ tưởng bạn là một Hork-Bajir bình thường nào đó.>

“À ra thế đấy. Họ tưởng tôi chỉ là một trong những người Hork-Bajir ngu si. Một người Hork-Bajir đần độn. Là thứ ngu ngơ, dễ bị tiêu diệt chứ gì.”

<Tôi không có ý nói thế.>

“Đừng chống chế, Aldrea,” tôi cay đắng nói. “Người Andalite đề cao bọn Yeerk và người Arn hơn người Hork-Bajir - cho dù bọn Yeerk thì hung bạo và người Arn thì hèn nhát. Chỉ có người Hork-Bajir mới chiến đấu và hy sinh bên cạnh các bạn. Đối với dân Andalite của bạn thì chỉ có trí thông minh mới có giá trị. Hừ, tôi đã quá thông minh, đủ để biết về Yeerk, Andalite và người Arn - biết rõ đến phát bệnh ra đây này.”

Trong lúc chúng tôi mải cãi cọ, thì những người Arn vẫn điềm nhiên đi qua đi lại, chẳng thèm chú ý gì. Thậm chí họ còn chui cả qua chân tôi mà đi.

<Bạn đang cáu. Tôi hiểu,> Aldrea nói.

Tôi cười buồn. “Không có giới hạn nào cho tính ngạo mạn của người Andalite siêu hùng các bạn sao? Ồ, để tôi nói cho bạn nghe: Chúng tôi là một dân tộc bình thường, nhưng chúng tôi

không dùng kỹ thuật sinh vật học để tạo ra quái vật; chúng tôi không bắt các loài khác làm nô lệ; chúng tôi không thả cho đại dịch ký sinh chạy rong khắp dải thiên hà, gây nguy hại cho muôn loài; chúng tôi không nghênh ngang đi khắp nơi, lên mặt ta đây là vị lãnh chúa của vũ trụ. Ô, chúng tôi quá tầm thường nên không biết tất cả những thứ đó. Chúng tôi quá ngu ngốc nên không biết nói dối và thủ đoạn. Chúng tôi không biết bạo tàn. Chúng tôi không biết chế tạo những thứ vũ khí chết người để tiêu diệt kẻ thù. Cho đến khi người Andalite các bạn đến, chúng tôi đại khờ đến nỗi không biết cách giết chóc.”

<Bài diễn văn tuyệt hay,> Aldrea nói nhỏ. <Bạn đã muốn thổ lộ tất cả những điều đó từ lâu rồi, phải không?>

Con giận của tôi chột xep lép. Tôi cảm thấy trống rỗng, nhưng chẳng dễ chịu hơn hay nhẹ nhõm đi chút nào. Tôi chỉ thấy rỗng tuếch và mệt mỏi. “Chúng tôi là dân tộc hoà bình, chỉ biết chăm lo cây cối, chẳng biết là có loài sáng tạo ra mình. Thậm chí, chúng tôi còn chẳng biết một loài nào khác trong dải thiên hà. Còn bây giờ, hãy nhìn chúng tôi đã hoá ra như thế nào: chúng tôi là đứa con ghê của người Arn; là nô lệ của bọn Yeerk; và là công cụ của người Andalite.”

Aldrea đứng sát lại, tựa cả thân trên vào ngực tôi. Tôi cẩn thận vòng cánh tay ôm quanh vai bạn ấy. Chúng tôi đứng như thế rất lâu. Ngay giữa lối đi, quên cả những người qua lại.

<Tôi sẽ giúp bạn tìm hiểu họ đang che dấu cái gì,> Aldrea quả quyết. <Ngay tối nay, khi người Arn đã yên giấc.>

“Bạn không thể chống lại đồng bào mình,” tôi hốt hoảng nói.

Aldrea nhìn tôi bằng cả bốn mắt, đoạn thở thê. <Dak, tôi rất ghét phải lựa chọn giữa đồng bào mình và... bạn. Nhưng nếu bắt buộc phải thế, thì tôi sẽ đứng về phía bạn.>

Tôi mỉm cười. Tôi hiểu những gì bạn ấy nói. Nhưng tôi không tin lắm.

31.

ALDREA

Tôi lảng lạng tới gặp ông Alloran mà không cho Dak biết, định bụng sẽ hỏi xem ông đang canh giữ cái gì trong phòng. Ông ta gắt gỏng, bảo tôi đừng dí mũi vào chuyện khác mà hãy lo công chuyện của mình đi. Kiêu kỳ là tính cách cố hữu của ông Alloran rồi. Nhưng bây giờ, sau hai tháng chiến trường tàn khốc và vô vọng, ông đã trở nên tàn nhẫn, xa cách, và trên tất cả, con người ông toát lên vẻ kiệt quệ.

Tôi cố nài nỉ ông. Thậm chí còn cầm tay ông lắc lắc nữa.

Kỹ thuật biến hình vẫn còn rất mới mẻ, đến nỗi nhiều người dân tôi không biết cách sử dụng nó như thế nào. Ông Alloran không bao giờ có thể ngờ rằng, khi ông cảm thấy một cảm giác êm ái lạ thường - một sự mê mê trùm khắp thân người - lại chính là lúc tôi đang thầu nạp ADN của ông.

Tôi gặp lại Dak ở trong doanh trại, nơi tàn quân Hork-Bajir của chúng tôi trú chân. <Tôi đã sẵn sàng,> tôi sốt sắng nói.

“Bạn vừa mới đi gặp ông Alloran về phải không?” Dak hỏi tôi.

Ngạc nhiên hết sức, tôi liền đưa mắt nhìn Delf Hajool, bạn gái của Jagil. Điều bộ của Delf cứ lúng ta lúng túng. Cả Jagil cũng tránh nhìn vào mắt tôi.

<Dak, bạn không cần phải phái Delf và Jagil đi theo dõi tôi. Tôi tới chỗ ông Alloran là có lý do: tôi đã thâu nạp ông ta.>

Dak nhướn mắt lên kinh ngạc. Tôi đọc thấy trong mắt bạn ấy ánh lên chút vui mừng.

“Kỹ thuật biến hình phải không? Nhưng chắc chắn ông ta sẽ biết việc bạn làm. Nếu không thì các chiến binh của ông ta cũng không thấy.”

Tôi tới cầm bàn tay đầy vết sứt của Delf lên, nắm chắc nó trong tay mình. <Chỉ đơn giản như thế này thôi, Dak. Ngoài một thoáng tê tê, êm êm ra, ông Alloran không cảm thấy gì hết. Như Delf đang cảm thấy đây này. Không ai nhìn thấy mà biết được đâu.> Tôi buông tay Delf ra.

Dak gật đầu mỉm cười. “Kế hoạch hay đấy.”

<Chúng ta muốn đột nhập vào mà không làm ai bị thương,> tôi nói.

Quá trình biến hình thành ông Alloran diễn ra suôn sẻ - dễ dàng đến nỗi tôi gần như không nhận thấy có sự gì xảy ra. Không hề có sự thay đổi về não bộ. Các bản năng Andalite vẫn còn nguyên trong tôi. Chỉ khi bước xẵng xải vượt qua Dak, tôi mới cảm nhận được sức mạnh cơ bắp phùng phục và sinh lực dồi dào của một người Andalite phái nam. Ngả đầu mắt cuống ra sau, tôi trông thấy lưỡi dao đuôi cong vòng, dữ tợn. Tôi cũng nhận thấy những bước đi của mình lúc này hơi khang khác: tôi đi huỳnh huých, hơi chao đảo chứ không uyển chuyển, duyên dáng như kiểu đi của phái nữ.

Tôi bước đi chắc nịch, thẳng tắp. Không chút do dự, tôi tiến thẳng tới cánh cửa có lính canh. Những chiến binh trông thấy tôi liền chuyển tư thế đứng nghiêm và ngưng nói chuyện.

<Báo cáo,> tôi gằn giọng. Suýt nữa thì tôi tưởng mình sẽ bị mấy người lính phá ra cười nhạo. Có thể tôi trông giống ông Alloran, nhưng tôi lại không cảm thấy yên hùng như ông ta.

<Ngày hôm nay không có gì mới kể từ khi... à... từ khi người Hork-Bajir này, hay một người nào đó trông giống anh ta, ở đây, đi cùng với con gái của Seerow.>

<Vậy là người Hork-Bajir khác rồi,> tôi nói. <Nhưng tất cả họ đều giống nhau y khuôn. Mở cửa ra.>

<Vâng, thưa Hoàng tử-Chinh chiến-Alloran. Nhưng còn người Hork-Bajir này?>

Tôi trừng mắt cuống nhìn anh ta. <Anh chất vấn ta đó hả?>

<Không. Không, thưa Hoàng tử-Chinh chiến-Alloran. Không đâu.>

Cánh cửa mở ra. Những người lính bước dẹp qua một bên. <Đứng ngoài này. Canh chừng cô gái đó. Có thể cô ta sẽ quay lại.>

Chúng tôi bước vào trong. Căn phòng có kích thước trung bình. Chẳng thấy có người Andalite hay người Arn nào cả. Trong phòng chất la liệt những dụng cụ, máy móc - có nhiều cái loé sáng, chớp chớp. Quả là một cảnh tượng ly kỳ.

“Tất cả những thứ này là gì vậy?”

<Tôi chẳng biết,> tôi thú thật. <Có vài dụng cụ là của người Andalite. Nhưng tôi cam đoan, đa số chúng là của người Arn.> Tôi lại gần một ụ linh kiện và nhận ra nó là một bảng điều khiển máy tính Andalite.

<Máy tính, kích hoạt,> tôi hô.

<Nhận dạng người sử dụng,> giọng truyền ý nghĩ của máy tính yêu cầu.

Tôi hít một hơi thật sâu để tổng khứ cảm giác nhộn nhạo trong bao tử. <Alloran-Semitur-Corrass,> tôi nói đại.

<Đã xác nhận giọng truyền ý nghĩ. Sẵn sàng,> máy tính chấp nhận.

<Chúng ta sẽ rầy rà to nếu như bị bắt,> tôi thì thào.

Dak tủm tủm cười. “Aldrea, ngay từ lần đầu gặp nhau chúng ta đã gặp rắc rối to rồi.”

<Máy tính, xác định mục đích của những thiết bị này.>

May phước, máy tính không biết nêu những câu hỏi nghi ngờ. Nó trả lời.

<Đây là thiết bị sử dụng kỹ thuật sinh học của người Arn, kết hợp với kỹ thuật máy tính của người Andalite để sáng chế ra một sản phẩm sinh học.>

Tôi nhú mày. <Sản phẩm sinh học nào?>

<Onkalilium...>

<Đó là tên một loại thuốc hữu cơ,> tôi giải thích cho Dak.

<... và Virus Q-Một-Mười Tám.>

Những trái tim tôi hự lên một tiếng. Tại sao lại có người chế ra virus nhỉ?

<Hãy giải thích chính xác mục đích của Virus Q-Một-Mười Tám.>

<Virus Q-Một-Mười Tám là một loại vi-rus Lượng Tử. Nó được chế tạo nhằm mục đích tấn công một loài sinh vật cụ thể ở tầm mức hạ nguyên tử[1]. Nó có thể xuyên qua bất kỳ biện pháp phòng chống nào. Nó được chế tạo nhằm gây ra cái chết trong vòng vài phút.>

<Ô trời!> Tôi khiếp đảm la lên.

“Loài sinh vật cụ thể đó là gì?” Dak hỏi chen vào.

Trong thoáng chốc, tôi câm nín, không thể hỏi máy tính câu nào. Tôi không dám hỏi vì biết rằng máy tính sẽ trả lời. Nó sẽ nói sự thật, mà tôi thì không thể nghe được sự thật lúc này.

“Hãy hỏi nó đi!” Dak giục.

<Máy tính, sinh vật mà Virus Q-Một-Mười Tám sẽ tấn công là ai?>

<Hork-Bajir.>

32.

DAK HAMEE

Chúng tôi, tôi và Aldrea, cùng đứng ngây ra như trời trồng. Tôi giận run người. Đúng ra là tôi cảm phần tội cùng. Tại sao người Andalite lại đang tâm chế tạo ra cái đồ quỷ quái này chứ?

Nhưng ẩn sâu bên dưới nỗi căm giận đó là nỗi buồn vô kể - buồn đến nẫu cả ruột gan. Tất cả thật vô nghĩa. Nào bắn giết, nào tranh giành... Vì cái gì chứ? Phải chăng người Andalite đã ngộ ra sự thật: chúng tôi đã thất bại. Dân tộc Hork-Bajir sẽ phải sống kiếp tôi đòi cho bọn Yeerk.

Loại virus người Andalite đặc chế để huỷ hoại người Hork-Bajir này là một lời thú nhận: rằng họ không thể cứu được người Hork-Bajir; rằng họ thà tiêu diệt chúng tôi còn hơn để chúng tôi rơi vào tay bọn Yeerk.

<Tôi không biết chuyện này,> Aldrea thảng thốt. <Tôi không biết. Chuyện này thật bậy quá. Bậy quá! Họ không thể làm thế...>

“Sự việc quá rõ rồi,” tôi bảo. “Người Andalite thà xoá sổ dân tôi còn hơn để chúng tôi trở thành vũ khí cho bọn Yeerk.”

<Không!> Aldrea thét tướng lên. Chưa bao giờ tôi thấy bạn ấy gầm lên ghê gớm đến vậy. <Không! Đó không phải là bản chất của người Andalite chúng tôi. Ông Alloran mất trí rồi! Hội đồng Cử Tri sẽ không bao giờ ủng hộ việc này. Không bao giờ!>

“Có lẽ,” tôi trầm tĩnh. “Nhưng cái Hội đồng Andalite đó không có mặt ở đây và ông Alloran toàn quyền quyết định tất cả.”

<Chúng tôi quyết định không để chuyện tồi bại này xảy ra,> Aldrea nóng nảy la lên. <Chúng tôi là người Andalite. Chúng tôi không diệt những loài nhạy cảm.>

“Chúng ta có thể làm được gì chứ?” Tôi nhún vai bất lực trước hàng đồng máy móc quây xung quanh.

<Máy tính!> Aldrea quát. <Có thể gom tất cả Virus Q-Một-Mười Tám thành phẩm vào một ống típ chắc chắn và an toàn được không?>

<Được.>

<Thế thì làm ngay đi!>

“Bạn sẽ làm gì, Aldrea?”

<Tôi sẽ tiêu huỷ virus và phá hỏng phòng thí nghiệm này.>

“Như vậy là bạn chống lại đồng bào mình!”

Aldrea rùng mình, cởi bỏ nốt ông Alloran để trở về thân hình thật của mình. Xong, bạn ấy quay cả bốn mắt qua nhìn tôi đăm đăm rồi nhỏ nhẹ nói. <Không. Đồng bào tôi không xoá phăng toàn thể một giống loài. Chúng tôi bảo vệ người Hork-Bajir chứ không huỷ hoại họ. Ông Alloran không phải là một người Andalite chân chính.>

“Ông ta và các thuộc hạ sẽ ngăn trở bạn.”

<Tôi biết.>

Tôi mỉm cười sung sướng. Rốt cuộc thì Aldrea vẫn là người bạn đúng nghĩa của tôi. Dẫu bạn ấy đã nói dối tôi, dẫu đôi lúc bạn ấy đã lợi dụng tôi, nhưng trong giờ phút đen tối nhất, bạn ấy đã chứng tỏ là người bạn thật sự của tôi.

“Đúng, tôi không tin bạn,” tôi thừa nhận. “khi bạn nói nếu bạn buộc phải lựa chọn, bạn sẽ chọn tôi.”

<Đương nhiên là bạn không tin điều tôi nói rồi,> Adrea nói. <Tôi nói dối bạn mà. Lại thêm một lần nữa. Nhưng đây không phải là lựa chọn duy nhất. Chúng ta không cho phép điều đó xảy ra.>

“Bạn và tôi đơn độc chiến đấu chống lại bọn Yeerk và người Andalite,” tôi nói.

Aldrea gật gù. <Tôi cho là sự thực đúng là như thế.>

“Vậy thì, kể từ bây giờ trở đi, không có thêm một lời nói dối nào, không có thêm sự điều khiển nào, và cũng không có thêm sự phân biệt đối xử kiểu Andalite nào nữa nhé.”

Aldrea gật đầu. <Nào, cứ tin rằng “từ giờ trở đi” sẽ kéo dài hơn một vài phút tới.>

Đúng lúc ấy, bảng điều khiển đẩy phụt lên một ống xylanh bằng thép sáng bóng loáng. Aldrea trở vào ống tuýp. <Đó chắc hẳn là ống đựng virus rồi. Bạn cầm lấy nó đi. Tay bạn mạnh hơn tay tôi.>

Tôi nhấc cái ống chết chóc ra. Aldrea rút một khẩu máy Cắt.

<Chuẩn bị chạy,> Aldrea hét, tay giương khẩu máy Cắt lên.

Kể từ khi cuộc chiến mở màn, tôi đã từng chứng kiến nhiều hành động anh hùng, nhưng tôi chưa thấy ai can đảm, dũng cảm bằng cô gái này. Cô gái Andalite này dám quay lưng lại với dân tộc mình để cứu dân tộc chúng tôi.

Trong khoảnh khắc, bỗng tôi cảm thấy yêu mến Aldrea quá chừng, bất chấp việc bạn ấy đã từng xí gạt tôi; bất chấp tính kiêu ngạo Andalite thiên bẩm của bạn ấy, tôi vẫn rất mến Aldrea...

<Hãy thổi bay nơi này!>

Dứt lời, khẩu súng trong tay Aldrea rung lên. Tôi chẳng có thời gian để suy nghĩ nữa, chỉ biết hành động theo bản năng thôi.

Xxẹttt! Xxẹttt!

Dàn điều khiển nổ tan. Máy móc chảy nhão ra. Ngay lập tức, căn phòng trở nên nóng phùng phực.

Xxẹttt! Xxẹttt!

Rầ-Rầmm!

Nhóm lính gác quỳnh quáng xông vào.

Bupp! Tôi quơ ông tuýp đựng virus lên, phang vào thái dương anh chiến binh một cú. Anh ta đổ sụm xuống, bất tỉnh.

Aldrea bình tĩnh ôm khẩu máy Cắt vào người, gài cấp độ thấp nhất rồi bắn vào anh lính còn lại. Một tia năng lượng nhá lên, anh này tê cứng người và đứng ngậy ra trên sàn.

<Thế có lẽ cũng đủ hiệu quả rồi,> Aldrea nói. <Nào, chuẩn khỏi đây thôi!>

Chúng tôi lao ào ra ngoài. Tôi ráng lời theo hai chiến binh Andalite đã bất tỉnh, kéo họ ra khỏi tầm sát thương. Căn phòng vẫn nổ bùm bụp, sáng loang loáng. Nhiệt độ đã lên tới con số ngàn.

Tay cầm khur khur ống virus, tôi cùng Aldrea phóng như bay trên lối đi. Đường phố vắng hoe và tối thui tối hù - ánh lửa đỏ từ ruột hành tinh không đủ hắt ánh sáng lên. Tất cả những người Arn đều đang ngon giấc.

Nhưng rồi, bức tường phía trước phòng thí nghiệm nổ tung. Tiếng nổ vang trời, dội ầm ầm khắp thung lũng khiến không ai còn có thể ngủ được sau đó nữa.

<Chạy tới cây cầu đằng kia kìa!> Aldrea hét. <Chúng ta sẽ vút tuýp virus xuống Vực. Nó sẽ bị thiêu cháy gọn ghẽ và an toàn.>

Chúng tôi trực chỉ hướng cây cầu. Nhưng cái âm thanh chói chúa kia đã báo hiệu cho người Andalite. Họ phản ứng cực nhanh. Tất cả mọi chiến binh rầm rập túa ra từ các phòng riêng.

Tôi thấy ông Alloran hiện ra ở đầu kia thung lũng. Dù cách xa cả ba trăm mét ông ta cũng hiểu ngay chuyện gì đã xảy ra.

<Ngăn chúng lại!> Ông ta rú lên bằng giọng truyền ý nghĩ.

Một nhóm chiến binh Andalite phòng ào lên đầu cầu bên kia. Một nhóm khác vẫn rầm rầm theo sau chúng tôi. Phía nào cũng có người.

Chúng tôi bị kẹt!

Thình lình...

Pằng chúu! Pằng chúu!

Ba chiếc Con Rệp bỗng nhiên ập đến, lướt vòng vèo xuôi theo chiều dài thung lũng. Chúng vãi tia Nghiệt như mưa. Tiếng rồ rú của những động cơ khiến đá dưới chân tôi rung lắc liên hồi.

Pằng chúu! Pằng chúu!

Tia Nghiệt dễ dàng rút vách đá bong ra, văng rào rào - dễ như lưỡi gươm cánh tay của chúng tôi tách vỏ cây *Stoola* ẩm nước mưa.

Xxeettt! Xxeettt!

Hệ thống phòng thủ Andalite, những ụ máy Cắt được bố trí trên các lối đi bắn trả. Cả thung lũng dậy lên những âm thanh chói lói và ánh chớp lằng nhằng. Khắp mọi nơi, máy Cắt và tia Nghiệt thi nhau gào rú. Ở tất cả mọi góc ngách, đá tảng nứt toác, nát vụn thành những viên sỏi nhỏ.

Pằng chúu! Pằng chúu!

Thêm ba chiếc Con Rệp nữa lòi ra, cũng nhanh nhẩu bắn phá hung dữ không kém gì tốp thứ nhất. Đám người Arn ẻo lả chết hàng loạt. Những chiến binh Andalite bùng bùng khí thể ngã gục, do đá tảng văng phải hoặc do tia Nghiệt bắn trúng.

Bbb-ù umm! Một chùm máy Cắt phang trúng một chiếc Con Rệp! Toàn thân nó xẻ dọc ra, biến thành một nửa, nửa còn lại lật úp rồi húc luôn vào thành đá.

“Yaaahhh!” Tôi reo to. Điên thật! Tôi reo mừng những người Andalite đang đuổi theo giết mình.

Chúng tôi cắm cổ chạy lên cầu. Bằng mọi giá phải tiêu huỷ ống virus. Nhưng một chùm tia Nghiệt đã xáng ngang đường chạy của tôi, bít luôn cả lối đi. Tôi bị chặn lại giữa chừng, khối chớp mù mịt khiến tôi loá mắt.

Tạm thời tất cả những người Andalite bên kia cầu đã quên bộn tôi. Họ chạy lại ụ vũ khí của mình. Nói là “tất cả” có lẽ chưa chính xác lắm vì có một người không hề quên.

Đó là Alloran.

Ông ta đã chạy đến rất gần cây cầu. Gương mặt ông ta đờ đờ sát khí.

Ông ta quả là gan dạ. Dám băng ào ào qua con đường hẹp dài hàng dặm, nằm ngay trên ruột hành tinh đang nóng chảy. Trên đầu ông Alloran chừng một mét, đám phi cơ Con Rệp của tụi Yeerk đang quần thảo điên cuồng.

Vâng! Ông Alloran rất can đảm. Nhưng tôi cũng thấy rõ, ông ta chắc chắn sẽ chết trước khi kịp sử dụng virus chống lại dân tộc tôi.

<Tất cả đã chấm dứt, ông Alloran!> Aldrea gào lên. <Ông sẽ không tiêu diệt được người Hork-Bajir đâu!>

<Ta đang tìm cách cứu hành tinh này đó chứ, đồ ngu!> Ông Alloran nạt nộ.

<Ông cứu bằng cách huỷ hoại nó ư?>

<Đưa cái ống cho ta,> ông Alloran ra lệnh.

Ông ta sắp tới nơi rồi. Tuân theo mệnh lệnh của ông Alloran, những chiến binh Andalite bên này cầu đã khoá chặt đường thoái lui của chúng tôi. Chẳng còn chút hy vọng có thể chạy được lên cầu để vứt ông tuýp đầy virus xuống Vực nữa rồi...

Chúng tôi bị kẹp chặt. Đúng lúc đó, một con tàu có hình dáng dữ tợn - hình dáng khiến chúng tôi sợ hết hồn - chợt xuất hiện, bay là đà xuôi theo thung lũng. Ụ máy Cắt Andalite lên tiếng, nhưng vỏ tàu Lưỡi Rìu quá chai, đã biến hoả lực tấn công thành những dải ánh sáng vô hại.

To thù lù, bất khả xâm phạm, nó dù dờ tiến tới, chậm hơn chiến đấu cơ Con Rệp nhiều. Vẻ chậm chạp của nó trông thật lão xược - chẳng khác một cái tát giáng thẳng cánh vào mặt những chiến binh Andalite đang bất lực.

Pằng chúu! Pằng chúu!

Tàu Lưỡi Rìu khai hoả.

Cây cầu nổ tan trước mũi chúng tôi, để lộ ra một cái hố sâu cả ba chục mét bề ngang. Ông Alloran còn ở bên kia; tôi và Aldrea ở bên này.

<Giết chúng!> Ông Alloran hét những chiến binh. <Giết tên Hork-Bajir kia, giết luôn cả đứa con gái phản trắc của Seerow!>

Tàu Lưỡi Rìu trờ tới, vãi tia Nghiệt tung toé. Nó vẫn ngang nhiên bay thấp chũn.

Những chiến binh Andalite quay máy Cắt về phía tôi và Aldrea. Trông họ thật khổ sở và hoang mang. Liệu họ có tuân lệnh vị Hoàng tử say máu của mình không nhỉ?

Chiếc tàu Lưỡi Rìu đang rề rề tiến tới, bay thấp thật thấp. Tôi bóp chặt nắm tay Aldrea. <Nhảy!>

“Gì cơ?”

<Hãy tin tôi. Nhảy!>

33.

ALDREA

Tôi và Dak nhảy vào khoảng tối.

Chúng tôi rơi, rơi.

Rầm! Bupp!

<Owww!>

Chúng tôi đậu ngay phóc trên tàu Lưỡi Rìu vừa lúc nó bay ngang qua dưới cây cầu nát. Tôi cứ đứng thẳng băng, nhưng chân phải phía trước của tôi gãy mất rồi. Con đau dùng dằng một lát mới ập tới, quất tôi một cú đau điếng người, đến nỗi tôi suýt ngất.

Dak nằm bất tỉnh sóng sượt bên cạnh tôi, trên làn da hợp kim đen nhẫy của con tàu.

Rất từ từ, tàu Lưỡi Rìu nhô lên khỏi thung lũng, ngang qua thành phố của người Arn. Tất cả bây giờ đã hoang tàn, đổ nát và đang bốc cháy. Chúng tôi tiến lên, xuyên thủng màn sương màu xanh dương.

<Dak! Dak! Tỉnh dậy mau! Con quỷ này sắp sửa tăng tốc rồi, chỉ vài giây nữa thôi!>

Dak mở bừng mắt ra. “Chúng ta đã ở trên Cha Vực rồi à? Tôi ném cái ống này đi được không?”

<Tôi không chắc,> tôi vội xua tay. <Không chừng bạn lại ném nó xuống rừng cây đó...>

Dak đứng bật dậy. Màn sương màu xanh dương đã lùi lại bên dưới. Chúng tôi đang ở trên sườn thung lũng dốc đứng. Bên trái, bên phải chúng tôi, những ngọn cây đều tấp lướt qua. Bất cứ lúc nào con tàu cũng có thể tăng tốc cái vụt để lấy độ cao.

“Nào, nhảy thêm một cú nữa,” Dak bảo, đoạn chạy lúp xúp trên bề mặt chòng chành, trơn láng của con tàu. Bạn ấy trao cho tôi cái ống tuýp, “Cầm chắc lấy!” Rồi lòn tay nâng bổng tôi lên.

Dak nhảy, lôi theo khối trọng lượng cơ thể của tôi. Bạn ấy vươn tay kia vào đêm tối và túm lấy một cành cây.

Chúng tôi lúc lắc, đu đưa, treo tòng teng trên cành cây. Ngọn cây oằn lên oằn xuống, oặt qua bên này, ẹo qua bên kia, quay chúng tôi như quay dế.

“Bạn biến hình thành *Chadoo* được không?” Dak hỏi, nghiêng răng rắng giữ lấy tôi.

<Được, nhưng còn ống tuýp này thì sao? Tôi sẽ đánh rơi nó mất. Cánh tay của con *Chadoo* không đủ mạnh đâu. Chờ đã! Tôi có một ý khác.>

Tôi bắt đầu biến hình ngay. Tôi biến thành một sinh vật có thể đeo tòng teng trên cây mà vẫn cầm chắc được cái ống chết người kia.

“Bạn đang làm gì thế?” Dak la hoảng khi thấy cơ thể tôi biến dạng trong tay bạn ấy.

<Biến hình. Giữ chắc lấy. Chỉ vài phút thôi.>

Tôi cảm thấy cái đuôi của mình ngắn đi và cày cui lên. Sức mạnh và độ linh hoạt của nó biến mất, để trở thành một cái chân thứ ba vô dụng.

Hai chân trước của tôi teo đi và biệt dạng, trong khi hai chân sau lại mạnh mẽ lên và lớn bành ra, móng vuốt mọc lên. Tôi cảm thấy một sức mạnh vô địch trong cánh tay mình - chúng mập phồng ra, cơ bắp cuộn cuộn, gối chồng lên nhau.

Hai mắt cuống tôi tối sầm lại dày lên, tạo thành đôi sừng bự vêu ra phía trước.

Tiếp đến, một rừng lưỡi gươm bắt đầu chĩa ra trên cánh tay, rồi cùi chỏ, chân.

“Bạn biến hình thành người Hork-Bajir hả?” Dak hỏi.

<Đúng,> tôi nói, sử dụng cái miệng Hork-Bajir. <Tôi đã hấp thu ADN của Delf.>

Một tay nắm chặt ống tuýp, tay kia tôi vói qua một ngọn cây và túm chặt lấy bằng móng vuốt Hork-Bajir.

<Chúng ta đã cùng ở đây rồi, Dak. Nếu virus Lượng Tử vỡ ra thì tôi sẽ chết luôn.>

“Tôi không muốn thế.”

“Tôi muốn, Dak. Tôi muốn cùng sống hoặc cùng chết với bạn.”

Bất ngờ, Dak tì sừng đằng trước trán của bạn ấy vào sừng của tôi. Một cảm giác dễ chịu chạy khắp thân thể tôi. Tôi nghĩ đó là nụ hôn của người Hork-Bajir, cũng giống như khi người Andalite chúng tôi lấy lòng bàn tay xoay lên mặt người mình yêu mến đó mà...

Chúng tôi cứ nấn ná như thế ở trên ngọn cây cao ba trăm mét. Trong khoảnh khắc, chúng tôi quên băng trận chiến đang hồi ác liệt... Cuối cùng, chúng tôi tụt khỏi cây, xuống đất.

Dưới đó, bao tứ phía quanh chúng tôi, là một toán Hork-Bajir tay lăm lăm những khẩu tia nhiệt chĩa về phía chúng tôi.

Một tên Hork-Bajir khệnh khạng bước lên trước.

“Chà chà, Dak Hamee, Nhà tiên tri của người Hork-Bajir đây mà. Còn đây nữa, không ai khác ngoài Aldrea, con gái của Hoàng tử Seerow,” hắc khoái chí thượng thức từng lời nói của mình. “Ta yêu quý biết bao cái kỹ thuật biến hình mới mẻ của Andalite. Quả là một cảnh tượng ngoạn mục. Và lại càng ngoạn mục hơn khi ta được sử dụng nó, một khi ta tóm mi làm Vật chủ cho mình.”

34.

ESPLIN-946-KÉP

Ta có một chút hể hả không ư? Ồ, có chứ. Ồ, hoàn toàn có chứ.

“Cho phép ta tự giới thiệu nhé,” ta lịch sự nói. “Tên ta là Esplin-946-Kép. Cấp bậc của ta là Phó-visser Mười Hai. Nhưng chắc chắn rằng với chiến tích oanh liệt này, cấp bậc của ta sẽ thăng tiến đáng kể. Á à, quả là một chiến công lấy lòng, há!”

“Cứ việc vui mừng cho thoả thích đi, Yeerk. Mi sẽ chả sống được đến lúc được thăng chức đâu.”

Ta mỉm cười với đứa con gái Andalite đã biến dạng. “Ta đã từng được chiêm ngưỡng mi biến hình hai lần rồi. Lần trước, ta được ngắm trực tiếp, còn lần này thì qua một trong rất nhiều bộ cảm biến tụi ta gắn khắp rừng cây. Ấn tượng quá xa cỡ! Điều này càng khiến cho ta thêm muốn có một vật chủ Andalite. Bắt lấy chúng!”

Lũ chiến binh của ta nhào vô túm lấy hai đứa giặc nhãi. Tụi ta xích chặt tay chúng ra sau

lưng, và điều chúng lên chiếc chiến đấu cơ của ta đậu cách đó một trăm thước.

“Nhẹ tay thôi,” ta mắng một thằng thuộc hạ sau khi nó đá Dak Hamee một đá. Chúng là cơ thể của tội ta đó. Không được để chúng bị trầy xước.”

Chợt ta liếc nhìn thấy cái ống tuýp chúng cầm trong tay. Cái ống được đẩy điệm cẩn thận, coi bộ rất nguy hiểm. Bất giác ta muốn mở ra xem bên trong nó có gì. Nhưng một cảm giác thận trọng nổi lên, cảnh báo ta hãy cứ để nó yên đó. Ta giựt lấy cái ống và trao cho một tên lính của ta cầm hộ.

Chiếc chiến đấu cơ nhỏ tí, không thể nhét hết cả đám lính gác, cho nên ta chỉ giữ lại hai thằng. Chúng đứng nghiêm trang, chĩa tia Nghiệt vào hai tên tù binh trong khi phi cơ cất cánh. Ta sẽ đón tàu Lưỡi Rìu sau khi nó bắn toi hết đám tội nạn Andalite kia...

Nhưng vẫn chưa thấy chiếc tàu Lưỡi Rìu lộ mặt trên đường quỹ đạo. Chắc là nó đang rùng mớ, mãi chơi trò chiến xào tội Andalite trong Vực rồi, ta đoán thế.

Thế là ta phải đợi. Giờ thì cho dù Yeerk khác có lập được những chiến công hiển hách cỡ nào trên chiến trường với tội Andalite thì ta cũng mặc. Điều quan trọng là ta đã hoàn thành lời hứa của mình. Ta đã bắt sống đứa con gái Andalite và tên đầu đảng Hork-Bajir. Dù Akdor đã ra ma từ lâu, nhưng lời hứa ấy vẫn cứ đeo đẳng ta mãi.

Đã hơn cả, ta là Yeerk đầu tiên và duy nhất có được Vật chủ Andalite!

“Tại sao không trở lại hình hài của mi đi?” ta hỏi con nhóc Andalite. “Đừng có hòng mà lừa phỉnh ta.”

“Ta biết mi muốn gì rồi,” Aldrea gióng dả. “Còn lâu ta mới đáp ứng cho mi.”

“Mi không thể ở mãi trong cái xác đó,” ta cáu.

“Được chứ sao không,” con nhỏ Andalite trả treo. “Sau một tiếng rưỡi nữa ta sẽ không còn lựa chọn nào khác. Ta sẽ là người Hork-Bajir vĩnh viễn.”

Trong lời nói của con nhóc này có cái gì đó rất thực khiến ta phải lưu tâm.

“Có giới hạn trong vụ biến hình à?” Ta tò mò hỏi.

“Ừ,” con nhóc cười khinh khỉnh. “Có đấy.”

“Trong ống đó có gì vậy?” Ta nói tiếp.

“Mở ra khắc biết,” Dak Hamee chen vào.

Ta hùng dũng bước tới gần Dak Hamee, mỉm cười với Aldrea một cái, đoạn lấy hết sức bình sinh đập cho Dak Hamee một đập. Xong, ta đá thêm một cú nữa. Tên Hork-Bajir đó rống lên thảm thiết và ngã nhào, mặt vập xuống sàn.

“Hoàn hình mau, Andalite,” ta đòi hỏi.

“Đừng!” Tên Hork-Bajir ngu ngốc kia la lên. “Đừng để hắn...”

Ta thẳng chân đá cho nó một đá nữa.

“Hoàn hình mau, Andalite. Ta không muốn chân ta bầm tím cả lên vì đá thẳng bạn của mi. Dù thích hay không thì cả hai tụi mi rồi cũng sẽ trở thành Vật chủ của tụi ta thôi...”

Ô, một ý nghĩ vụt loé lên trong óc ta, bừng sáng như một bông hoa rực rỡ nhất. Thế chứ, có thể mà không nghĩ ra ngay từ đầu. Dĩ nhiên rồi, dĩ nhiên!

“Túm lấy con nhỏ. Đè nó xuống!” Ta hú lên, suýt nữa thì phát rồ vì ý tưởng trong đầu mình. “Ta cóc cần nó hoàn hình. Ta sẽ chui vào đầu nó ngay đây, rồi bắt nó hoàn hình cái rụp! Ha-ha-ha!”

Đám lính của ta xông ào lên trước. Chúng vớ lấy đầu con nhóc Andalite, rồi vạch tai cô nàng ra.

“Không!”

Dak Hamee gầm rú và vùng vẫy, nhưng cái còng giằng níu hấn lại.

Ta bắt đầu nói lỏng bộ não Hork-Bajir trong cơ thể Vật chủ của mình. Ép mình xuống, ta hồi hải truồn mau ra khỏi tai vật chủ Hork-Bajir của ta. Trong một quãng thời gian kinh khủng, dài lê thê, ta mù, chẳng bầu víu được vào Vật chủ nào.

Lát sau ta cảm thấy lỗ tai Hork-Bajir mới, lột biến hình của con nhỏ Andalite. Ta lại ép mình, cố sống cố chết dùng râu để nối kết.

Vẫn còn đang nhùng nhằng ở nửa ngoài lỗ tai thì ta chạm được vào não cô ả. Ta cảm nhận được tâm trí cô ta. Thật mê mẩn cả người. Về lý tính, nó là bộ não Hork-Bajir, nhưng bên trong nó không phải là trí não u mê của Hork-Bajir, mà là trí thông minh sắc sảo của người Andalite.

Bên trong trí não ấy, ta thấy ký ức của Aldrea, người Andalite. Tất cả trôi ào ạt trước mắt ta như ánh chớp! Khắp mọi nơi cô ả đã từng đi qua, tất cả những việc cô ả đã làm để quấy phá tụi ta và cả sản phẩm bí mật trong cái ống xy-lanh kia.

Nhưng, trên tất cả, rõ mồn một, ta thấy cô nàng nhảy tung tăng, đuôi vổng cao, bốn mắt mở to, nhìn một lúc được mọi hướng. Cô nàng đang chạy tự do trên bãi cỏ của thế giới Andalite quê nhà.

“Xin chào, Andalite!” Ta thét lên, tràn trề hạnh phúc. Ta cảm thấy cô ta cảm nhận được sự có mặt của ta trong trí não mình.

“Mi là của ta! Vật chủ của ta! Nô lệ của ta!” ta đắc chí la lên nữa.

Thật không thể chờ nổi cho đến lúc hoàn toàn yên vị quanh não cô nàng! Ta cần phải xem bên trong ký ức của cô nàng, tất cả không thiếu phần nào! Ta cũng mở tâm trí của mình ra cho cô nàng coi, để cô nàng thấy ta đã từng ở những đâu, và ta là ai. Ta muốn cô nàng sợ ta, và phải hiểu rằng từ nay trở đi cuộc đời cô nàng sẽ vô vọng đến thế nào.

“Nè, nhìn vào tâm trí ta nè, Andalite. Mi có thấy ta là ai không? Mi công nhận ta là chủ nhân của mi chứ? Rồi tụi ta sẽ đè bẹp, bóp vụn tất cả đám Andalite bọn mi...”

Chạm tới vùng điều khiển thị giác, ta mở một mắt Hork-Bajir của con nhóc Andalite ra, và thấy Dak Hamee đang giãy giụa, la thét. Ta thấy hai tên lính của ta đang há hốc miệng ra nhìn. Chỉ chốc nữa thôi ta sẽ hoàn hình và sẽ là tên Mượn xác- Andalite đầu tiên! Lúc đó chúng sẽ tha hồ mà nín thở. Toàn thể loài Yeerk sẽ...

Ừa, một hình hài đang chuyển động! Một người Hork-Bajir khác! Ai vậy cà? Oa! Đó là... là cơ thể Vật chủ cũ của ta!

Thời gian như ngừng trôi khi ta nhận ra sai lầm khủng khiếp của mình. Ta đã quên bém rằng Vật chủ trước kia của ta đã không còn nằm dưới tầm kiểm soát của ta nữa.

Kkhhôôônng! Ta than thầm. Kkhhhôôônngg!

Cơ thể Vật chủ cũ của ta, bây giờ đã tự do, giơ tay lên xáng một gươm xuống cổ một trong những tên lính canh khiến tên này đổ nhào xuống như một tảng đá. Tên lính kia quay lại, nhưng quá chậm, quá vụng về. Cơ thể Vật chủ cũ của ta nện cho nó một đòn chí mạng.

Và rồi, khi ta đang cuống quýt hoàn thành nốt việc khống chế con nhỏ Andalite, cổ chui vào ẩn nấp trong đầu cô nàng, thì ta cảm thấy một bàn tay tóm quanh phần cơ thể phía dưới của mình.

Ta đang bị lôi ngược ra ngoài. Khôôônng! Kkhôôônng!

Râu ta đã đứt liên lạc với mắt, cũng mất luôn sự kết nối với tâm trí con nhỏ Andalite.

Tại lại bị mù rồi! Trời đất như đổ sập lên đầu ta khi ta rớt rụng sàn tàu.

Ta biết cuộc đời mình đã cáo chung.

Thế nhưng, trong cơn cuồng nộ, bất lực, một phần tâm trí của ta vẫn bám chặt lấy đoạn ký ức ngọt ngào vừa kết nối. Đúng, trong cơn hoảng loạn, ngoài nỗi sợ khiếp hồn, ta không nhớ đến điều gì khác hơn về vẻ đẹp thần thánh của một người Andalite đang thảnh thơi chạy nhảy.

35.

DAK HAMEE

Con sên Yeerk nằm tồ hô trên boong tàu. Hai tên Mượn xác-Hork-Bajir cũng nằm xuôi xị.

“Anh là ai?” Tôi hỏi người Hork-Bajir trước kia từng là Vật chủ Esplin.

“Tên tôi là Gah Fillat,” anh ta trả lời. “Anh là Dak Hamee. Anh rất khác.”

Tôi mỉm cười. “Không khác lắm đâu. Anh vui lòng giúp tôi tháo cài xiềng này ra đi...”

Gah có vẻ căng thẳng và lúng túng. Anh ấy chưa bao giờ biết đến khái niệm “xiềng xích”. Chẳng có lý do gì khiến anh ấy phải biết khái niệm này cả.

“Để tôi làm cho,” Aldrea lú lú nói. Bạn ấy bước tới rút khẩu tia Nguyệt ra khỏi tay một trong hai tên Mượn xác-Hork-Bajir đang xuôi lơ, rồi nhắm vào cái còng và đốt cho nó tan đi.

“Bạn ổn chứ?” Tôi ân cần hỏi Aldrea.

Bạn ấy gật đầu.

Nhưng hình như có điều gì đó là lạ xảy ra với bạn ấy. Tôi cảm thấy thế. Có cái gì đó đã thay đổi. Aldrea nhận ra tôi đang chòng chọc nhìn bạn ấy.

“Tên Yeerk... Esplin-946-kép. Tôi đã thấy ký ức của hắn,” bạn ấy ngần ngừ. “Tôi nghĩ... không gì đơn giản bằng chuyện đó.”

Tôi nhìn xuống con sên nhót đang oằn oại. Lúc này nó yếu đuối, mong manh gì đâu, không thể làm hại được ai.

Tôi căm ghét hắn. Căm ghét cả giống loài của hắn vì những gì chúng đã gây ra cho dân tộc tôi. Nhưng tôi không muốn giết hắn. Tôi mệt mỏi quá rồi. Mệt đứt hơi luôn đó...

“Chúng ta phải làm gì đây?” Aldrea hỏi tôi.

“Vớی hắn ư?” Tôi hất đầu về phía tên Yeerk. “Tôi không biết.”

“Không phải vớی hắn,” Aldrea từ tốn nói. “Mà vớی mọi thứ, vớی chúng ta kìa... Chúng ta có thể dùng chiếc Con Rệp này và bay đi. Chúng ta sẽ bay tới một hành tinh không người ở nào đó. Rời khỏi nơi này mãi mãi...”

“Đó là điều bạn muốn sao?” Tôi hỏi.

“Bây giờ tôi đã là người Hork-Bajir. Chúng ta có thể... có thể...”

Tôi tiến lại cầm tay bạn ấy. “Có lẽ có...”

Bùumm!

Con tàu quay tít, không còn kiểm soát được nữa. Có lửa bốc lên. Tôi bị nhồi xuống sàn tàu, bật lên mái trần, rồi lại bá vào tường. Tất cả mọi thứ đều quay cuồng.

Qua cửa sổ, tôi thoáng thấy bóng con tàu đang nhắm bắn vào chúng tôi. Đó không phải là tàu Yeerk, mà là tàu Andalite.

Nó đã phát hiện ra chúng tôi, một chiếc Con Rệp, liền xông tới tấn công. Nó đã làm chiếc chiến đấu cơ Yeerk bị thương. Không khí bị rút cạn. Phổi tôi chẳng hít được gì cả.

Aldrea ráng sức lao tới bảng điều khiển. Bạn ấy vừa thở gấp gáp, vừa cố vật lộn với tấm bảng hiện đang bị những cơ thể phập phờ của tụi Mượn xác-Hork-Bajir bất tỉnh đập vào ình ình. Mấy ngón tay Hork-Bajir dày cộm làm Aldrea khó xoay sở. Chắc chắn bạn ấy sẽ đỡ chật vật hơn nếu còn đôi tay Andalite.

Chúng tôi xuống dần. Phi cơ đã bót quay, nhưng chúng tôi vẫn cứ xuống.

“Chúng ta sẽ rớt mất!” Aldrea hét.

Rầm! Bùum!

Hông của chiếc phi cơ bị cà nát. Những tảng cây trôi ào ào qua mắt tôi, vô tận. Chúng va đập, cọ quẹt túi bụi vào chúng tôi.

Đột nhiên, chiếc chiến đấu cơ ngừng phất lại.

Tôi ngóc đầu lên một chút, rồi lại thấy mình trôi tuột đi.

Tĩnh lại, tôi thấy Aldrea bị chảy máu.

Một lần nữa tôi lại ngất.

Ánh sáng ban ngày chiếu ngời khi tôi mở mắt ra lần nữa. Tôi nhìn lên gương mặt Aldrea, nhưng chỉ thấy Delf, dĩ nhiên.

“Bây giờ bạn là người Hork-Bajir rồi,” tôi ngô nghê nói. Tâm trí mít đặc.

“Mãi mãi,” Aldrea gật đầu. “Giới hạn thời gian đã hết. Tôi sẽ luôn là người Hork-Bajir.”

Đầu óc tôi sáng tỏ dần dần. Ký ức trở lại. “Những người khác đâu rồi?”

“Hai tên Mượn xác-Hork-Bajir đã chết rồi. Anh bạn Gah Fillat của chúng ta đã chạy đi lòng vó cây.”

“Còn tên Yeerk? Esplin-946-kép?”

Bạn ấy nhún vai. “Tôi đã tìm khắp, nhưng chẳng thấy hắn đâu cả. Đằng kia có một dòng suối, có lẽ...”

Tôi lão đảo đứng lên. Đầu đau buốt như bị quái vật Jubba-Jubba nện. Nhưng tôi vẫn sống và Aldrea vẫn bình an. Và...

“Ổng virus đâu?!” tôi chột kêu lên.

Mắt Aldrea mở trao tráo. “Ô, tôi quên mất nó rồi!”

Cả hai chúng tôi chạy bổ về phía xác chiếc Con Rệp, lúc này đang nằm vắt vẻo ở độ cao hơn trăm mét. Tấm thân kim loại và nguyên cái động cơ của nó máng trên những cành cây trên đầu chúng tôi.

Chúng tôi lật đật tìm kiếm cả nửa tiếng đồng hồ. Sau đó, một giọng Hork-Bajir phớn phơ gọi. “Dak Hamee, tôi ở đây này.”

Đó là Gah. Anh ấy đang hăm hở đu cành xuống chỗ chúng tôi. Ổng tuýp nằm gọn trong tay anh ấy. Chẳng là Gah vừa tìm thấy nó vướng vào một cành cây trên kia. Biết rằng nó rất quan trọng nên anh ấy mang đến cho chúng tôi.

“Không,” Aldrea sững sờ, lắp bắp. “Không, không.”

Nấp ống mở toang!

“Chạy, Dak! Chúng ta phải chạy mau! Gió đang thổi ngược chiều, nhưng chúng ta phải chạy thôi!”

“Gah!” tôi gào. “Gah Fillat!” Nhưng tôi biết nói gì với anh ấy đây? Gương mặt Gah đã méo xệch, xoắn lại, mắt trương phình ra.

Chúng tôi chạy.

Chạy và chạy.

Chúng tôi chạy trời chết xuống thung lũng, phóng xuống khu nhà tạm của mình ở giữa những người Arn. Chúng tôi không còn nơi nào để đi nữa.

Băng ào qua màn sương màu xanh dương, chúng tôi lao tới tận rìa đá. Khói nghi ngút bốc lên từ thành-phố-tường. Văng vẳng tiếng la hét của người Arn từ xa vọng lại.

Khi xuống đến nơi, chúng tôi thấy một chiếc chiến đấu cơ Andalite lao vút lên khỏi màn sương. Nối đuôi nó là một tàu vận tải. Thêm một chiếc chiến đấu cơ nữa bay lên, rồi đến tàu vận tải thứ hai. Đó là tất cả những gì còn sót lại của lực lượng đặc nhiệm Andalite.

Chúng tôi ngậy người ra nhìn chúng bay lên, bay lên, và tăng tốc. Thoắt cái, cả đoàn đã mất hút trong màn sương màu xanh dương. Những mẩu hy vọng cuối cùng đã tiêu tan trước mắt chúng tôi như thế đó.

Đứng chơi vơi trên rìa đá, chúng tôi biết rằng virus Lượng Tử đang lan theo chiều gió, và rằng người Andalite sẽ ra đi không bao giờ quay lại.

Một kết thúc ảm đạm. Cuộc chiến đã chấm dứt.

“Hết rồi,” Aldrea thần thờ. “Người Andalite đã bỏ đi. Số phận người Hork-Bajir đã an bài.”

Tuy nhiên, ngay cả trong lúc này, tôi vẫn không sẵn sàng đầu hàng. Đúng, người Andalite đi rồi. Nhưng phải còn chút hy vọng nào đó chứ! Chắc chắn phải có niềm hy vọng nào đó cho người dân của tôi...

“Ngay tức thời, virus vẫn chưa lan tràn khắp mọi thung lũng,” tôi lầm rầm. “Sẽ có những thung lũng chưa bị ô nhiễm... chắc chắn sẽ có người sống sót... Và vẫn còn đó rừng cây.”

“Và chúng ta nữa,” Aldrea nhỏ nhẹ. “Bây giờ và mãi mãi chúng ta ở bên nhau.”

Chúng tôi đứng đó một hồi. Màn sương màu xanh dương xoáy lên cuộn cuộn khi đoàn tàu Andalite đi qua. Nhưng rồi màn sương cũng thôi lay động. Tất cả những gì còn lại chỉ là những đụn khói ngồn ngồn và những tiếng rên yếu ớt của những sinh vật đã sáng tạo ra chúng tôi.

Và trên quỹ đạo, nhan nhản khắp thung lũng, và trong mỗi cái đầu người dân của tôi, đều có Yeerk.

Tôi là Dak Hamee, Nhà tiên tri của người Hork-Bajir. Nhưng tôi không thể thấy tương lai của dân tộc mình. Tôi không thấy được niềm hy vọng mình biết chắc là có.

Nhưng tôi có thể thấy Aldrea. Bây giờ bạn ấy đã khác, đã là một người Hork-Bajir. Nhưng bạn ấy vẫn là Aldrea. Tôi có thể thấy bạn ấy. Nhiều đó là đủ rồi.

LỜI KẾT

Giong Jare Hamee loăng dăn đi.

Tôi xù cánh lên rũ những giọt sương sớm. Ngọn lửa tắt ngúm, đến mẩu than hồng cũng không còn. Tất cả những người Hork-Bajir đã ngủ từ lâu.

Chỉ còn lại mỗi Jara Hamee. Những người kia đều đã nghe câu chuyện này trước đó rồi.

<Câu chuyện thật hấp dẫn,> tôi nói với Jara Hamee. <Mặc dù không phải là chuyện vui.>

“Đúng. Câu chuyện hay nhưng buồn não nề,” Jara đồng ý. “Jara Hamee đã kể. Cha Jara Hamee cũng kể. Cha-Cha Jara Hamee kể. Và Jara Hamee kể cho con gái mình.”

Jara âu yếm nhìn cô bé Hork-Bajir đang ngủ ngon lành bên cạnh mẹ.

<Con gái của các bạn đấy à? Tôi vẫn không tài nào phân biệt được người nam và người nữ Hork-Bajir,> tôi thú nhận. <Nhưng câu chuyện kết thúc như thế nào? Anh chưa kể cho tôi nghe đoạn kết mà, Jara.>

“Câu chuyện không có đoạn kết, Tobias à.” Jara nói, cười vang như thể tôi là một tên đại ngố. “Câu chuyện vẫn còn tiếp diễn.”

<Thật dễ hình dung, loài người chúng tôi cũng có thể có kết cục như người Hork-Bajir. Dù sao tôi vẫn ao ước mình biết điều gì đã xảy ra với Dak và Aldrea. Thậm chí với cả tên Esplin-946-kép.>

“Jara biết Dak Hamee và Aldrea-con-gái-của-Hoàng-tử-Seerow vẫn sống. Họ có con. Rồi chết.”

<Người con đó là cha của anh phải không?>

“Đúng,” một lần nữa Jara nhìn tôi cứ như thể tôi ngốc nghếch lắm ấy... “Dak và Aldrea có con trai. Người con đó được gọi là Seerow. Nhân danh Seerow. Đó không phải là một cái tên Hork-Bajir.”

<Tôi cũng nghĩ thế.>

“Người con trai tên Seerow đó có một con trai. Đó là Jara Hamee!”

<Ừm. Ra đó là lai lịch của anh. Thế còn Esplin-946-kép thì sao?>

Jara nhìn tôi tinh quái. “Tobias biết Esplin-946-kép mà.”

Đúng. Dĩ nhiên là tôi biết tên Yeerk luôn bị ám ảnh bởi những người Andalite. Tên Yeerk cố sống sót bằng mọi giá, bất chấp mọi thủ đoạn.

<Visser Ba?>

“Đúng. Visser Ba.”

Tôi thở dài não nề. Những tưởng lặn lội tới chỗ người Hork-Bajir thì tôi sẽ khuây khoả. Ai dè bây giờ tôi càng cảm thấy trầm uất hơn. Tôi buồn ngủ quá. Lại đối nữa.

Đó chẳng phải là câu chuyện tươi vui đối với một người vốn hay ưu tư, đi tìm ý nghĩa cuộc đời mình. Bọn Yeerk đã thắng. Cái ác đang ngự trị. Dân tộc Hork-Bajir, ngoại trừ nhóm người bé tẹo này, đã bị bắt làm nô lệ.

Những người Hork-Bajir lục đục thức giấc. Ket Halpak tỉnh dậy, chị ấy mỉm cười với tôi. Đứa bé không cười, chỉ dòm tôi lom lom...

<Cám ơn vì đã kể câu chuyện này cho tôi nghe, Jara,> tôi cảm kích. <Tôi nghĩ... chúng ta hy vọng một ngày nào đó sẽ có một Nhà tiên tri Hork-Bajir vĩ đại khác, giống như Dak Hamee, xuất hiện. Cổ lễ lần này anh ấy sẽ may mắn hơn, phải không?>

“Phải,” Jara Hamee nói.

“Phải,” Ket Halpak nói.

Tôi dang rộng đôi cánh, chuẩn bị đón gió để bay lên.

“Tobias,” Jara nói. “Cô bé này tên là Toby. Đặt theo tên Tobias.”

<Chao ôi! Thật là vinh hạnh,> Tôi cảm động nói. Việc này thể hiện một sự trân trọng thật sự của người Hork-Bajir đối với tôi. <Nhưng nó cũng là một cái tên rất lạ đối với người Hork-Bajir, phải không?>

“Đúng.” Két đồng tình. “Một cái tên lạ.”

“Một cái tên hay,” Jara nói. “Toby rất khác.”

“Đúng,” Ket gật đầu. “Toby rất khác.”

Tôi mỉm cười một mình, đoạn lùa gió vào dưới cánh và bay đi. Nhưng bay được một quãng, chợt tôi cảm thấy một cảm giác bồn chồn, rần rật trong người. Tôi liền quẹo trở lại và lượn bập bênh bên trên nhóm Hork-Bajir.

<Anh chị nói rằng Toby rất khác...>

Jara và Két không trả lời. Thay vào đó, cô bé Hork-Bajir ngược lên nhìn tôi và mỉm cười nghiêm nghị. “Vâng, thưa chú Tobias, bạn của người Hork-Bajir, cháu rất khác.”

Ngay lúc ấy, một luồng gió tóm lấy tôi, nâng tôi bay vút lên. Nhưng với đôi mắt điều hâu, tôi có thể ngắm nhìn họ một lúc nữa. Tự nhiên tôi cảm thấy vui phơi phới. Tôi vui vì Dak Hamee nói đúng. Câu chuyện không có kết thúc. Cô bé được đặt theo tên tôi - Toby Hamee, hậu duệ của cô gái Andalite dũng cảm và Nhà tiên tri Hork-Bajir - sẽ viết nên chương tiếp theo.

HẾT The Hork-Bajir Chronicles

[1] Hạ nguyên tử (subatomic): tức là nhỏ hơn nguyên tử.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>